

J. K. Rowling

Harry Potter și Piatra Filozofală

— Capitolul 1 —

BĂIATUL DE ODINIOARĂ.

Domnul și doamna Dursley, de pe Aleea Boschetelor, numărul 4, erau foarte mândri că erau complet normali, slavă Domnului! Erau ultimii oameni de la care te-ai fi așteptat să fie amestecați în ceva straniu sau misterios, fiindcă, pur și simplu, nu credeau în astfel de aiureli!

Domnul Dursley era directorul unei firme, numite Grunnings, care făcea burghie. Era un bărbat înalt, mătăhălos, aproape fără gât, dar avea o mustață foarte bogată. Doamna Dursley era blondă, foarte slabă, și avea un gât, cam de două ori lungimea normală, ceea ce îi era de mare folos, deoarece își petrecea majoritatea timpului uitându-se peste gard, în curțile vecinilor, iscodind tot ce se putea. Cei doi aveau un fiu, pe nume Dudley, care era cel mai reușit copil din lume (după părerea lor).

Familia Dursley avea tot ce și-ar fi putut dori, dar mai avea și un secret, pe care nu vroiau în ruptul capului să-l descopere cineva! Le era insuportabil chiar și gândul că cineva ar fi putut afla vreodată despre familia Potter. Doamna Potter era sora doamnei Dursley, dar nu se mai văzuseră de câțiva ani buni. De fapt, doamna Dursley pretindea chiar că nu are nici o soră, deoarece doamna Potter și dragul ei soț bun-de-nimic erau complet opuși felului ei de a fi. Familia Dursley se cutremura numai la gândul că vecinii lor le-ar fi putut vedea vreodată rudele. Familia Potter avea și ea un fiu, dar domnul și doamna Dursley nu-l văzuseră niciodată și nici nu doreau așa ceva. Copilul era alt motiv care îi ținea la distanță. Cum să se joace micul lor Dudley cu un astfel de copil?!

Când domnul și doamna Dursley se treziră în acea zi de marți, mohorâtă și tristă, în care începe povestea noastră, în afară de cerul întunecat, nimic nu prevestea lucrurile stranii și misterioase care urmau să se petreacă în întreaga țară. Domnul Dursley fredona ceva, în timp ce își lua din șifonier cea mai anostă cravată, bună pentru o zi de muncă, desigur! Doamna Dursley trăncănea veselă, în timp ce se străduia să-l potolească pe micuțul Dudley, care nu mai contenea cu țipetele.

Nici unul nu observă bufnița mare și pământie, care zbura prin fața ferestrei.

La opt și jumătate fix, domnul Dursley își luă servieta, o ciupi ușor de obraz pe doamna Dursley și încercă să-l sărute pe Dudley, dar rată momentul, fiindcă pe băiat îl apucară năbădăile și începu să împrăște peste tot cu lapte și biscuiți.

— Mare zvăpăiat! zâmbi domnul Dursley și ieși din casă. Se urcă în mașină și plecă. La colțul străzii, observă primul semn ciudat: un motan care studia o hartă! Preț de o secundă nu își dădu seama de grozăvia situației, apoi, întoarse brusc capul, să vadă dacă nu se înșelase. Da, era un motan vârgat, dar nici urmă de hartă! Cum de se gândise, măcar, la așa ceva? Probabil că lumina îi jucase o festă. Domnul Dursley clipi și se uită fix la motan. Acesta îi întoarse privirea. În timp ce mergea mai departe, domnul Dursley continua să privească motanul prin oglinda retrovizoare. Acum, jivina citea numele străzii, adică se uita la plăcuța străzii. Cine a mai văzut pisică, care să citească plăcuțele străzilor sau să se orienteze pe hărți?! Domnul Dursley ridică din umeri și alungă din minte imaginea motanului. Tot drumul nu se mai gândi decât cum să obțină în ziua aceea o comandă cât mai mare de burghie.

Dar, la marginea orașului, imaginea burghiilor fu alungată din mintea lui de altceva straniu. Cum de-abia se mișca, încet ca melcul, în aglomerația șoselei, nu putu să nu observe oamenii îmbrăcați cât se poate de ciudat, oameni cu pelerine largi pe umeri. Nu putea să sufere oamenii îmbrăcați extravagant! Își închipui că era vreo altă modă stupidă. Bătu nervos cu degetele pe volan, când ochii îi căzură pe un grup de astfel de... ciudați, ca să nu spună altfel! Șușoteau agitați între ei. Domnul Dursley observă cu stupoare că unii dintre ei nici măcar nu erau tineri. Cum puteau unii de vârsta lui să poarte acele pelerine fistichii, de culoare verde-smarald?! Ce tupeu pe ei! Apoi, îi trecu prin cap că oamenii aceia strângeau probabil fonduri pentru cine știe ce, de-aia erau îmbrăcați așa bătător la ochi. Da, asta trebuia să fie! Traficul se descongese și, după puțin timp, domnul Dursley ajunse în parcare a firmei. Gândul lui era din nou la burghie.

În biroul său, la etajul nouă, domnul Dursley se așeză cu spatele la fereastră. Dacă nu ar fi făcut acest lucru, cu greu s-ar fi putut concentra în dimineața aceea la burghiile lui. Așa că nu văzu bufnițele care zburau în plină zi, deși, ceilalți oameni de pe stradă le văzură. Arătau cu degetul spre ele și priveau cu gura căscată, în timp ce puzderie de bufnițe treceau pe deasupra capetelor lor. Mulți dintre ei nu văzuseră o bufniță nici noaptea, darămite ziua! Domnul Dursley habar n-avea de toate acestea! A urlat la subalterni, a dat telefoane importante și a mai zberlat un pic. Asta însemna că a fost într-o dispoziție excelentă până la prânz, când s-a gândit să se mai dezmoștească puțin și s-a sculat de pe scaun să se ducă să-și cumpere un covrig de la brutăria de vizavi.

Uitase cu totul de oamenii în pelerine, când văzu alt grup, chiar lângă brutărie. Nu-și putea explica de ce, dar îi dădeau o senzație de neliniște.

Oamenii erau foarte agitați, șușoteau între ei și nu aveau nici un fel de cutie în care să strângă vreo colecție. Intră în brutărie și își luă o gogoasă, până la urmă. Când trecu pe lângă acei oameni ciudați, auzi câteva frânturi din conversația lor:

— Familia Potter... Da... Așa am auzit...

— Da... Fiul lor, Harry...

Domnul Dursley încremeni locului. Îl năpădi groaza. Vru să le spună ceva acelor oameni, dar renunță după ce se gândi mai bine.

Fugi până în biroul lui, îi spuse secretarei să nu fie deranjat și puse mâna pe telefon. Aproape că formase tot numărul, când se răzgândi și lăsă receptorul jos. Căzu pe gânduri, mângâindu-și mustața. Nu, nu... Era cât se poate de stupid din partea lui... Potter era un nume destul de comun prin acele părți, nu? Probabil că pe mulți îi chema Potter, iar despre Harry, ce să mai vorbim! Dacă se gândea mai bine, nici măcar nu era sigur că pe nepotul lui îl chema Harry... Nu-l văzuse niciodată... Poate îl chema Harvey, cine știe? Sau Harold... N-avea nici un rost s-o neliniștească și pe doamna Dursley! Întotdeauna se indispucea cumplit, când i se amintea despre sora ei. Și avea și de ce, biata de ea! Dacă ar fi avut el o asemenea soră... Și, totuși, acei oameni cu pelerine...

Nu prea i-a mai stat capul la burghie în după-amiaza aceea, iar când părăsi clădirea, la ora cinci, era așa de îngrijorat, încât dădu peste cineva, din greșeală.

— Scuzați! mormăi el către omulețul în care intrase și care se clătină și aproape își pierdu echilibrul.

Trecură câteva secunde bune până ce domnul Dursley își dădu seama că omul purta o pelerină violetă. Bărbatul nu părea supărat deloc că fusese aproape trântit la pământ, ba, din contră, fața i se destinse într-un zâmbet larg și spuse cu o voce, ca un chițait, care îi făcu pe toți cei din apropiere să întoarcă mirați capetele:

— N-ai de ce să te scuzi, dragă domnule, nimic nu mă poate indispuce azi! Să ne bucurăm că am scăpat de Știm-Noi-Cine! Chiar și un Încuiat ca tine ar trebui să preamărească această zi deosebit de fericită!

Și omul îl îmbrățișă pe domnul Dursley și se îndepărtă. Domnul Dursley rămase țintuit locului, uimit peste măsură că fusese îmbrățișat de o persoană complet necunoscută. Era enervat și fiindcă îl făcuse Încuiat, ce-o fi vrut să spună... Se urcă în mașină și se grăbi spre casă, sperând că totul fusese numai în imaginația lui. Lucru ciudat să speri așa ceva, fiindcă nu era deloc de acord cu astfel de lucruri stupide, cum ar fi imaginația!

De îndată ce intră pe aleea casei sale, văzu ceva care nu avu darul să-l liniștească: motanul de dimineață! Acum, stătea așezat pe gardul grădinii sale. Putea să jure că era același, după semnele din jurul ochilor.

— Zât! șuieră domnul Dursley supărat.

Motanul nici nu se clinti din loc și îi aruncă o privire rece. Era acesta, oare, comportamentul normal al unei pisici? Domnul Dursley încercă să nu dea

importanță incidentului și intră în casă. Nici acum nu credea că e cazul să-și îngrijeze nevasta, așa că n-avea de gând să amintească nimic din ce i se întâmplase.

Doamna Dursley avusese o zi plăcută, cât se poate de obișnuită. La masă, îi povesti soțului ei despre problemele pe care le avea vecina cu fiica ei și cum Dudley învățase un nou cuvânt: „Nu!” Domnul Dursley încerca să se poarte cât mai normal. După ce îl duse pe Dudley la culcare, coborî în sufragerie pentru a asculta ultimul buletin de știri al zilei: „Și în final, o știre stranie: au fost observate peste tot în oraș bufnițe cu un comportament cât se poate de ciudat! Deși bufnițele vânează noaptea, iar peste zi sunt văzute extrem de rar, de la răsăritul soarelui și până acum, au fost văzute sute de bufnițe, zburând în toate direcțiile! Oamenii de știință nu au găsit încă o explicație pentru această schimbare de comportament!”

Comentatorul făcu o pauză, apoi reluă: „Mare mister! Și acum, Jim McGuffin, cu știrile despre vreme! Ei, Jim, or să mai fie averse de... bufnițe în noaptea asta?” „Ei bine, Ted”, începu meteorologul de serviciu, „nu pot să prevăd așa ceva, dar nu numai bufnițele s-au purtat ciudat azi! Oameni din Kent, Yorkshire și Dundee m-au informat că, în loc de ploile pe care le-am promis aseară, a plouat cu... stele căzătoare! Poate că unii au serbat mai devreme Noaptea Artificiilor! Mai e, oameni buni! Săptămâna viitoare! Oricum, vă promit o vreme umedă pentru la noapte!”

Domnul Dursley rămase nemișcat în fotoliul său. Stele căzătoare peste Marea Britanie? Bufnițe ziua? Oameni misterioși cu pelerine extravagante? Și acel zvon despre familia Potter...

Doamna Dursley apărură cu două cești cu ceai. Nu, nu, nu era bine deloc! Trebuia să-i spună și ei! Tuși nervos și începu:

— Eh, Petunia, dragă, ai mai auzit ceva despre sora ta... Recent?

Așa cum se așteptase, doamna Dursley tresări nervoasă și iritată. Doar stabiliseră că, formal, ea nu avea nici o soră!

— Nu! zise ea tăios. De ce?

— Au fost niște știri tare ciudate, murmură domnul Dursley. Stele căzătoare, bufnițe... oameni ciudați prin oraș...

— Și? izbucni doamna Dursley.

— Păi... m-am gândit că, poate, ar avea vreo legătură cu... știi tu... cu cei de teapa ei!

Doamna Dursley sorbi ceaiul cu buzele strânse. Domnul Dursley se întrebă dacă să îndrăznească să-i spună că auzise ceva și despre numele Potter... Nu, mai bine nu!... Și aminti în treacăt:

— Băiatul lor, ăăă... e cam de vârsta lui Dudley, nu?

— Așa cred! răspunse doamna Dursley, înțepată.

— Și cum îl chema? Harold, cumva?

— Harry! Un nume urât, cât se poate de obișnuit, după gustul meu!

— Da, dragă, fu de acord domnul Dursley și inima i se strânse dureros.

Nu mai scoase un cuvânt despre acel subiect până se duseră la culcare. În timp ce doamna Dursley era la baie, el se strecură la fereastră și trase cu ochiul afară, în grădină. Motanul era tot acolo și privea fix de-a lungul aleii, ca și cum ar fi așteptat ceva sau pe cineva.

Oare își imagina toate lucrurile astea? Și ce amestec avea familia Potter? Dacă avea vreun amestec... dacă se dovedea că erau rude cu niște... Oh, ce gând înfiorător!

Se culcară. Doamna Dursley adormi imediat, dar el răsuci totul în minte, iar și iar. Singurul gând liniștitor înainte de a adormi a fost că, în cazul în care familia Potter avea vreun amestec, nu vedea de ce ar dori să ia legătura cu el și cu doamna Dursley. Știa, doar, foarte bine că el și Petunia nu vroiau să știe de ei... Căscă și se întoarse pe partea cealaltă. Nu, nu putea să-i afecteze în nici un fel...

Dar se înșela amarnic...

Poate că domnul Dursley se cufundase într-un somn adânc, dar motanul de pe gard nu dădea nici un semn de oboseală. Stătea tot atât de nemișcat ca o statuie, cu ochii ațintiți spre capătul cel mai îndepărtat al aleii. Nici măcar nu clipi când se auzi ușa unei mașini trântindu-se sau când pe deasupra capului său zburară două bufnițe. De-abia pe la miezul nopții, motanul dădu semne de viață.

La capătul aleii supravegheate de motan își făcu apariția un bărbat. Apăruse atât de neașteptat, ca și cum ar fi ieșit din pământ. Coada motanului se mișcă, iar ochii i se îngustară.

Nimeni nu mai văzuse un individ așa ciudat prin acele locuri. Era înalt, subțire și foarte bătrân, dacă era să te iei după albul părului și al bărbii, care îi atârnavă până la mijloc. Avea o robă lungă și o pelerină purpurie, care mătura pământul, iar în picioare avea cizme cu cataramă și tocuri înalte. Ochii, de un albastru luminos, îi sclipeau sub ochelari, iar nasul era lung și părea să fi fost spart de cel puțin două ori! Numele omului era Albus Dumbledore.

Albus Dumbledore nu părea să-și fi dat seama deloc că ajunsese într-un loc unde persoana lui, de la nume la cizme, era nedorită. Umbla prin buzunarele pelerinei, căutând ceva. Brusc, își dădu seama că este urmărit și își îndreptă privirile spre motanul de la celălalt capăt al aleii. Dintr-un motiv anume, imaginea motanului păru să-l amuze, fiindcă începu să chicotească, și murmură:

— Trebuia să-mi închipui!

Găsi, în sfârșit, ce căuta. Părea să fie o brichetă argintie. O deschise, o ridică în aer și o aprinse. Cel mai apropiat bec de pe stradă se stinse cu un mic zgomot. Mai aprinse o dată bricheta și se stinse următorul bec și tot așa, până când aleea se cufundă în beznă, singurele două luminițe fiind ochii motanului, care nu-și dezlipea privirea de la noul venit. Dacă cineva ar fi privit pe după perdele, fie și doamna Dursley, cu privirea ei scrutătoare, nu ar fi deslușit nimic din ce se petrecea atunci pe alee. Albus Dumbledore puse bricheta la loc,

în buzunar, și își continuă drumul până la casa de la numărul 4. Se opri la gard, lângă motan. Nu îl privi, dar îi vorbi:

— Straniu să vă văd aici, doamnă profesoară McGonagall. Înălță capul și îi zâmbi motanului, dar acesta se făcuse nevăzut. În locul lui, stătea o femeie cu înfățișare severă și cu niște ochelari pătrați, întocmai ca semnele din jurul ochilor motanului. Și ea purta o pelerină, dar de culoarea smaraldului. Era vizibil tulburată.

— De unde ai știut că sunt eu? întrebă ea.

— Oh... n-am mai văzut o mătă atât de țeapănă!

— Și tu ai fi țeapăn, dacă ai fi stat toată ziua nemișcat pe un gard! zise profesoara McGonagall.

— Toată ziua? În loc să sărbătorești? Am văzut zeci de oameni veseli sărbătorind evenimentul, pe tot drumul până aici!

Profesoara McGonagall pufni supărată:

— Hm! Sărbătorind! Nu crezi că ar fi trebuit să fie mai prudenți? Chiar și Încuiații și-au dat seama că se întâmplă ceva! Au spus la știrile de seară!

Își dădu capul pe spate, arătând spre ferestrele întunecate ale sufrageriei familiei Dursley.

— Am auzit cu urechile mele! Mulțime de bufnițe... stele căzătoare... Ei bine, nu-s chiar așa tâmpiți, și-au dat seama. Auzi, stele căzătoare! În Kent! Probabil că e opera lui Dedalus Diggle, numai el e atât de lipsit de cel mai elementar bun simț!

— Nu-i poți învinui pentru asta! În ultimii unsprezece ani nu prea am avut motive să ne bucurăm!

— Știi prea bine, zise profesoara McGonagall, iritată, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne pierdem capul! Au fost de-a dreptul neglijenți, au apărut pe străzi în plină zi și măcar să fi fost îmbrăcați ca Încuiații ăștia! Și zvonurile pe care le-au răspândit peste tot...

Îi aruncă o privire grăbită lui Albus Dumbledore, ca și cum s-ar fi așteptat să-i spună ceva. El nu zise însă nimic, așa că ea continuă:

— Ce groaznic ar fi dacă în această zi, când Știm-Noi-Cine se pare că a dispărut, să afle Încuiații ăștia despre noi! A dispărut cu adevărat, nu-i așa, Dumbledore?

— Așa se pare, slavă Domnului! Vrei cumva puțin șerbet de lămâie?

— Ce să vreau?

— Șerbet de lămâie! Un desert al Încuiaților, care îmi place la nebunie!

— Nu, mulțumesc, făcu profesoara McGonagall cu răceală, ca și cum ar fi zis că nu era momentul pentru șerbet de lămâie. Așa cum spuneam, chiar dacă Știm-Noi-Cine a dispărut...

— Dragă Profesore, o întrerupse Albus Dumbledore, cum se face că o persoană cu bun simț ca tine nu-i poate spune pe nume? Ce-s prostiile astea cu Știm-Noi-Cine? Spuneți-i pe nume: Cap-de-Mort!

Profesoara McGonagall îl fulgeră cu privirea, dar cum era ocupat cu șerbetul, Albus Dumbledore păru să nu observe.

— E penibil să spunem Știm-Noi-Cine, nu văd de ce ne-ar fi teamă să-i pronunțăm numele adevărat.

— Da, n-am avea de ce, admise profesoara McGonagall, pe jumătate exasperată, pe jumătate admirativ. Dar e o situație diferită. Fiecare dintre noi știe că Știm-Noi... Oh, Cap-de-Mort se teme numai de tine!

— Sunt măgulit, dar știi prea bine că el avea puteri, pe care eu nu le voi avea niciodată! zise Albus Dumbledore calm.

— Da, numai fiindcă tu ești prea... nobil, ca să le folosești!

— Oh, bine că e întuneric, n-am mai roșit așa, de când Madam Pomfrey mi-a spus cât de mult îi plac noile mele acoperitori de urechi!

Profesoara McGonagall îl privi scurt și zise:

— Bufnițele nu-s nimic, față de zvonuri. Știi ce se zice? De ce ar fi dispărut Cap-de-Mort? Ce l-ar fi oprit în cele din urmă?

Se părea că profesoara McGonagall ajunsese la punctul culminant al discuției, motivul pentru care îl așteptase toată ziua, fiindcă nimeni până atunci, pisică ori femeie, nu-l fulgerase cu privirea atât de intens, așa cum o făcea ea acum. Era clar ca bună ziua că, orice ar fi auzit de la alții, ea nu avea să creadă decât dacă el, Albus Dumbledore, îi spunea că era adevărat.

Dumbledore era însă foarte ocupat cu șerbetul lui de lămâie, așa că nu răspunse nimic.

— Se spune, accentuă ea, că Știm-Noi... Cap-de-Mort ar fi apărut aseară în Peștera lui Godrick, pentru a da de familia Potter. Se mai spune că Lily și James Potter sunt... sunt... morți.

Albus Dumbledore plecă privirea, iar ea continuă:

— Nu! Nu, Lily și James Potter... Nu pot să cred... Nu vreau să cred, Albus!

Dumbledore o bătu pe umăr:

— Lasă... Știu... Nu te necăji!

Profesoara McGonagall continuă, cu voce tremurândă:

— Și asta nu e totul! Se spune că a încercat să-l omoare pe fiul lor, Harry, dar n-a reușit, n-a putut să-l ucidă pe micuț. Nimeni nu știe de ce sau cum, dar se zice că, atunci când a încercat să-l omoare pe Harry, puterile l-au părăsit pe Cap-de-Mort și de aceea a dispărut!

Dumbledore dădu din cap, mohorât.

— E... E adevărat? întrebă cu sufletul la gură McGonagall. După tot ce a făcut, după câți a ucis, să nu fi putut să-l omoare pe băiețel? Este uluitor că, din tot ce s-a încercat, tocmai acest lucru l-a oprit pe Cap-de-Mort... Dar cum de o fi supraviețuit Harry?!

— Putem face numai presupuneri, zise Dumbledore, n-o să știm niciodată cu siguranță.

Profesoara McGonagall scoase o batistă și își șterse ochii pe sub ochelari. Dumbledore oftă din rărunchi, în timp ce-și consultă ceasul de aur masiv, pe care îl scosese din buzunar. Ceasul avea douăsprezece limbi și nici o cifră. În

schimb, pe margine se mișcau planete miciuțe. Probabil că însemnau ceva pentru Dumbledore, fiindcă puse ceasul înapoi în buzunar și zise:

— Hagrid întârzie. Bănuiesc că el ți-a spus că voi fi aici, nu?

— Da! răspunse profesoara McGonagall. Și bănuiesc că o să-mi spui de ce te afli tocmai în acest loc.

— Am venit să-l duc pe Harry la casa unchiului și mătușii lui. Ei sunt singura familie pe care o mai are copilul.

— Doar nu vrei să spui... nu se poate așa ceva... că e vorba de oamenii care locuiesc aici? exclamă McGonagall, sărind în picioare și arătând spre casa cu numărul 4. Dumbledore, nu se poate! I-am urmărit toată ziua, sunt complet diferiți de noi! Și copilul ăla al lor... A lovit-o cu piciorul încontinuu pe mama lui, urlând că vrea bomboane. Harry Potter să stea aici! Imposibil!

— E locul cel mai bun pentru el, rămase Dumbledore neclintit. Mătușa și unchiul lui îi vor explica totul, când se va face mare. Le-am scris o scrisoare.

— O scrisoare? repetă profesoara McGonagall, abia auzit, sprijinindu-se de zid. Cum crezi că poți explica toate astea într-o scrisoare? Dumbledore, mă uimești! Oamenii ăștia n-or să-l înțeleagă niciodată! În curând, o să fie faimos, o legendă vie! Se vor scrie cărți despre el și toți copii îl vor cunoaște sau vor dori să-l cunoască!

— Exact! replică Dumbledore, uitându-se peste ochelarii lui în formă de semilună. De-ajuns să zăpăcească orice băiat. Faimos, înainte de a putea vorbi sau merge! Faimos pentru ceva despre care habar n-are! Acum vezi și tu pentru ce este mai bine să locuiască aici până în clipa în care își va da seama despre ce este vorba și va putea face față situației!... Profesoara McGonagall deschise gura să zică ceva, dar se răzgândi, înghiți în sec și spuse doar:

— Da, ai dreptate, fără discuție, dar cum ajunge băiatul aici, Dumbledore?

Privi intens pelerina lui Dumbledore, gândindu-se că poate îl ascunde acolo.

— Îl aduce Hagrid!

— Crezi că e înțelept să-i încredințezi lui Hagrid o sarcină atât de importantă?

— Garantez cu viața mea pentru Hagrid!

— Nu spun că nu are inimă bună, zise profesoara McGonagall cu reproș, dar trebuie să recunoști că e imprudent uneori. Are tendința să... Ce-a fost asta?

Un uruit slab de motor se auzi în apropiere. Crescu în intensitate și amândoi se uitară într-o parte și în alta a străzii, să vadă lumini de faruri. Zgomotul se auzi și mai tare și cei doi priviră în sus. În clipa următoare, o motocicletă uriașă coborî din aer și se opri lângă ei.

Dacă se putea spune că motocicleta era uriașă, ei bine, ea era nimic pe lângă omul care coborî din ea! Era de două ori mai înalt ca un om normal și cam de cinci ori mai solid. Era enorm și cu o înfățișare sălbatică, iar șuvițele lungi de păr încâlcit și barba îi acopereau cea mai mare parte a feței. Avea

măinile cât niște capace de pe lăzile de gunoi, iar picioarele, încălțate cu cizme, păreau niște pui de delfin! Iar în brațele lui puternice și musculoase avea o mogâldeată, învelită cu o pătură.

— Hagrid! strigă Dumbledore ușurat. În sfârșit! De unde ai motocicletă asta?

— Am împrumutat-o, domnule profesor Dumbledore, spuse uriașul, coborând cu grijă de pe motocicletă. De la Sirius Black.

— Ai avut vreo problemă?

— Nu, domnule, casa era distrusă, dar am reușit să scot copilul, înainte ca locul să fie împânzit de curioși. A adormit, în timp ce zburam pe deasupra orașului Bristol.

Dumbledore și profesoara McGonagall se aplecară să vadă mai bine. Da, băiețelul dormea dus! Pe fruntea lui, sub ciuful de păr negru, se vedea un semn ciudat, ca zig-zagul unui fulger.

— Semnul ăsta e de când..., șopti profesoara McGonagall.

— Da, răspunse Dumbledore. O să aibă cicatricea asta toată viața.

— N-am putea face ceva, Dumbledore?

— Chiar dacă aș putea și tot n-aș face-o! Uneori, și cicatricile folosesc la ceva. Și eu am una deasupra genunchiului stâng, care este o hartă perfectă a metroului londonez. Hai, dă-mi-l mie, Hagrid, să ducem lucrurile la bun sfârșit.

Dumbledore îl luă pe Harry în brațe și se întoarse cu fața spre casa familiei Dursley.

— Aș putea... Aș putea să îmi iau rămas bun de la el, domnule? întrebă Hagrid, timid.

Și uriașul își aplecă asupra copilului capul mare și zbârlit și îi dădu ceea ce trebuie să fi fost un sărut tare aspru și țepos! Apoi, Hagrid începu să scheaune, ca un câine rănit.

— Șșș! îl certă Profesorul Dumbledore. O să scoli toată casa!

— Scuzați-mă, zise uriașul, scoțând o batistă mare, în care își îngropă fața, suspinând. Mi-e așa milă de bietul copilaș, cu părinții morți și obligat să trăiască aici, cu Încuiații ăștia...

— Da, ai dreptate, e cât se poate de trist, dar stăpânește-te, Hagrid, altfel or să ne vadă! zise profesorul Dumbledore și îl strânse încurajator de mână.

Profesorul Dumbledore păși peste gardul nu prea înalt și se îndreptă spre casă. Lăsă copilul în prag, scoase din pelerină un plic și îl puse în scutecele copilului, apoi se întoarse la cei doi. Cei trei mai priviră o clipă copilul. Umerii lui Hagrid se scuturau de plâns, profesoara McGonagall privea furioasă și neputincioasă, ochii lui Dumbledore, de obicei atât de vii, își pierduseră strălucirea.

— Asta e! zise profesorul Dumbledore. Nu mai avem ce face aici. Să mergem și să sărbătorim și noi momentul, împreună cu ceilalți!

— Da! spuse Hagrid, înfundat. O să-i înapoiez motocicletă lui Sirius. Noapte bună!

Ștergându-și ochii cu mâneca jachetei, Hagrid se urcă pe motocicletă, ambală motorul și dispăru cu ea în aer.

— Sper să ne vedem curând, McGonagall, spuse Dumbledore.

Profesoara McGonagall își suflă nasul și acesta fu singurul răspuns.

Dumbledore se întoarse și se îndepărtă pe strada pustie. La colțul străzii, se opri, își scoate bricheta masivă de argint și aprinse la loc toate luminile de pe stradă. Aleea Boschetelor fu inundată de lumina portocalie și profesorul Dumbledore putu observa la capătul celălalt al aleii un motan care se strecura pe după colț. Mai privi o dată la mogâldeața de pe prag.

— Mult noroc, Harry! murmură el și, cu o mișcare bruscă a pelerinei, dispăru.

Aleea Boschetelor rămase tăcută, sub un cer ca cerneala, mângaiată de o adiere plăcută, un loc obișnuit, unde cu greu te-ai fi putut aștepta să se întâmple lucruri ieșite din comun. Harry Potter se mișcă sub pătură, dar nu se trezi. Dormea cu mânuța pe scrisoare, fără să știe că era deosebit, că devenise faimos sau că va fi trezit brusc după câteva ore de țipătul ascuțit al doamnei Dursley, în clipa în care deschidea ușa ca să pună sticlele goale de lapte, și nu știa nici că următoarele săptămâni avea să suporte îmbrâncelile și ciupiturile vărului său, Dudley... De asemenea, nu știa că în acele clipe, pretutindeni, se închinau cupe cu șampanie în cinstea lui: „În sănătatea lui Harry Potter, băiețelul care a reușit să supraviețuiască!”

— Capitolul II —

DISPARIȚIA GEAMULUI.

S-au scurs aproape zece ani, de când soții Dursley s-au trezit cu nepotul lor în pragul casei, dar Aleea Boschetelor se schimbaseră prea puțin sau chiar deloc. Soarele răsărea tot din fața aceleiași grădini ordonate și lumina numărul 4 de pe intrarea principală a casei familiei Dursley. Se târa apoi spre sufrageria casei, care rămăsese neschimbată, ca pe vremea când domnul Dursley auzise acele știri îngrozitoare despre bufnițe și alte ciudățenii. Numai fotografiile de pe cămin arătau cât de mult timp se scursese. Cu zece ani în urmă, fotografiile înfățișau ceva rotund și rozaliu, ca o minge de plajă, dar acum Dudley nu mai era un prunc, iar fotografiile arătau un băiat mult prea gras și blond, călare pe prima lui bicicletă, cu călușeii, împreună cu mama și tatăl lui, jucând un joc pe computer, împreună cu tatăl său sau îmbrățișat și sărutat de mama lui. Nu exista, totuși, nici un alt semn că în acea casă ar mai fi locuit vreun băiat.

Și, totuși, Harry Potter era acolo, dormind în acel moment, dar nu pentru multă vreme. Mătușa lui, Petunia, se trezise și glasul ei ascuțit sfâșie liniștea casei:

— Sus! Scularea! Imediat! Acum!

Harry se trezi speriat. Mătușa lui ciocăni din nou la ușă.

— Scularea! strigă ea din nou.

Harry îi auzi pașii îndreptându-se spre bucătărie și în curând auzi și tigaia sfârâind pe mașina de gătit. Se întoarse cu fata în sus și se strădui să-și amintească visul din care fusese trezit așa brusc. Era un vis frumos. Se făcea

că era pe o motocicletă zburătoare. Avea ciudata senzație că mai visase o dată așa ceva.

Mătușa lui era din nou în fața ușii:

— Nu te-ai trezit încă?

— Aproape! răspunse Harry.

— Grăbește-te, vreau să ai grijă de costiță să nu se ardă! Vreau ca totul să fie perfect de ziua lui Dudley!

Harry mormăi pe înfundate.

— Ce-ai spus? făcu mătușa lui, dând buzna în încăpere.

— Nimic, nimic!

Ziua lui Dudley... Cum de uitase? Harry se ridică încetitor din pat și începu să-și caute niște șosete. Găsi o pereche sub pat și, după ce dădu un păianjen la o parte, și le puse în picioare. Harry era obișnuit cu păianjenii, deoarece cămăruța de sub scări era plină de păianjeni, iar el acolo dormea. Se îmbracă și coborî în bucătărie. Aproape că nu se mai vedea masa din cauza cadourile pentru Dudley. Se pare că Dudley primise computerul pe care îl dorea, ca să nu mai vorbim de al doilea televizor și de bicicleta de curse. Era un mister pentru Harry de ce Dudley își dorea atât de mult bicicleta de curse. Dudley era foarte gras și ura exercițiile fizice, în afară de cele care presupuneau lovirea adversarului, desigur. Sacul de box favorit al lui Dudley era Harry, dar nu avea prea multe ocazii să-l prindă. Deși nu părea, Harry era foarte agil. Poate din cauza întunericii de sub scară, dar Harry era foarte mic și slăbuț pentru vârsta lui. Și părea și mai mic și slab, din cauza că trebuia să poarte hainele vechi ale lui Dudley care era de patru ori cât el. Harry avea o față prelungă, genunchi osoși și ochi verzi, strălucitori. Purta ochelari rotunzi, cu rama lipită cu bandă adezivă, din cauza repetatelor lovituri în nas, pe care le primise de la Dudley. Lui Harry nu-i plăcea decât un singur lucru din înfățișarea șă: cicatricea în zig-zag, amintind de șerpuirea unui fulger. O avea de când se știa și își amintea că primul lucru despre care o întrebase pe Mătușa Petunia era de unde avea acel semn.

— Din accidentul de mașină în care și-au pierdut viața părinții tăi! îi răspunsese Mătușa Petunia. Și nu mai pune atâtea întrebări!

„Nu mai pune atâtea întrebări!” asta era regula de aur în casa familiei Dursley, dacă vroiai să ai un trai liniștit.

Unchiul Vernon intră în bucătărie, în momentul în care Harry tocmai întorcea costița pe partea cealaltă.

— Piantănă-te! urlă el, în loc de bună dimineața.

Cam o dată pe săptămână, Unchiul Vernon își ridica nasul din ziar ca să spună că Harry trebuie să se tundă. Probabil că Harry se tunsese de mult mai multe ori decât oricine din clasa lui, dar degeaba, părul lui creștea repede și în toate direcțiile.

Harry pusese și ouăle la prăjit, când Dudley și mama lui intrară în bucătărie. Dudley semăna mult cu Unchiul Vernon. Avea păr blond și des, care stătea lins pe fruntea grasă. Mătușa Petunia spunea adesea că Dudley semăna

cu un înger, dar Harry era de părere că Dudley semăna mai degrabă cu un porc cu perucă!

Harry așeză pe masă farfuriile cu ouă și costiță, lucru deloc simplu, dat fiind că nu mai rămăsese cine știe ce loc. Dudley era ocupat să își numere cadourile. Brusc, fața i se lungi.

— Treizeci și șase! strigă el, privindu-și cu reproș mama și tatăl. Cu două mai puțin ca anul trecut!

— Iubitul meu, nu ai numărat cadoul de la Mătușa Marge. E aici, sub cadoul ăsta mare, de la mami și tati!

— Bine, bine! Treizeci și șapte! zise Dudley, roșu la față de mânie.

Harry vedea furtuna apropiindu-se și își puse repede farfuria la adăpost, în cazul în care lui Dudley i-ar fi venit cheful să răstoarne masa.

Mătușa Petunia miroșise și ea pericolul, fiindcă zise pe nerăsuflăte:

— Și cu încă două pe care o să le cumpărăm azi, când ieșim la plimbare, cât fac, comoruța mea? Încă două cadouri, nu? Dudley căzu pe gânduri câteva clipe. Greu de socotit. Într-un târziu, șopti nesigur:

— Treizeci și...

— Treizeci și nouă, scumpul meu! sări Mătușa Petunia.

— Oh! făcu Dudley și se lăsă greoi pe scaun, luând pachetul cel mai la îndemână. Bine, atunci!

Unchiul Vernon chicoti încântat și îl mângâie pe cap:

— Iute la mânie, exact ca și tatăl lui! Așa îmi plăci, Dudley! Tocmai atunci sună telefonul și Mătușa Petunia se duse să vadă cine era. Harry și Unchiul Vernon se uitau cum Dudley despacheta bicicleta de curse, camera video, aeroplanul teleghidat, șaisprezece jocuri pe computer, nou-nouțe, și aparatul video. Tocmai rupea hârtia cu care era învelit un ceas de mână de aur, când apăru Mătușa Petunia, furioasă, dar și îngrijorată.

— Vești proaste, Vernon! Doamna Figgs și-a rupt piciorul, așa că nu-l mai poate lua, zise ea și arătă spre Harry.

Dudley căscă gura îngrozit, dar inima lui Harry tresaltă de bucurie. În fiecare an, de ziua lui Dudley, părinții îl luau, pe el și pe un prieten de-al lui, să-l distreze la bălci, la cinematograful sau să le dea hamburgeri. Pe Harry îl lăseau întotdeauna în grija doamnei Figgs, o bătrână isterică, la două străzi depărtare. Harry ura locul acela care miroșea a varză și unde doamna Figgs îl obliga să se uite la fotografiile tuturor pisicilor pe care bătrâna le avusese la viața ei.

— Na! Acum ce facem? zise Mătușa Petunia, privind furioasă spre Harry, ca și cum el plănuiise totul.

Harry știa că ar fi trebuit să-i pară rău, fiindcă biata doamnă Figgs își rupsese piciorul, dar nu era chiar așa ușor, având în vedere persepectiva care i se deschidea: un an întreg până ce avea să fie nevoit să-i admire iar pe Tibbles, Snowy, Domnul Gheruțe și Puffy.

— Am putea s-o sunăm pe Marge, sugeră Unchiul Vernon.

— Vorbești și tu, ca să nu taci! Doar știi că, pur și simplu, îl urăște pe Harry!

Adesea soții Dursley obișnuiau să vorbească despre Harry, ca și cum acesta n-ar fi fost de față sau ca și cum ar fi fost o formă inferioară de viață, un vierme, de exemplu, care nu era în stare să îi înțeleagă.

— Dar prietena aia a ta... Uh, cum o cheamă?... Yvonne?

— E în concediu, în Majorca, spuse cu năduf Mătușa Petunia.

— Puteți să mă lăsați acasă, îndrăzni Harry, gândindu-se că s-ar putea uita și el în voie la ce vrea la televizor și poate chiar să vadă cum merge computerul lui Dudley!

La auzul acestora, Mătușa Petunia își strânse gura pungă, ca și cum tocmai o obligase cineva să mănânce lămâie.

— Și la întoarcere să găsim casa o ruină, da? urlă ea.

— Doar n-o să arunc casa în aer! spuse Harry, dar la pereți, fiindcă nu-l mai asculta nimeni.

— Presupun că nu e o idee bună să-l luăm cu noi la Grădina Zoologică și să-l lăsăm în mașină, îndrăzni Mătușa Petunia.

— Nu, nu în mașina mea nouă! N-o să-l las singur în ea! Dudley începu să plângă. De fapt, ăla nu era plâns...

Dudley nu mai plânsese cu adevărat de ani de zile, dar știa că dacă își schimonosea puțin fața și scotea niște urlete, mama lui i-ar fi dat orice pe lume.

— Puișorul lu' mama, nu mai plânge, nu-l lasă mami să-i strice el ziua odorului meu! zise Mătușa Petunia și îl îmbrățișă.

— D-Dar nu v-vreau s-să vină cu nooooi... Întotdeauna ne strică tot chefuul! se smiorcăi Dudley și îi aruncă lui Harry o privire răutăcioasă, printre brațele mamei sale.

În acel moment, sună soneria.

— Oh, Doamne, au venit! strigă Mătușa Petunia.

Și imediat intrară în încăpere prietenul lui Dudley, Piers Polkiss, și mama acestuia. Piers era un băiat ciolănos, cu fața ca de șobolan. El era cel care ținea adversarul cu mâinile imobilizate la spate și Dudley îi trăgea pumni. Brusc, Dudley încetă să se smiorcăie.

Jumătate de oră mai târziu, Harry, încă nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el, stătea pe bancheta din spate, împreună cu Dudley și Piers, în drum spre Grădina Zoologică, pentru prima oară în viața lui! Mătușa Petunia și Unchiul Vernon nu căzuseră de acord în privința băiatului, așa că, în ultima clipă, Unchiul Vernon îl luă deoparte pe Harry și îl avertiză, apropiindu-și mult de obrazul copilului fața lui mare și congestionată:

— Ține bine minte, băiete, dacă încerci vreo năzbâtie, cât de mică, te închid în nișa de sub scară până la Crăciun!

— O să fiu cuminte, pe cuvânt! îl asigură Harry.

Dar Unchiul Vernon nu-l crezu. Nimeni nu-l credea niciodată. Adevărul era că adesea se întâmplau de la sine lucruri ciudate în jurul lui Harry, dar era inutil să le fi spus că el nu avea nici o vină.

Într-una din zile, plictisită să vadă că Harry vine de la frizer ca și cum nici n-ar fi trecut pe acolo, Mătușa Petunia pusese mâna pe foarfecele de bucătărie și îi tăiase tot părul, de-l lăsase aproape chel, în afară de un moț în frunte, care să-i „acopere cicatricea aceea oribilă”. Dudley se stricase de răs pe seama bietului Harry, care nu închisese ochii toată noaptea gândindu-se cum o să se ducă el la școală în halul acela. Și așa era bătaia de joc a colegilor din cauza hainelor lui mult prea largi și a ochelarilor peticiți cu scotch. Dar a doua zi se trezise cu aceeași claie pe cap, ca și cum nici n-ar fi intrat vreodată foarfecă în părul lui. Fusesse pedepsit pentru asta și stătuse o săptămână închis în nișa de sub scară, deși a încercat să le spună că nu-și putea explica cum de i crescuse părul așa de repede.

Altădată, Mătușa Petunia încercase să-l forțeze să îmbrace un tricou de-al lui Dudley, pe care acesta nu-l mai purta de foarte mult timp, dar cu cât insistase mai mult să-i tragă pe cap tricoul maro cu rotocoale portocalii, cu atât acesta se făcuse mai mic, până când ajunsese de mărimea unei mânuși de păpușă. Norocul lui că Mătușa Petunia fusese convinsă că puloverul intrase la spălat și astfel scăpase de pedeapsă.

Mai intrase într-o altă încurcătură, când fusese găsit pe acoperișul cantinei școlii. Dudley și gașca lui îl fugăriseră încontinuu pe Harry, până când băiatul se trezise pe acoperiș, spre marea uimire a celorlalți, dar și a lui! Familia Dursley primise o scrisoare foarte tăioasă de la diriginta lui Harry, prin care îi anunța că nepotul lor se cațără pe clădirea școlii. Degeaba a tot încercat el, de după ușa nișei în care fusese închis, să-i explice Unchiului Vernon că nu făcuse altceva, decât să sară din spatele unor cutii de gunoi, că nimeni nu-l crezu. Harry era convins că fusese purtat de vânt până pe acoperiș.

Dar astăzi, nu avea ce să se întâmple. Era chiar foarte fericit să petreacă o zi, chiar cu Dudley și Piers, în afara școlii, a nișei sale sau a sufrageriei cu mirosoare de varză a doamnei Figgs.

În timp ce conducea, Unchiul Vernon i se plângea Mătușii Petunia. Așa obișnuia el, să i se plângă de colegii de serviciu, de Harry, de consiliul de conducere, de Harry, de bancă, de Harry, câteva dintre subiectele lui favorite. Azi, avea ce avea cu motocicletele.

— Aleargă ca niște maniaci! Și ce zgomot fac, ca nebunii! izbucnea el, în timp ce era depășit de câte un motociclist.

— Am visat odată că eram pe o motocicletă zburătoare! Unchiul Vernon, aproape să intre în mașina din față, de revoltat ce era. Întoarse fata lui mare și roșie, ca o sfeclă cu mustață, și șuieră spre Harry:

— MOTOCICLETELE NU ZBOARĂ! Dudley și Piers chicoteau.

— Ziceam și eu... era doar un vis, șopti Harry.

Dar în clipa următoare ar fi dat orice să nu fi zis nimic. Dacă urau ceva mai mult soții Dursley, în afară de întrebările lui Harry, asta era ca cineva să

vorbească despre un comportament anormal, fie în vis, în film sau chiar într-un desen animat. Până și ideea li se părea periculoasă!

Era o duminică însorită și la Grădina Zoologică era foarte mare aglomerație. La intrare, soții Dursley le cumpărară lui Dudley și Piers înghețate mari de ciocolată și, fiindcă femeia de la intrare îl întrebă pe Harry ce dorește, îi luară și lui o acadea ieftină, cu aromă de lămâie. Era bună și aia, se gândea Harry, uitându-se la gorila din cușcă. Se scărpină în cap și arăta întocmai ca Dudley, numai că nu era blondă!

Harry petrecu o dimineață splendidă, așa cum nu-și mai amintea să fi avut vreodată. Căuta să stea cât mai la o parte din calea unchilor lui și a lui Dudley și Piers, văzând că aceștia se cam plictisiseră de animale și temându-se să nu se reîntoarcă la ocupația lor favorită, aceea de a-l lovi pe el. Au mâncat la restaurant și, când pe Dudley îl apucară năbădăile că friptura lui nu era suficient de mare, Unchiul Vernon îi comandă alta și îi dădu lui Harry prima friptură a lui Dudley.

Când se gândi mai târziu, Harry își dădu seama că ar fi trebuit să i se pară ciudat că totul mersese așa bine până atunci.

După masă, se duseră să vadă reptilele. În cameră era întuneric și răcoare, cu vitrine luminate în pereți, de unde îi priveau tot felul de șopârle și șerpi care se târau sâsâind peste pietre și cioturi de lemn. Dudley și Piers doreau să vadă cobrele veninoase și șarpele boa uriaș, capabil să omoare un om în încleștarea lui. Dudley descoperi repede locul unde se afla șarpele. Era atât de mare, încât s-ar fi putut înfășura de două ori în jurul mașinii Unchiului Vernon și să o transforme într-o grămadă de fiare, dar acum n-avea chef, dormea liniștit. Dudley stătea cu nasul lipit de geam, zgâindu-se la solzii strălucitori.

— Fă-l să se miște, îi ceru el tatălui său.

Unchiul Vernon bătu în geam, dar șarpele nici nu se clinti.

— Mai fă o dată! ordonă Dudley.

Unchiul Vernon ciocăni mai tare, dar cu același rezultat.

— Ce plictiseală! mormăi Dudley și se îndepărtă.

Harry se apropie și se uită intens la șarpe. Nu s-ar fi mirat să fi murit de plictiseală, bietul de el, sigur-singurel, fără nimeni care să-i țină companie, numai oamenii aceia enervanți, care făceau tot posibilul să-l deranjeze. Era chiar mai rău ca în cămăruța lui, unde nu bătea decât Mătușa Petunia la ușă, ca să îl trezească. El, cel puțin, se putea plimba prin casă, uneori.

Șarpele deschise brusc ochii somnoroși și se ridică, până când privirea lui ajunse la nivelul ochilor lui Harry și îi făcu repede cu ochiul! Harry căscă ochii. Se uită de jur împrejur, să vadă dacă mai văzuse cineva. Dar nu era nimeni pe-aproape. Se uită la șarpe și îi făcu și el cu ochiul. Reptila făcu semn cu capul către Dudley și Unchiul Vernon și ridică o privire plictisită de moarte spre tavan, ca și cum ar fi spus: „Vezi? Așa mi se întâmplă toată ziua!”

— Cred că trebuie să fie tare plictisitor! îi spuse Harry, de după geam, deși nu era convins că șarpele îl aude.

Șarpele dădu din cap mulțumit că îl înțelege cineva.

— De unde ești tu, de fapt? îl întrebă Harry.

Șarpele își ridică puțin coada și arată spre plăcuța de lângă vitrină: Boa constrictor, Brazilia.

— Era frumos acolo? continuă Harry.

Șarpele arată din nou cu coada spre plăcuță. Harry citi în continuare: Acest exemplar s-a născut și a fost crescut la Grădina Zoologică.

— Ah, înțeleg, zise Harry. Deci, n-ai fost niciodată în Brazilia!

Șarpele scutură din cap, moment în care un urlet răsună în spatele lui, făcându-i pe amândoi să tresară:

— DUDLEY! DOAMNĂ DURSLEY! VENIȚI SĂ VEDEȚI CE FACE ȘARPELE ĂSTA!

Dudley se rostogoli spre ei, cât de repede fu în stare.

— La o parte! strigă el, dându-i un pumn în coaste lui Harry.

Luat prin surprindere, Harry se prăbuși pe ciment. Ce s-a întâmplat mai apoi a fost ceva fulgerător, de care nimeni nu și-a dat seama cu precizie. Într-o clipă, Dudley și Piers erau cu nasurile lipite de geam, pentru ca în secunda următoare să scoată un urlet de groază.

Harry se ridică de jos și observă că geamul care ținea șarpele închis dispăruse! Șarpele își desfășura și își strângea inelele, șerpuiind printre oamenii îngroziți, care se îmbulzeau spre ieșiri. Pe când trecea pe lângă el, Harry ar fi putut să jure că îl auzise sâsâind: „Brazilia, așteaptă-mă, vin! Mulțumesc, amigo!”

Paznicul reptilelor nu-și mai revenea din șoc.

— Dar cum? Dar cum? tot repeta el. Cum a dispărut geamul din fața șarpelui?!

Însuși directorul Grădinii Zoologice îi făcu un ceai dulce Mătușii Petunia, tot cerându-și scuze peste scuze. Piers și Dudley erau mai mult morți, decât vii. Atât cât văzuse Harry, șarpele nu le făcuse nimic, șerpuiuse doar vesel pe la picioarele lor, în drum spre ieșire, dar, odată ajunși în mașina Unchiului Vernon, Dudley le spuse cum aproape că îl mușcase de picior, în timp ce Piers le spunea cum l-a strâns, gata să-l omoare. Dar partea cea mai groaznică (cel puțin pentru Harry) a fost când, după ce s-a mai calmat, Piers a exclamat:

— Iar Harry vorbea cu el! Nu-i așa, Harry?

Unchiul Vernon se abținu până îl lăsară acasă pe Piers și apoi îl luă în primire pe Harry. Era așa de supărat, că abia putea vorbi.

— Du-te... nișă... mâncat nu! reuși el cu greu să articuleze, înainte de a se prăbuși într-un fotoliu, în timp ce Mătușa Petunia se repezi să-i aducă un pahar mare de coniac, ca să-l mai calmeze.

Mai târziu, în nișa lui, Harry își dorea din tot sufletul ca măcar să fi avut și el un ceas. Nu știa cât era ceasul și nu își dădea seama dacă ai casei adormiseră. Până atunci, nu putea să riște să iasă pe furiș, să caute ceva de mâncare la bucătărie.

Locuise cu familia Dursley zece ani, zece ani chinuiți, încă de când era bebeluș, iar părinții lui muriseră în acel nenorocit de accident de mașină. Nu-și amintea să fi fost în mașină, când au murit părinții lui. Uneori, când se străduia din răspuțeri să-și amintească ceva, în întunericul nișei lui, îi apărea în fața ochilor următoarea imagine stranie: un fulger verzui și o durere cumplită la frunte. Probabil că ăla era momentul accidentului, se gândea el, dar nu își dădea seama ce era cu fulgerul acela verzui. Nu își amintea deloc de părinții lui, iar Mătușa Petunia și Unchiul Vernon nu vorbeau niciodată despre ei și întrebările erau interzise, desigur. Nu exista nici o fotografie de-a lor în toată casa.

Când a mai crescut, Harry se gândea cu emoție că poate mai are vreo rudă pe undeva, care o să vină să-l ia într-o zi, dar asta nu se întâmplase niciodată. Cei din familia Dursley erau singurele lui rude. Cu toate acestea, uneori i se părea (sau poate că era doar o speranță de-a lui) că unii trecători de pe stradă îl cunosc. Cam ciudați, într-adevăr, cei care păreau să-l știe. Un omuleț ciudat, cu un coif mov, se înclinase în fața lui, în timp ce era la cumpărături cu Mătușa Petunia și Dudley. După ce îl întrebase furioasă dacă îl cunoștea pe acel om, Mătușa Petunia ieșise repede cu ei din magazin, fără să mai cumpere nimic. O bătrână stranie îi făcuse vesel cu mâna în autobuz. Un bărbat chel, într-o pelerină purpurie, chiar îi strânsese mâna cu căldură, după care se îndepărtase, fără să spună nici un cuvânt. Cel mai ciudat lucru la acești oameni era că ei dispăreau ca prin minune, în momentul în care vroia să se apropie de ei, să-i privească mai bine.

La școală, nimeni nu se apropia de Harry. Știau că Dudley și ai lui îl urau și nu doreau să aibă de-a face cu nimeni din gașcă.

— Capitolul III —

SCRISORI DE LA NIMENI.

Evadarea șarpelui din Brazilia i-a adus lui Harry cea mai lungă pedeapsă din viața sa. Când i s-a permis să iasă din cămăruța lui, vacanța de vară deja începuse, iar Dudley își spărsese camera video, distrusese planorul și, prima oară când se urcase pe bicicleta de curse, o trântise la pământ pe doamna Figgs, care se străduia acum să meargă în cărje.

Harry era fericit că se terminase școala, dar tot nu scăpase de gașca lui Dudley, care dădea târcoale casei în fiecare seară. Piers, Dennis, Malcolm și Gordon erau mari și proști, dar fiindcă Dudley era cel mai mare și cel mai prost, el era șeful! Toți erau încântați la culme să joace jocul favorit al lui Dudley: vânarea lui Harry!

De aceea, Harry petrecea cea mai mare parte a timpului departe de casă, visând și sperând că odată cu terminarea vacanței se va ivi și pentru el o rază de speranță. O dată cu începerea școlii, urma să meargă la gimnaziu, unde n-ar mai fi fost în aceeași clasă cu Dudley, fiindcă Dudley urma să meargă la vechea școală la care învățase și Unchiul Vernon, Smeltings. Împreună cu Piers Polkiss, desigur, în timp ce Harry mergea la școala de stat, Stonewall High. Dudley era foarte încântat de acest lucru.

— La Stonewall, în prima zi de școală, îi bagă pe începători cu capul în WC și trag apa! Vrei să facem puțină practică la toaleta noastră? râdea el de Harry.

— Nu, mersi, biata toaletă n-a mai văzut niciodată ceva mai hidos decât capul tău și s-ar putea să i se facă greață!

răspundea Harry și fugea, înainte ca Dudley să se prindă ce voise să spună.

Într-o zi de iulie, Mătușa Petunia îl luă pe Dudley să-i cumpere uniformă și îl lăsă pe Harry la doamna Figgs, unde nu a mai fost atât de rău ca în alte dăți. Doamna Figgs își rupsese piciorul, împiedicându-se de una dintre pisicile ei favorite, așa că acum pisicile nu mai erau la mare cinste în casa ei. Îi dădu voie lui Harry să se uite la televizor și primi chiar și o bucată de prăjitură care avea un gust groaznic, ca și cum ar fi fost făcută în urmă cu foarte mulți ani.

Seara, Dudley făcu parada modei în sufragerie, în noua lui uniformă. Băieții de la Smeltings erau îmbrăcați în fracuri maro, pantaloni strânși pe picior, portocalii, și pălării de pai, nu prea înalte. Mai aveau bastoane cu măciulii, ca să se lovească unul pe altul, când nu erau atenți profesorii. Acest lucru era considerat a fi o lecție de viață, bună pentru mai târziu.

Uitându-se la Dudley, Unchiul Vernon zise plin de importanță că acela era cel mai important moment din viața lui, când se simțea deosebit de mândru de fiul lui. Mătușa Petunia izbucni în lacrimi, nevenindu-i să creadă că acela era micul ei Dudlicuț, atât de mare și chipeș. Harry nu îndrăznea nici măcar să deschidă gura, darămite să mai și vorbească. Și așa, era sigur că erau gata să-i plesnească două coaste, fiindcă se abținuse atâta să nu izbucnească în râs.

A doua zi, când Harry veni la micul dejun, mirosea oribil în bucătărie. Mirosul părea că vine de la un lighean aflat în chiuvetă. Harry se apropie și văzu ceva, ca niște zdrențe, plutind într-un lichid negricios.

— Ce-i asta? o întrebă el pe Mătușa Petunia.

— Uniforma ta de școală! îi răspunse aceasta înțepată.

— Oh! făcu Harry, nu știam că trebuie să fie așa... udă!

— Nu fi caraghios! Am pus la vopsit niște lucruri vechi de la Dudley. O să arate ca toate uniformele, după ce termin!

Harry avea mari dubii în legătură cu acest lucru, dar i se păru mai înțelept să nu se pună cu Mătușa Petunia. Stătea la masă și încerca să nu se gândească cum va arăta în prima zi de școală la Stonewall High... Probabil, ca și cum ar fi fost îmbrăcat în piei vechi de elefant bătrân.

Unchiul Vernon și Dudley intrară în bucătărie, strâmbând din nas la mirosul care se degaja din noua uniformă a lui Harry. Unchiul Vernon își deschise ziarul, ca de obicei, iar Dudley bătu cu bastonul în masă, fiindcă acum era nedespărțit de el.

Auziră un zgomot și imediat căzură mai multe scrisori pe podeau din hol.

— A venit poștașul! Dudley, adu-mi și mie scrisorile, zise Unchiul Vernon, de după ziar.

— Să ți le aducă Harry! se răsti Dudley.

- Harry, adu-mi scrisorile!
- Ba, să le-aducă Dudley!
- Dă-i câteva cu bastonul tău, Dudley!

Harry reuși să evite bastonul și se duse să ia scrisorile. Era o vedere de la Marge, sora Unchiului Vernon, care se afla în concediu, un plic maroniu, care părea să conțină o factură și o scrisoare pentru Harry! Harry se uită la ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Nu mai primise în viața lui o scrisoare. Cine să-i scrie? Nu avea prieteni sau rude și nici nu era înscris la bibliotecă, deci, nu i se puteau trimite somații grosolane ca să restituie cărțile. Și, totuși, ținea în mână o scrisoare pentru el, nu mai încăpea nici o îndoială:

Domnului Harry Potter.

Nișa de sub scări.

Aleea Boschetelor nr. 4

Little Whinging.

Surrey.

Plicul era burdușit și greu, făcut din pergament îngălbenit de vreme, adresa era scrisă cu cerneală verde-smarald, iar pe plic nu era nici un timbru.

Harry întoarse plicul cu mâna tremurândă și văzu un sigiliu de ceară roșie, pe care se afla un blazon: un leu, un șoim, un bursuc și un șarpe, înconjurând litera H.

— Ce faci acolo, băiete, le verifici dacă nu au bombe? strigă Unchiul Vernon, amuzându-se singur de gluma pe care o făcuse.

Harry se înapoie în bucătărie, neputându-și dezlipi ochii de pe scrisoarea lui. Îi dădu Unchiului Vernon vederea și plicul maro și începu să desfacă plicul de pergament.

Unchiul Vernon deschise plicul maroniu, strâmbă din nas la vederea facturii și citi vederea de la sora lui.

— Marge nu se simte bine! o informă el pe Mătușa Petunia. A mâncat ceva alterat și...

— Tată! strigă Dudley ca un apucat. Uite la Harry!

Tocmai deschisese plicul și era gata să citească scrisoarea, care era și ea scrisă tot pe o foaie de pergament, când Unchiul Vernon i-o smulse din mână.

— E scrisoarea mea! strigă Harry, încercând să o ia înapoi.

— Hm, și cine, mă rog, să-ți scrie ție? întrebă Unchiul Vernon disprețuitor, aruncându-și ochii pe scrisoare.

Fața lui trecu de la roșu la verde, mai repede ca luminile unui semafor. Și nu se opri aici. În câteva clipe, se făcu albă ca hârtia.

— P-P-Petunia! abia reuși el să îngaime.

Dudley încercă să-i smulgă scrisoarea, dar Unchiul Vernon nu îl lăsă. Mătușa Petunia o luă, dar după ce citi primul rând, păru pe punctul de a leșina. Își duse mâna la gât, ca și cum s-ar fi sufocat.

— Vernon! O, Doamne, Vernon!

Se uitau unul la altul, părând să fi uitat că Dudley și Harry erau în cameră. Dudley nu mai pomenise până atunci să fie ignorat în halul ăla. Îi dădu una cu bastonul tatălui său, destul de tare.

— Vreau să citesc și eu scrisoarea! comandă el.

— Și eu! Doar e scrisoarea mea! zise și Harry, furios.

— Afară! Amândoi! strigă Unchiul Vernon, punând scrisoarea la loc, în plic.

Harry nici nu se clinti.

— VREAU SCRISOAREA MEA! strigă el.

— Eu vreau să știu ce scrie în ea! strigă și Dudley.

— AFARA! urlă Unchiul Vernon care îi luă de guler și îi scoase în hol, trântind ușa bucătăriei în nasul lor.

Harry și Dudley se înfruntară într-o scurtă ambuscadă, bătându-se pe locul privilegiat: gaura cheii! Câștigă Dudley, în timp ce Harry, cu ochelarii spânzurându-i de o ureche, rămase culcat pe burtă, să privească în bucătărie prin crăpătura de sub ușă.

— Vernon! spunea Mătușa Petunia. Uită-te la adresă! De unde știu ei unde doarme? Ce crezi, ne supraveghează casa?

— Supraveghează?! Spionează, vrei să zici! Oricum, e clar că sunt pe urmele noastre! murmură Unchiul Vernon, îngrozit.

— Dar, ce facem, Vernon? Le răspundem și le spunem că nu vrem să avem de-a face cu...

Harry vedea papucii negri și lucioși ai Unchiului Vernon, străbătând bucătăria de la un capăt la altul.

— Nu! hotărî Unchiul Vernon. Îi ignorăm! Dacă or să vadă că nu îi băgăm în seamă, poate... Da, așa e cel mai bine!

— Dar...

— Nu vreau așa ceva în casa mea, Petunia! N-am jurat noi când l-am luat în casă că o să ignorăm o astfel de absurditate?

Seara, când veni de la serviciu, Unchiul Vernon făcu ce nu mai făcuse niciodată: îl vizită pe Harry în nișa lui de sub scară.

— Unde e scrisoarea? îl întrebă Harry, de îndată ce unchiul său se strecură prin ușița. Cine mi-a scris?

— Nimeni! Ți-a fost adresată ție, din greșeală. Am ars-o! răspunse sec Unchiul Vernon.

— N-a fost nici o greșeală! Scria clar: Nișa de sub scări!

— Gura! urlă Unchiul Vernon și câțiva păianjeni fură luați de suflu de pe tavan și aruncați pe jos.

Unchiul Vernon respiră adânc de câteva ori și reuși chiar să schițeze un zâmbet schimonosit.

— Și... apropo de nișă. Vezi, tu, Harry, mătușa ta și cu mine ne-am gândit că acum ești cam mare pentru ea, așa că o să te muți în celălalt dormitor al lui Dudley! zise el cu greu.

— De ce? întrebă Harry.

— Nu mai pune atâtea întrebări și mută-ți lucrurile. Imediat! Casa familiei Dursley avea patru dormitoare: unul pentru Unchiul Vernon și Mătușa Petunia, unul pentru musafiri (sora Unchiului Vernon, de obicei), unul în care dormea Dudley și unul în care Dudley își ținea jucăriile și tot ce nu dădea bine în camera lui. A fost de ajuns un singur drum în susul scărilor, pentru ca Harry să-și ducă toate lucrurile sale în dormitorul de la etaj. Aproape tot ce se afla aici era stricat sau spart. Camera video, primită în urmă cu o lună, era deasupra unui compresor de jucărie, cu care dăduse cușca câinelui din vecini. În colț se afla primul televizor al lui Dudley, căruia îi spărsese ecranul cu piciorul fiindcă fusese anulat programul care îi plăcea lui cel mai mult. Mai era și o colivie în care fusese odată un papagal, pe care Dudley îl schimbase pe o armă cu aer comprimat, care acum zăcea părăsită pe un raft, cu vârful îndoit, pentru că Dudley lovise cu ea în perete. Alte rafturi erau înțesate cu cărți, singurele lucruri din acest dormitor, care păreau să nu fi fost atinse niciodată.

De jos, urcă glasul miorlăit al lui Dudley, care îi spunea mamei lui:

— Nu vreau să stea în camera aia, am nevoie de ea, fă-l să plece!

Harry suspină și se întinse pe pat. Ieri, ar fi dat orice să ajungă în camera asta, dar astăzi și-ar fi dorit să se afle mai bine în nișa de sub scări, cu scrisoarea, decât aici, fără scrisoare.

A doua zi, la micul dejun, toată lumea tăcea. Dudley nu își revenise din șoc. Țipase, amenințase, îl altoise pe tatăl lui cu bastonul de la Smeltings, o lovise cu piciorul pe mama lui, se prefăcuse că-i este rău, își aruncase broasca țestoasă pe acoperișul serei, dar tot nu primise dormitorul înapoi. Gândindu-se la ziua de ieri, Harry regretă că nu deschisese scrisoarea în hol. Unchiul Vernon și Mătușa Petunia își aruncau priviri sumbre.

Când sosi poștașul, Unchiul Vernon, care încerca să se poarte frumos cu Harry, îl trimise pe Dudley să aducă scrisorile. Îl auziră cum pe tot drumul spre hol dădea cu bastonul în tot ce-i ieșea în cale. Apoi auziră un urlet:

— Alta! Altă scrisoare pentru Harry Potter! Domnului Harry Potter, Dormitorul mic, Aleea Boschetelor nr. 4...

Cu un țipăt înăbușit, Unchiul Vernon se repezi în hol, cu Harry pe urmele lui. Unchiul Vernon trebui să se lupte pe podea cu Dudley, ca să-i smulgă scrisoarea din mână, lucru foarte dificil, deoarece Unchiul Vernon trebuia să-i țină piept și lui Harry, care îl apucase de grumaz, pe la spate. După un minut de luptă acerbă și confuză, în care fiecare primi puzderie de lovituri de baston de la Dudley, Unchiul Vernon, gâfâind din greu, reuși să se ridice în picioare, strângând în pumn scrisoarea lui Harry.

— Du-te în nișa ta, adică, vreau să spun, în dormitorul tău! șuieră el. Pleacă și tu, Dudley, pleacă odată!

Harry înconjură de câteva ori noua lui cameră. Era cineva care știa că se mutase din nișa de sub scări și că nu primise prima scrisoare. Însemna, oare, că va mai încerca? De data asta, o să aibă grijă să nu mai dea greș. Avea un plan.

A doua zi, dimineața, ceasul deșteptător, abia reparat, sună la ora șase. Harry îl opri repede și se îmbracă în liniște, nu trebuia să-i trezească pe cei din casă. Coborî scările pe furiș, fără să aprindă nici o lumină. Avea să-l aștepte pe poștaș la colțul străzii ca să-i dea lui scrisorile de la adresa Aleea Boschetelor nr. 4. Inima îi bătea cu putere, în timp ce se îndrepta spre ușa din față...

— AAAAAH!

Sări în aer îngrozit. Călcase pe ceva mare cât un dovleac... pe ceva... viu! Imediat se aprinseră luminile pe scări și Harry își dădu seama că acel ceva mare și ca un dovleac era chiar fața Unchiului Vernon! Unchiul Vernon dormea în fața ușii, într-un sac de dormit!

Era cât se poate de limpede că avusese aceeași idee ca Harry! Urlă neîntrerupt la Harry, timp de jumătate de oră, după care îl trimise să facă un ceai. Harry își târî necăjit picioarele spre bucătărie și când se întoarse cu ceaiul văzu că poșta aterizase în poala Unchiului Vernon. Harry putu să vadă trei scrisori scrise cu cerneală verde.

— Vreau..., începu el, dar nu mai continuă, fiindcă îl văzu pe Unchiul Vernon rupând scrisorile în fața ochilor lui.

Unchiul Vernon nu se duse la serviciu în ziua aceea, ci bătu în cuie deschizătura cutiei de scrisori.

— În felul acesta, îi explică el Mătușii Petunia, dacă or să vadă că n-au unde să lase scrisori, or să se lase păgubași!

— Nu prea cred, Vernon, spuse Mătușa Petunia, sceptică.

— Dragă Petunia, mințile acestor oameni lucrează într-un mod ciudat, nu ca în cazul nostru, o liniști el pe Mătușa Petunia, încercând să bată un cui cu bucata de prăjitură cu fructe, pe care tocmai i-o adusese soția lui.

Vineri, sosiră nu mai puțin de douăsprezece scrisori pentru Harry. Fiindcă nu încăpuseră prin deschizătura cutiei de scrisori, fuseseră împinse pe sub ușă, îndoite pe la margini, iar câteva fuseseră forțate prin gemulețul toaletei de la parter.

Unchiul Vernon rămase iar acasă și blocă toate crăpăturile pe unde ar fi putut să încapă ceva. În tot acest timp, fredona „Pe vârfuri, printre lalele” și tresărea și la cel mai mic zgomot.

Sâmbătă, lucrurile începură să scape de sub control. Douăzeci și patru de scrisori pentru Harry își făcură drum în casă, înghesuite în carapacele ouălor pe care lăptarul, uimit peste poate, i le înmâna Mătușii Petunia prin geamul de la sufragerie. În timp ce Unchiul Vernon, furios, dădea telefoane peste telefoane la poștă și la lăptărie, doar, doar, o găsi pe cineva căruia să i se plângă, iar Mătușa Petunia măcina scrisorile în robotul ei de bucătărie.

— Cine, oare, o fi așa de înnebunit să intre în legătură cu tine? îl întrebă Dudley pe Harry.

Nu mai putea de curiozitate.

Duminică dimineața, Unchiul Vernon stătea la masa din bucătărie, obosit, dar foarte mulțumit.

— Duminica nu vine poștașul! zise el și scăpă niște marmeladă pe ziar. Azi am terminat-o cu scrisorile alea afurisite!

Chiar în timp ce vorbea, se auzi un zumzet pe coșul de la soba din bucătărie și, una după alta, ca niște gloanțe... BANG! BANG! treizeci și patru de scrisori îl loviră în ceafă, una câte una, pe Unchiul Vernon! Cei trei se feriră din calea lor, dar Harry sări să prindă și el una.

— Afară! AFARĂ! strigă Unchiul Vernon și îl luă pe Harry de după mijloc târându-l în hol.

După ce ieșiră și Mătușa Petunia și Dudley, acoperindu-și fața cu mâinile, Unchiul Vernon se repezi și închise ușa de la bucătărie. Încă se mai auzeau sosind ultimele scrisori, nimerind în pereți sau pe podea.

— Gata! M-am săturat! zise Unchiul Vernon, încercând să pară calm, dar smocurile pe care și le smulgea din mustață dovedeau contrariul. Aștept să împachetați și ne mutăm în altă parte! Imediat! Nu împachetați prea multe lucruri! Și nu vreau să aud nici un protest!

Arăta și mai fioros cu jumătate din mustață lipsă, așa că nimeni nu îndrăzni să spună nici păs! Zece minute mai târziu, ieșeau pe ușile de curând baricadate și se urcau în mașină. Unchiul Vernon porni, grăbindu-se să iasă în autostradă. Dudley se foia îmbufnat pe scaunul din spate. Tatăl lui îndrăznise să-i dea una peste cap, când se moșcăia să împacheteze televizorul, computerul și geanta cu jocurile pe computer.

Merseră și tot merseră. Nici chiar Mătușa Petunia nu îndrăznea să întrebe încotro mergeau. Din când în când, Unchiul Vernon cotea brusc, mergând o perioadă în direcție total opusă.

— Să ne piardă urma... Așa, să nu ne mai găsească, zicea el, ori de câte ori făcea câte o cotitură bruscă.

Nu s-au oprit toată ziua, nici să mănânce, nici să bea ceva. La căderea nopții, Dudley urla de-a binelea. Nu mai pățise niciodată așa ceva. Era flămând, pierduse cinci emisiuni preferate la televizor și nu mai trecuse niciodată atât de mult timp, fără ca el să nu doboare vreun extraterestru pe computer!

Într-un târziu, Unchiul Vernon se opri în fața unui hotel sărăcăcios, de la marginea unui oraș. Dudley și Harry împărțiră aceeași cameră, cu pat dublu, cu niște cearșafuri umede și cu miros de mucegai. Dudley începu imediat să sforăie, dar Harry rămase treaz pe pervazul ferestrei, uitându-se la luminile mașinilor și punându-și puzderie de întrebări...

A doua zi, la micul dejun, mâncară fulgi de porumb, vechi de când lumea, și roșii din conservă, pe pâine prăjită. Tocmai terminaseră de mâncat, când se apropie de masa lor patroana hotelului.

— Scuzați, zise ea, este cineva dintre dumneavoastră Harry Potter? Am primit cam vreo sută din astea la recepție, pentru dumnealui.

Și femeia arătă o scrisoare, pe care se vedea scris cu cerneală verde: Domnului Harry Potter.

Camera 17

Hotelul Gării.

Cokeworth.

Harry întinse mâna după scrisoare, dar Unchiul Vernon îi dădu una peste mână, spre uimirea femeii.

— Le iau eu! spuse înțepat Unchiul Vernon și merse în urma femeii, spre recepție.

— Dragul meu, n-ar fi mai bine să mergem acasă? sugeră Mătușa Petunia, dar Unchiul Vernon păru să nu o audă.

Ce căuta, nimeni nu știa. Îi conduse în adâncul unei păduri, ieși din mașină și privi de jur împrejur, clătină din cap, se urcă la loc în mașină și porniră mai departe. La fel făcu și când se aflară în plin câmp arat, la mijlocul unui pod suspendat și într-o parcare supraetajată.

— Tati a înnebunit, nu? o întrebă Dudley pe Mătușa Petunia în acea după-amiază.

Unchiul Vernon parcase pe o coastă pustie, îi încuiase în mașină și plecase.

Începu să plouă. Picături mari cădeau pe acoperișul mașinii.

Dudley se încruntă:

— Azi e luni, vreau să stau undeva, în fața unui televizor!

Luni. Harry își aminti ceva. Întotdeauna știai în ce zi a săptămânii erai numai după Dudley, din cauza emisiunilor lui preferate de la televizor. Măine era marți și el împlinea unsprezece ani. Zilele lui de naștere nu erau la fel de frumoase ca ale lui Dudley, desigur... Anul trecut, primise în dar un umeraș și niște șosete vechi, pe care nu le mai purta Unchiul Vernon. Cu toate acestea, o dată împlinești unsprezece ani!

Unchiul Vernon se întoarse, zâmbitor. Avea și un pachet lunguiet și nu se obosi să răspundă, când Mătușa Petunia îl întrebă ce cumpărase.

— Am găsit un loc perfect! Toată lumea, afară din mașină! Era foarte frig. Unchiul Vernon le arată o stâncă golașă, pierdută în mijlocul mării. Ceva mai pustiu și mai dezolant era greu de imaginat. Un lucru era sigur: nu era nici un televizor acolo!

— Se anunță furtună pentru la noapte, le spuse Unchiul Vernon și își frecă mulțumit palmele. Domnul a fost amabil să ne împrumute barca lui.

Un bărbat fără dinți se apropie de ei, clătinându-se și aruncându-le priviri răutăcioase. Le arată o barcă prăpădită, care se legăna la suprafața apei.

— Am luat și niște provizii, le spuse Unchiul Vernon. Îmbarcarea!

Era îngrozitor de frig. Din când în când, săreau stropi de apă, reci ca gheața, iar vântul înghețat le biciuia fețele. Cam după o oră, ajunseră la stânca singuratică, unde coborâră, iar unchiul Vernon, alunecând și împiedicându-se la tot pasul, îi conduse la o căsuță dărăpănată. Înăuntru, era și mai îngrozitor. Mirosea puternic a scoici stricate, vântul fluiera prin crăpăturile pereților, iar de foc nici nu putea fi vorba. Casa avea numai două camere.

Marile provizii cumpărate de Unchiul Vernon se dovediră a fi câte o pungă de cartofi prăjiți pentru fiecare și câte o banană. Încercară să aprindă focul, dar lemnele umede sfârâiră și se stinseră.

— Ce-ar fi să punem niște scrisorele pe foc, tot avem berechet? se amuză Unchiul Vernon.

Era foarte bine dispus. Era evident că se gândea că la o asemenea distanță și pe o astfel de furtună, nimeni nu s-ar mai fi încumetat să le aducă nici o corespondență! Harry era de aceeași părere, dar departe de a se bucura de lucrul acela.

La căderea nopții, izbucni și furtuna anunțată. Valurile împrôșcau pereții șubrezi ai casei, iar vântul zgâlțâia ferestrele murdare. Mătușa Petunia mai găsi niște pături mucegăite și încropi un culcuș pentru Dudley, pe canapeaua mâncată de molii. Unchiul Vernon și Mătușa Petunia se duseră să se culce în camera alăturată, în timp ce Harry fu lăsat să-și caute singur cel mai moale loc de pe dușumea și să se acopere cu cea mai mică și mai jerpelită pătură. Furtuna era din ce în ce mai cumplită. Harry nu putea să adoarmă de frig și foame. Sforăiturile lui Dudley erau acoperite de tunetele care se porniseră aproape de miezul nopții. Pe cadranul ceasului de la încheietura dolofană a lui Dudley, Harry văzu că peste zece minute se făcea ora douăsprezece. Vedea cum ziua lui de naștere se apropia cu fiecare ticăit al ceasului și se întreba dacă o să-și aducă aminte cineva. Oare unde era acum misteriosul autor al scrisorilor?!

Mai erau încă cinci minute. Harry auzi un zgomot afară. Spera să nu fie acoperișul și să nu se prăbușească asupra lor, deși probabil că le-ar fi ținut de cald. Încă patru minute... Fie ca podeaua casei lor din Aleea Boschetelor să fie înțesată de scrisori, ca să poată fura și el una!

Încă trei minute. Oare apa mării lovea așa puternic stânca?! Două minute. Dar ce erau zgomotele alea? Se sfârâma stânca în mare?

Un minut, treizeci de secunde... zece... nouă... Ce-ar fi să-l trezească pe Dudley, să-l enerveze? două... una...

BUM! BUM!

Harry sări în picioare. Cineva bătea la ușă!

— Capitolul IV —

PĂSTRĂTORUL CHEILOR.

BUM! se auzi iar în ușă. Dudley se trezi și el și se ridică în capul oaselor.

— Unde e tunul? întrebă el buimăcit.

Se auzi un zgomot în spatele lor și Unchiul Vernon intră în încăpere, cu o pușcă în mână. Acum se lămuriseră ce era în pachetul lunguieț!

— Cine e acolo? întrebă el. Te avertizez că sunt înarmat! Se lăsă tăcere.

Apoi...

ZDRAANG!

Ușa fu scoasă din țâțâni și căzu cu zgomot pe podea.

În prag stătea un munte de om. Fața îi era aproape complet acoperită de pletele zbârlite și țepoase și de barba încâlcită. Doar ochii i se vedeau din toată clăia aceea de păr, strălucind în întuneric.

Uriășul intră în încăpere, trebuind să se aplece ca să nu se lovească de tavan. Luă ușa și o fixă înapoi, în balamale, fără nici un fel de greutate. Furtuna de afară parcă se mai potolise un pic. Se întoarse spre cei din cameră și îi privi cercetător.

— N-am putea bea și noi un ceai, ce părere aveți? A fost o călătorie tare obositoare...

Se îndreptă spre canapeaua pe care Dudley înțepenise de groază.

— Fă-mi și mie loc, grăsunule! spuse omul.

Dudley se sculă de pe canapea și se ascunse în spatele Mătușii Petunia care se pitea după Unchiul Vernon, îngrozită, la rândul ei.

— Oh, uite-l și pe Harry! făcu namila de om.

Harry îl privi și văzu în ochii fiorosului gigant urma unui zâmbet.

— Ultima dată când te-am văzut nu erai decât o mogâldeață! Ah, cât semeni cu tatăl tău, dar ai ochii mamei!

Unchiul Vernon se gândi să intervină:

— Îți cer să pleci imediat de aici! Nu te-a poftit nimeni!

— Ține-ți gura, Dursley, mălai mare! îl repezi gigantul.

Se aplecă pe spătarul canapelei și smulse pușca din mâinile Unchiului Vernon, o îndoi, ca și cum ar fi fost de cauciuc și o aruncă într-un colț al camerei.

Unchiul Vernon scoase un alt chițăit, ca al unui șoarece, peste care tocmai călcase cineva din greșeală.

— Harry, vreau să-ți urez mulți ani, cât mai fericiți! Ți-am adus ceva, cred că s-a cam turtit, că am stat pe pachet din greșeală, dar, oricum, conține ceva delicios!

Scoase din buzunarul de la piept o cutie, cam turtită, ce-i drept, pe care i-o dădu lui Harry. Harry o deschise cu mâini tremurânde. Înăuntru era un tort de ciocolată, pe care scria „La mulți ani!” din înghețată verde-smarald.

Harry ridică ochii spre uriaș, dorind să-i mulțumească, dar din gură îi ieșiră alte cuvinte:

— Cine ești tu? Gigantul chicoti:

— E adevărat că nu m-am prezentat. Rubeus Hagrid, păstrătorul cheilor de la Hogwarts.

Întinse o mână enormă, în care mâna băiatului se pierdu cu totul, și i-o scutură cu putere.

— Ce se aude cu ceaiul? întrebă el, frecându-și palmele uriașe. Nu prea tare, dacă se poate!

Ochii îi căzură pe vatra goală, cu câteva resturi de pungi de cartofi, și se aplecă asupra căminului. Nu văzură ce făcea, dar când se îndepărtă, în cămin ardea un foc jucăuș. Inundă întreaga colibă cu lumina lui tremurătoare, iar

Harry îi simți și căldura binefăcătoare, care îl învălui, ca și cum s-ar fi cufundat într-o cadă cu apă caldă.

Hagrid se așază la loc, pe sofa care gemu sub greutatea lui, și începu să scoată fel de fel de obiecte din buzunarele sale: un ceainic de cupru, un pachet cu cârnați, turtit și el, câteva câni, o tigaie și o sticlă cu un lichid de culoarea chihlimbarului, din care sorbi o înghițitură, înainte de a se apuca să facă ceaiul. Curând, coliba se umplu de mirosul cârnăciorilor care sfârâiau în foc. Nimeni nu scoase un cuvânt cât timp uriașul făcea aceste pregătiri, dar, când scoase primii șase cârnăciori, un pic cam prea mult prăjiți, din tigaie, Dudley se foi nervos. Unchiul Vernon spuse repede:

— Să nu te atingi de nimic din ce-ți dă el! Uriașul chicoti:

— Da, ai dreptate, Dursley, e de-ajuns de gras!

Îi dădu un cârnăcior lui Harry, care era mort de foame. Nu mai gustase niciodată ceva atât de gustos. Nu-și mai putea lua ochii de la gigant. Într-un târziu, îndrăzni, devenind brusc politicoș:

— Scuzați, dar tot nu știu cine sunteți!

Gigantul sorbi o gură de ceai și apoi se șterse la gură cu dosul mânecii.

— Spune-mi Hagrid, toată lumea îmi zice așa! Și, ți-am spus, sunt păstrătorul cheilor de la Hogwarts, despre care probabil c-ai aflat...

— Nu, nu știu nimic! făcu Harry. Hagrid îl privi surprins.

— Îmi cer scuze, dar nu știu! îndrăzni Harry.

— Scuze? strigă Hagrid și se întoarse furios spre domnul și doamna Dursley, care ar fi preferat să-i înghită pământul, în acel moment. Ei ar trebui să-și ceară scuze! Am bănuțit ceva, când am văzut că nu ți se dau scrisorile, dar chiar să nu știi nimic... Cum, nu te-ai întrebat niciodată unde au învățat acele lucruri părinții tăi?

— Care lucruri? întrebă Harry, tot mai surprins.

— Care? tună Hagrid. Ia stai puțin...

Hagrid se sculă în picioare și, în furia lui, părea că umple întreaga colibă. Familia Dursley se lipise cu totul de perete.

— Vrei să spui, Dursley, că acest băiat nu știe nimic despre... despre. Absolut nimic?

Harry se gândea că Hagrid întinsese coarda prea mult. Cum adică? Doar fusese și el la școală, și nu avea note chiar așa de mici!

— Știi câte ceva, cum să nu știu? Matematică, geografie...

— Despre lumea noastră, vreau să spun. Lumea ta, a mea. A părinților tăi! spuse Hagrid, dând a lehamite din mână.

— Care lume?

Hagrid era pe punctul să explodeze.

— DURSLEY! izbucni el.

Unchiul Vernon murmură ceva, de genul Bla-bla-bla, făcându-se alb ca varul. Hagrid se uita fioros la el și neputincios la Harry.

— Dar trebuia să ți se fi spus ceva despre mama și tatăl tău... Erau faimoși! Și tu ești faimos!

— Cum? Erau faimoși? Spune-mi că-i așa! Știam eu! Te rog, povestește-mi!

— Știi și eu?! făcu Hagrid, trecându-și mâna prin păr și privindu-l absent pe Harry. Și chiar nu știi cine suntem noi?

Brusc, Unchiul Vernon își redobânda vocea:

— Stop! Nici un cuvânt mai mult! Îți interzic să-i spui mai multe!

Chiar și un om mai curajos ca Unchiul Vernon s-ar fi făcut mic sub privirea furioasă a lui Hagrid. Când vorbi, fiecare silabă era încărcată de ură:

— Nu i-ai spus niciodată? Nimic din ce scria în scrisoarea pe care ți-a lăsat-o Dumbledore? Am văzut cu ochii mei că a lăsat scrisoarea alături de copil. Ai ascuns-o de el atâta vreme?

— Să ascundă ce? întrebă Harry curios.

— STOP! ÎȚI INTERZIC! urlă Unchiul Vernon. Mătușa Petunia scăpă un strigăt de groază.

— Oh, duceți-vă învârtindu-vă! Amândoi! Harry... ești vrăjitor!

Se lăsă o tăcere de moarte. Se auzeau numai zgomotele mării și ale vântului.

— Sunt un... ce? strigă Harry.

— Vrăjitor, asta am spus! făcu Hagrid și se lăsă iar pe canapea, care se afundă și gemu și mai tare. Și încă unul al naibii de bun! Mama și tatăl tău te-au instruit puțin, cât ai stat cu ei! Cu o mamă și un tată ca ai tăi, nici nu se putea altfel! Dar cred că a venit timpul să-ți citești scrisoarea!

Harry întinse mâna să ia în sfârșit scrisoarea scrisă pe pergamentul gălbui, trimisă pe adresa:

Domnului Harry Potter.

Coliba de pe plajă, parter.

În largul mării.

Scoase scrisoarea și citi:

HOGWARTS, ȘCOALA DE MAGIE, FARMECE ȘI VRĂJITORII.

Director: Albus Dumbledore

(decorat cu Ordinul Merlin, Clasa I, Mare Vrăjitor, Vârcolac-Șef, Magician Suprem, Confederația Internațională a Vrăjitorilor)

Dragă domnule Potter, Avem deosebita plăcere să vă informăm că ați fost acceptat la Hogwarts, Școala de Magie, Farmece și Vrăjitorii. Alăturat, vă trimitem o listă cu tot echipamentul și cărțile necesare. Școala începe la 1 septembrie. Așteptăm bufnița dumneavoastră, nu mai târziu de 31 iulie a.c.

Cu deosebită considerație, Minerva McGonagall.

Director Adjunct.

În mintea lui Harry explodară zeci de întrebări, ca niște focuri de artificii. Nu se hotărâ ce întrebare să pună mai întâi. După câteva clipe de nehotărâre, întrebă:

— Ce vrea să spună cu bufnița mea?

— Pe toate Gorgonele! Cum de-am uitat? strigă Hagrid, bătându-se peste frunte, cu o forță care ar fi doborât un cal și o căruță.

Dintr-un alt buzunar al jachetei sale, scoase o bufniță adevărată, care ținea în cioc un sul de pergament și o pană de scris. Hagrid o luă și, scoțând limba printre dinți, mâzgăli cu greu ceva pe pergament. Harry reuși să citească, deși vedea scrisul răsturnat:

Stimate domnule Dumbledore, Am înmănat scrisoarea lui Harry. Îl duc mâine să-și ia toate cele necesare. Aici, vremea e groaznică. Sper că sunteți bine.

Cu stimă, Hagrid.

Hagrid înfășură la loc sulul, îl legă de piciorul bufniței, ieși la ușă și o trimise în noaptea furtunoasă. Se întoarse și se reazează, cu un aer absolut natural, ca și cum ce făcuse era ceva foarte normal, ca și cum ar fi vorbit la telefon!

Harry își dădu seama că rămăsese cu gura căscată și o închise repede.

— Unde rămăsesem? întrebă Hagrid, dar în acel moment, Unchiul Vernon, încă alb de spaimă, înaintă spre foc.

— Nu merge nicăieri! reuși el să articuleze. Hagrid se încruntă.

— Hm, tare aș vrea să văd cum îl oprește un Încuiat! zise el, disprețuitor.

— Un ce? întrebă Harry amuzat.

— Un Încuiat! Așa le zicem noi ăstora care habar n-au să facă vrăji! Și îmi pare tare rău de tine că ai fost nevoit să trăiești printre cei mai mari Încuiați de pe acest pământ!

— Când l-am acceptat printre noi, am jurat să punem capăt oricăror aiureli de genul ăsta! spuse Unchiul Vernon. Am jurat să stărpim în el orice fel de astfel de înclinație!

Auzi, vrăjitor!

— Ap' știut?! Ați știut că sunt... vrăjitor? se miră Harry.

— Sigur că am știut! strigă Mătușa Petunia. Cum să nu știm, dacă sorămea era cine era? Și ea a primit o astfel de scrisoare și s-a dus la școala aia, de unde venea în fiecare vacanță cu buzunarele pline de picioare de broască și cu ele preschimba ceșcuțele în șoareci! Numai eu știam ce este cu adevărat: un monstru, o ciudățenie! Una, două, îi auzeai pe mama și pe tata: Lily în sus, Lily în jos, nu mai puteau de mândrie că aveau o vrăjitoare în familie!

Se opri să-și mai tragă suflarea, apoi continuă să turuie, ca și cum toată viața așteptase acest prilej să-și verse focul:

— La școala de vrăjitori l-a cunoscut pe Potter ăla, cu care s-a măritat și a plecat de-acasă! Te-au avut pe tine și am știut întotdeauna că și tu o să fii ca ei, tot așa de... anormal! Apoi, a fost, scuză-mă, căsăpită și noi ne-am pomenit cu tine pe cap!

Harry se făcuse alb la față:

— Căsăpită? Mi-ați spus că a murit într-un accident de mașină!

— ACCIDENT DE MAȘINĂ! urlă Hagrid, ridicându-se de pe canapea și făcându-i pe cei trei Dursley să se facă iar una cu peretele. Cum ar fi putut o simplă mașină să-i omoare pe Lily și James Potter? Este o rușine! Un scandal!

Harry Potter să nu cunoască adevărul, când el e un erou pentru copiii din lumea noastră!

— Dar ce s-a întâmplat? nu scăpă Harry prilejul să întrebe. Furia dispăru brusc de pe fața lui Hagrid, în locul ei apărând îngrijorarea.

— Nu mă așteptam chiar la așa ceva, răspuse Hagrid, când profesorul Dumbledore mi-a spus că s-ar putea să am probleme să te aduc. Nu-mi închipuiam că nu știi nimic... Ah, Harry, nu știu dacă eu sunt cel indicat să-ți spună toate astea, dar cred că nu te poți duce la școală fără să știi!

Le aruncă o privire cruntă Unchiului Vernon și Mătușii Petunia.

— O să-ți spun atât cât știu și eu, că nu știu chiar tot, multe sunt învăluite în mister...

Se așeză pe canapea, privi câteva clipe la foc și zise:

— Totul începe cu cineva, pe nume... Dar e incredibil că nu-i știi nici numele, toți cei din lumea noastră îl știu!

— Numele cui?

— Ei bine, nu-mi place să-i spun numele, dacă pot să-l evit. Nimănui nu-i place.

— De ce?

— Mii de vârcolaci, Harry, oamenii încă se mai tem. E foarte greu să-ți explic... vezi, tu, era un vrăjitor care... a devenit rău, atât de rău cât îți poți imagina tu, ba și mai rău! Numele lui era...

Hagrid înghiți în sec, dar cuvintele refuzară să se facă auzite.

— Nu, nu pot să-l pronunț! Cap-de-Mort, na! se înfioră Hagrid. Să nu mă mai faci să-l spun a doua oară. Ei bine, acum douăzeci de ani, acest... vrăjitor căuta să îi atragă pe cât mai mulți de partea lui. Și a reușit să atragă destui, pe unii de frică, pe alții, fiindcă doreau și ei puțin din puterea lui. Și avea puteri nemăsurate! Urmară zile negre. Nu mai știai în cine să ai încredere, cu cine să te împrietenești... Se întâmplau lucruri groaznice. Câștiga tot mai mult teren. Cine i se împotriva, era eliminat. Oribil! Ultimul loc sigur era școala de la Hogwarts. Dumbledore era singurul de care se temea Știm-Noi-Cine. Nu îndrăznea să se atingă și de școală. Oricum, nu în acel moment. Mama și tatăl tău erau cei mai buni vrăjitori pe care i-am cunoscut vreodată. Primii la școală, pe vremea lor! E de mirare că Știm-Noi-Cine nu a încercat să-i atragă de partea lui. Probabil din cauză că știa că sunt foarte apropiați de Dumbledore, ca să-și dorească să aibă de-a face cu magia neagră. Sau a crezut că îi poate convinge sau a vrut să-i înlăture din cale... Tot ce se știe este că, acum zece ani, într-o noapte de Halloween, a apărut ca din senin la poarta casei voastre. Tu aveai doar un anișor și... și...

Hagrid se opri, scoase o batistă mare și își suflă nasul, cu un zgomot ca de avertizor de ceață!

— Scuză-mă, dar i-am cunoscut pe părinții tăi, cei mai cumsecade oameni care au existat vreodată... În fine, Știm-Noi-Cine i-a ucis pe amândoi și a încercat să te omoare și pe tine. Vroia să scape de toți din familia ta sau, cine știe, poate că îi plăcea să ucidă. Oricum, n-a reușit să te omoare. Nu te-ai

întrebat niciodată de unde ai semnul ăla pe frunte? Doar nu e o tăietură obișnuită! Un blestem puternic le-a venit de hac mamei și tatălui tău și v-a spulberat casa, dar tu te-ai ales numai cu cicatricea asta! A mai omorât și alți câțiva vrăjitori vestiți ai timpului – McKinnons, Bone, Prewett – dar tu, deși bebeluș, ai supraviețuit! De-aia ești faimos, Harry!

Se întâmpla ceva ciudat în mintea lui Harry, pe măsură ce Hagrid înainta cu povestirea. Vedea acum mai clar ca niciodată acea străfulgerare verzuie și, pentru prima oară, își aminti un hohot de râs cumplit.

Hagrid îl privea cu tristețe.

— Din ordinul lui Dumbledore, te-am luat dintre ruinele casei voastre și te-am adus aici...

— O grijă în plus, numai necazuri! sări Unchiul Vernon. Harry tresări. Uitase că mai erau și ei în colibă. Unchiului Vernon părea că-i revenise curajul. Se uita la Hagrid cu ciudă și strângea pumnii.

— Ascultă la mine, băiete, continuă el, accept că e ceva straniu cu tine, dar nimic care să nu poată fi corectat cu o bătaie zdravănă. Cât despre părinții tăi, erau ciudați, într-adevăr, nu pot să neg, dar lumea s-ar fi descurcat mult mai bine fără ei, după părerea mea. Au căutat-o cu lumânarea, s-au amestecat cu tot felul de ciudați. Mă așteptam la asta, știam că o vor sfârși rău...

Nu mai apucă să termine, că Hagrid sări ca turbat de pe canapea, scoase o umbrelă dintr-unul din buzunare, o îndreptă spre domnul Dursley, ca pe o sabie, și îi spuse:

— Te avertizez, Dursley, că dacă mai scoți un singur cuvânt, unul singur...

La gândul că putea fi împuns cu umbrela gigantului, Unchiul Vernon se făcu mic din nou. Se lipi de perete și amuți.

— Așa e mult mai bine, rânji Hagrid, răsuflând din greu și lăsându-se să cadă pe canapeaua care de data asta se lăsă până la podea.

Dar Harry mai avea nenumărate întrebări de pus:

— Ce s-a întâmplat cu Cap-de... Scuză-mă, cu Știm-Noi-Cine?

— Bună întrebare! Nu se știe, a dispărut! S-a evaporat! În aceeași noapte, în care a încercat să te omoare pe tine! Asta te-a făcut și mai faimos! Asta e cel mai mare mister... era tot mai puternic, din zi în zi, atunci de ce s-a făcut nevăzut? Unii spun că ar fi murit, pagubă-n ciuperci, după părerea mea, alții, că l-au mai văzut, dar eu nu cred, fiindcă cei care erau cu el s-au întors, unii, ca după o lungă transă. Dacă trăia, de ce s-ar mai fi întors ăia la noi?! Cei mai mulți dintre noi cred că e pe undeva, dar și-a pierdut puterile. Ceva din tine, Harry, l-a făcut să devină slab. În acea noapte, s-a întâmplat ceva, nu se știe ce, un amănunt, pe care el nu l-a luat în calcul.

Hagrid îl privi cu admirație și respect, dar Harry, departe de a se simți mândru și flatat, credea cu tărie că Hagrid se înșela amarnic. Vrăjitor? El? El, care toată viața a fost înghiontit de Dudley și prigonit de Mătușa Petunia și Unchiul Vernon... Dacă era vrăjitor, cu adevărat, cum de nu se transformau în broaște râioase, de fiecare dată când îl supărau sau îl încuia în nișa lui? Dacă

îl învinsese pe cel mai puternic vrăjitor, cum se făcea că Dudley dădea mereu de-a dura cu el, ca și cum ar fi fost o minge de fotbal?

— Hagrid, cred că te înșeli, nu se poate să fiu vrăjitor!

— Da? Așa crezi? Ce, nu ți s-a întâmplat să se petreacă în jurul tău lucruri ciudate, în momentele când ți-era mai frică sau erai foarte supărat?

Harry își pironi privirea la foc. Da, dacă se gândea mai bine... toate lucrurile stranii care îi înnebuneau pe unchii lui se întâmplaseră în momentele în care era furios sau speriat... când era fugărit de gașca lui Dudley, reușise cumva să scape, sau când îi era rușine să se ducă la școală cu părul ciuntit de Mătușa Petunia, acesta îi crescuse la loc peste noapte... Chiar ultima întâmplare, când era furios că-l îmbrâncise Dudley din fața vitrinei cu șarpele boa, nu dispăruse geamul de la vitrina șarpelui, spre groaza lui Dudley? Harry îl privi pe Hagrid și zâmbi. Hagrid radia de fericire.

— Vezi? făcu Hagrid. Ascultă-mă pe mine, o să-i uimești pe toți la școală! Dar Unchiul Vernon nu avea de gând să se predea fără luptă.

— Nu ți-am spus că nu merge la nici o școală? șuieră el. Merge la Stonewall High și trebuie să-mi mulțumească pentru asta! Am citit și eu scrisoarea în care se spunea că are nevoie de tot felul de prostii: cărți de vrăji, baghete fermecate sau...

— Dacă vrea el să meargă, un Încuiat ca tine, mare și prost, nu o să-l poată opri, în nici un caz! se înfurie Hagrid. Să-l oprești tu pe fiul lui Lily și al lui James să meargă la Hogwarts! Ce glumă bună! Nu ești în toate mințile! I s-a păstrat un loc la cea mai bună școală de vrăjitori și magicieni încă de când s-a născut! O să fie pentru prima oară cu tineri de nivelul lui și o să aibă cel mai bun dascăl, pe Albus Dumbledore!

— NU DAU UN BAN PENTRU CA SĂ-L ÎNVEȚE CINE ȘTIE CE SONAT MAGII ȘI VRĂJITORII! urlă Unchiul Vernon.

Gata! Unchiul Vernon întinsese coarda prea mult! Hagrid luă umbrela și o învârti pe deasupra capului Unchiului Vernon.

— Niciodată, auzi? NICIODATĂ, să nu-l mai insulti pe Albus Dumbledore în fața mea! Ai înțeles? își ieși din fire Hagrid.

Hagrid schimbă direcția umbrelei, orientând-o spre Dudley, sclipi un mic fulger violet, se auzi ceva, ca o pocnitoare, și în secunda următoare, Dudley urlă de durere, ținându-se cu mâinile de fundul lui mare și gras. Când se întoarse, toată lumea văzu, ieșind printr-o crăpătură a pantalonilor, o codiță mică și răsucită, de purceluș! Unchiul Vernon scoase un urlet de groază și își împinse familia în cealaltă cameră, închizând bine ușa după ei.

Hagrid privi spre umbrela sa, își mângâie barba țepoasă și spuse rușinat:

— Nu trebuia să-mi ies așa tare din fire... Dar dacă n-a înțeles de vorbă bună... Și apoi, Dudley semăna așa de bine cu un purcel, că mi-a venit ideea cu coada... Ți-aș rămâne dator dacă n-ai pomeni nimănui despre incidentul ăsta, îl rugă el pe Harry, privindu-l pe sub sprâncene. Nu ar trebui să fac vrăji, ca să zic așa... Mi s-a permis să fac doar mici... trucuri, ca să pot să-ți aduc ție scrisoarea, de-aia am reușit așa bine să vă urmăresc peste tot!

— De ce nu trebuie să faci vrăji? întrebă Harry.

— Păi, am fost și eu la școala asta, dar am fost exmatriculat în anul trei, dacă vrei să știi adevărul. Mi-au rupt bagheta în două și tot tacâmul, dar domnul Dumbledore nu a permis să mi se ia de tot puterea. Extraordinar, Dumbledore ăsta!

— Și de ce ai fost exmatriculat?

— E târziu și mâine avem o groază de treburi, evită Hagrid răspunsul. Trebuie să te duc în oraș ca să luăm cele necesare!

Își scoase haina groasă și grea și îl acoperi pe Harry.

— Învește-te cu ea, îi spuse el lui Harry, și să nu te sperii dacă mișcă ceva, am niște șoricea într-un buzunar!

— Capitolul V —

ALEEA DIAGON.

A doua zi, Harry se trezi cu noaptea-n cap, dar, deși își dădea seama că se făcuse dimineață, își ținea ochii strâns lipiți. „A fost un vis!” își spunea el. „Am visat că venise un gigant, pe nume Hagrid, ca să mă ia la școala de vrăjitori. Când o să deschid ochii, o să văd că sunt iarăși în nișa mea de sub scări!”

Deodată, auzi o bătaie puternică. „E Mătușa Petunia care a venit să mă trezească!” își zise el și inima i se strânse dureros. Dar tot nu deschise ochii. Ce dacă era vis, fusese așa frumos!

CIOC! CIOC! CIOC!

— Bine, bine, spuse Harry a lehamite, mă scol îndată!

Se ridică și haina lui Hagrid căzu la pământ. Coliba era inundată de lumina soarelui, furtuna încetase, iar Hagrid dormea dus. La fereastră, ciocănea o bufniță, cu un ziar în cioc. Harry sări într-un picior. De fericire, i se părea că e ușor ca un fulg. Merse întins la fereastră și o deschise. Bufnița zbură înăuntru și lăsă ziarul să cadă deasupra lui Hagrid, care însă nu se trezi. Bufnița nu se lăsă și începu să-l tragă pe Hagrid de mânecă.

— De ce nu-l lași să doarmă? zise Harry, încercând să o alunge, dar aceasta se uită furios la el și continuă să încerce să-l trezească pe Hagrid.

— Hagrid, zise Harry, bufnița asta...

— Plătește-o! mormăi Hagrid.

— Ce să fac?

— Dă-i bani pentru ziar. Caută în buzunarul meu. Haina lui Hagrid părea că e făcută numai din buzunare, în care se găseau legături de chei, cuțitașe, bucățele de sfoară, bomboane de mentă, pliculețe de ceai... Ah, în sfârșit! Harry scoase un pumn de monede ciudate.

— Dă-i 5 cnuți!

— Cnuți?!

— Monedele alea mici, de bronz...

Harry numără cinci monede de bronz, iar bufnița ridică piciorușul pentru ca Harry să pună monedele în punguța din piele, legată de picior. Apoi zbură prin fereastra deschisă.

După ce căscă, Hagrid se sculă în capul oaselor și se întinse.

— Avem multe de făcut azi, Harry, zise el. Cel mai bine ar fi să te duc întâi la Londra să luăm tot ce-ți trebuie pentru școală!

Harry întorcea pe toate părțile monedele găsite în buzunarul lui Hagrid și le cerceta cu multă atenție. Îi trecu ceva prin minte care îi cam dezumflă balonul pe care îl simțise în piept de la venirea lui Hagrid.

— Hagrid... -Mm?

— Eu... nu am nici un ban... și... l-ai auzit pe Unchiul Vernon... nu vrea să-mi plătească școala...

— Nu-ți face griji din pricina asta, zise Hagrid, scărpinându-se în cap. Ce, crezi că părinții tăi nu ți-au lăsat nimic?

— Da, dar dacă totul a fost distrus...

— Doar nu-și țineau aurul în casă, băiete! Nu! Prima dată, ne oprim la Gringotts, Banca Vrăjitorilor. Ia și tu un cârnăcior, sunt buni și reci! Și cred că n-o să spui nu la o felie de tort... Eu, unul, de-abia aștept!

— Vrăjitorii au bănci?

— Una doar. Gringotts. Condușă de spiriduși. Harry scăpă din mână bucata de cârnăcior.

— Spiriduși?!

— Da, și ar trebui să nu fii în toate mințile să încerci să jefuiești banca, ascultă-mă pe mine! Să nu te pui niciodată cu spiridușii, Harry! Gringotts este cel mai sigur loc, în afară de Hogwarts, probabil. Oricum, tot trebuia să merg la bancă, să rezolv niște probleme de-ale domnului Dumbledore, legate de școală. Întotdeauna apelează la mine pentru treburile mai importante! zise Hagrid mândru. Așa cum a fost și atunci când te-am adus pe tine la Încuiații de Dursley. Vezi tu, are multă încredere în mine! Gata? Te-ai pregătit? Să mergem!

Harry îl urmă pe Hagrid până în vârful stâncii. Cerul se făcuse senin, iar marea sclipea sub razele soarelui. Bărcuța închiriată de Unchiul Vernon era tot acolo, cu o groază de apă pe fund, de la furtuna din noaptea trecută.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Harry, rotindu-și ochii după altă barcă.

— Am zburat! răspunse Hagrid.

— Ai zburat?

— Dar o să plecăm cu asta, nu trebuie să mai folosesc vrăji, acum că te-am găsit!

Se așezară în barcă, Harry neputându-și dezlipi ochii de la Hagrid, imaginându-și în fel și chip cum putea acesta să zboare.

— E o prostie să vâslești, totuși, zise Hagrid, aruncându-i lui Harry una dintre privirile sale piezișe. Dacă o să... grăbesc lucrurile puțin, n-o să mă spui domnului Dumbledore, nu?

— Sigur că nu! sări Harry, dornic să mai vadă și alte vrăjitorii.

Hagrid își deschise din nou umbrela, bătu de două ori pe una dintre laturile bărcii și aceasta porni în viteză spre mal.

— De ce spuneai că trebuie să nu fii în toate mințile ca să jefuiești Banca Vrăjitorilor?

— Blesteme, farmece..., zise el, în timp ce-și despătura ziarul. Se zice că seiful cel mare este păzit de dragoni. Și apoi, trebuie să știi cum să ajungi acolo. Gringotts este la mare adâncime undeva, în subsolul Londrei, mori de foame pe drumul dus-întors, chiar dacă ar reuși cineva să pună mâna pe ceva.

Harry se gândea în liniște la toate astea, în timp ce Hagrid își citea ziarul, „Profetul zilei”. Harry învățase de la Unchiul Vernon că oamenii trebuie să lăsați în voia lor, când citesc ziarul, dar îi venea foarte greu să facă lucrul acesta, deoarece avea o mulțime de întrebări de pus.

— Ministerul Magiei încurcă lucrurile, ca de obicei, mormăi Hagrid, întorcând foaia.

— Există un Minister al Magiei? întrebă Harry, fără să se mai poate abține.

— Sigur! Îl vor pe Dumbledore la minister! Cred și eu! Dar el a refuzat să părăsească Hogwarts, așa că l-au numit pe bătrânul Cornelius Fudge. Așa, de formă, bineînțeles! Acum bufnițele lui o să-l sâcăie în fiecare dimineață pe domnul Dumbledore, pentru diverse sfaturi.

— Dar cu ce se ocupă Ministerul Magiei?

— Principala lui sarcină este să păstreze secretul că mai există încă vrăjitori și magie, ca nu cumva să afle Încuiații!

— Dar de ce?

— De ce? Crede-mă, Harry, toți ar căuta soluții magice la toate problemele lor! Nu, să ne lase în pace, să și le rezolve singuri!

În acel moment, barca se opri ușor la mal. Hagrid își împături ziarul, strânse umbrela și urcară pe țarm.

Trecătorii micului oraș se holbau la Hagrid, în timp ce se îndreptau spre gară. Harry îi înțelegea prea bine. Hagrid, nu numai că era de două ori mai mare ca oricare dintre ei, dar și gesticula, arătând spre fel de fel de lucruri obișnuite pentru ceilalți, cum ar fi aparatele de taxat din parcuri, spunând în gura mare:

— Vezi, Harry, ce inventează Încuiații ăștia?

— Hagrid, întrebă Harry, gâfâind un pic, spuneai că sunt dragoni la Gringotts?

— Așa se spune... Mi-ar plăcea să am un dragon!

— Ți-ar plăcea?

— Da, de mic mi-am dorit unul!

Ajunseră la gară, unde aflară că pleca un tren spre Londra în cinci minute. Hagrid care nu se descurca prea bine cu „banii Încuiaților”, cum spunea el. Îi dădu bancnotele pe care le avea lui Harry, ca să cumpere el bilete.

În tren, oamenii se zgâiră la Hagrid, mai mult ca oriunde. Hagrid stătea pe două locuri și cosea ceva care semăna cu un uriaș cort de circ, de culoare galbenă.

— Ai luat și scrisoarea, Harry? întrebă Hagrid, în timp ce număra cusăturile.

Harry se scotoci prin buzunare și îi arătă scrisoarea.

— Foarte bine! Conține lista cu tot ce ai nevoie!

Harry mai găsi, într-adevăr, un bilețel, pe care nu-l văzuse în noaptea trecută. Îl despătură și citi:

HOGWARTS, ȘCOALA DE MAGIE, FARMECE ȘI VRĂJITORII.

Uniformă.

Primul an de studiu

1. 3 robe obișnuite, pentru munca de zi cu zi (negre)
2. 1 coif țuguat (negru), care se poartă ziua
3. 1 pereche de mănuși de protecție (din piele de dragon sau ceva asemănător)

4. 1 haină de iarnă (neagră, cu garnituri argintii)

CĂRȚI:

Toți studenții trebuie să aibă câte un exemplar din următoarele titluri:

Manual-Standard de vrăji (Treapta I), de Miranda.

Șoim timid.

Istoria magiei, de Smaranda Hocuspocus.

Teoria magiei, de Adalbert Clătită.

Ghidul începătorului în ale transfigurării, de Emeric Vjtt.

O mie de ierburi și ciuperci magice, de Filida Spor.

Prafuri și poțiuni magice, de Arsenius Otrăvitus.

Animale fantastice și unde se întâlnesc ele, de Newt.

Salamandă.

Magia Neagră: un ghid de autoapărare, de Quentin Știetot.

ALTE ECHIPAMENTE:

1 baghetă magică

1 ceaun vrăjit (din cositor)

1 set de eprubete de sticlă sau cristal

1 telescop

1 balanță de alamă.

Studenții trebuie să aducă o bufniță sau o pisică sau o broască.

**PĂRINȚILOR LI SE PUNE ÎN VEDERE SĂ NU-ȘI LASE COPIII LA ȘCOALĂ
CU MĂTURILE DE ACASĂ!**

— Și putem să cumpărăm toate astea la Londra? întrebă Harry, uimit.

— Da, dacă știm de unde!

Harry nu mai fusese niciodată la Londra. Deși Hagrid știa încotro merge, se vedea prea bine că nu era obișnuit să ajungă acolo pe calea obișnuită. Se înțepeni în bariera de trecere de la metrou, de la controlul biletelor, și se plânse în gura mare că locurile erau prea înguste și că trenul mergea prea încet.

— Nu știu cum se pot descurca Încuiații fără vrăjitorii, zise el în timp ce o scară rulantă, în stare jalnică, îi duse la suprafață, într-o stradă pe care se înșiruiau magazine, unul lângă altul.

Hagrid era așa mare, că n-avea probleme să se descurce în mulțime, toți se dădeau la o parte din calea lui. Harry nu trebuia decât să se țină foarte aproape de el. Au trecut pe lângă librării și magazine de muzică, restaurante și

cinematografe, dar nicăieri nu se vindeau obiecte de magie. Era o stradă obișnuită, numai cu oameni obișnuiți. Oare obiectele de vrăjitorie erau pe undeva, prin subsol? Existau, într-adevăr, magazine care să vândă cărți de vrăji și cozi de mătură?

Oare nu era totul o farsă grosolană, pe care i-o copsese familia Dursley? Nu, era imposibil, ei n-aveau nici cel mai mic simț al umorului! Deși multe din cele spuse de Hagrid erau greu de crezut, uriașul îi inspira multă încredere.

— Aici e! spuse Hagrid și se opri în fața unui magazin. Faimosul „Ceaunul crăpat”!

Era un magazin micuț și sărăcăcios, care semăna cu un bar de zi, de fapt. Dacă nu i l-ar fi arătat Hagrid, putea să treacă pe lângă el și să nu-l vadă. Oamenii treceau grăbiți pe lângă el și nu-i aruncau nici o privire.

Era flancat de un magazin de muzică și de o mare librărie care îi luau ochii. De fapt, Harry avea strania bănuială că numai el și Hagrid îl puteau vedea. Înainte de a avea timp să-i împărtășească lucrul acesta lui Hagrid, uriașul îl împinse înăuntru.

Pentru un loc așa faimos era cam întunecat și sărăcăcios. Câteva femei bătrâne stăteau într-un colț și beau vișinată, iar una dintre ele trăgea dintr-o pipă lungă. Un omuleț cu un coif țuguiat vorbea cu barmanul, cu un cap complet chel, semănând cu o mare alună de cauciuc. Zumzetul de voci se opri când intrară ei. Toți păreau să-l cunoască pe Hagrid. Îi făceau cu mâna și îi zâbeau, iar barmanul se întinse după un pahar și îl întrebă:

— Ca de obicei, Hagrid?

— Nu pot, Tom, am venit cu treburi, refuză Hagrid, punându-și mâna uriașă pe umărul lui Harry și făcându-i genunchii să se îndoie sub greutate.

— Mii de fulgere! Nu se poate! E... E chiar el? Liniștea se făcu și mai profundă.

— Să trăiești, Harry Potter, ce onoare pentru mine! mai zise barmanul. Se repezi afară de după bar și, cu ochii în lacrimi, strânse cu putere mâna lui Harry.

— Bine că te-ai reîntors printre noi, domnule Potter, bine ai venit!

Harry nu știa ce să spună. Toată lumea se uita la el.

Femeia cu pipa pufăia din ea, fără să-și dea seama că se stinsese. Hagrid nu mai putea de mândrie.

Apoi, se auzi un zgomot de scaune hârșiite pe podea și toată lumea se adună în jurul lui, căutând să dea mâna cu el.

— Doris Crockford, domnule Potter, nu credeam să apuc să vă cunosc vreodată!

— Domnule Potter, sunt așa de mândru... atât de mândru!

— Întotdeauna mi-am dorit să dau mâna cu dumneavoastră, sunt așa de emoționat!

— Încântat, domnule Potter, nici nu vă pot spune cât sunt de fericit. Numele meu este Dedalus Diggle!

— V-am mai văzut o dată, V-ați înclinat în fața mea, într-un magazin, zise Harry.

Coiful lui Dedalus Diggle se rostogoli pe jos, atât de emoționat era posesorul lui.

— Își amintește! strigă acesta, privindu-i pe toți, încântat. Ați auzit? Își amintește de mine!

Harry le strânse mâinile tuturor de mai multe ori. Doris Crockford nu se mai sătura!

Un tânăr palid își făcu loc în față, vizibil emoționat. Începuse să i se zbată chiar și un ochi.

— Profesorul Quirrell! strigă Hagrid. Harry, uite unul dintre profesorii pe care o să-i ai la școală!

— P-P-P-Potter, se bâlbâi Quirrell de emoție. N-N-Nici nu p-pot să-ți spun c-c-ce emoționat sunt!

— Dar ce predați dumneavoastră, domnule profesor? întrebă Hagrid.

— A-A-Apărare contra M-Magiei N-Negre! murmură profesorul Quirrell, ca și cum nu i-ar fi făcut mare plăcere nici măcar să se gândească la acel lucru. D-D-Dar dumneavoastră, n-nu aveți m-mare nevoie de asta, nu-i așa? B-Bănuiesc că ați v-venit să vă luați c-cele n-necesare. Și eu am v-venit să îmi c-c-cumpăr o carte d-despre v-vampiri!

Numai gândul îl făcu pe profesorul Quirrell să se cutremure.

Dar ceilalți nu-l lăsară pe profesorul Quirrell să se bucure numai el de prezența lui Harry. De-abia după zece minute, Harry reuși să se desprindă de ei. În cele din urmă, Hagrid ridică glasul, ca să se facă auzit.

— Să mergem, Harry, mai avem o mulțime de treburi! zise el, plin de importanță.

Doris Crockford îi mai strânse mâna pentru ultima oară, iar Hagrid îl conduse pe Harry într-o curticică, în spatele barului, înconjurată de ziduri înalte și unde nu se afla nimic în afară de niște cutii de gunoi și câteva buruieni.

Hagrid îi făcu lui Harry cu ochiul.

— Ți-am spus că ești faimos! Ai văzut? zise el mândru. Chiar și profesorul Quirrell tremura de emoție. D-apoi, el cam tremură tot timpul...

— De ce e așa de agitat?

— Bietul de el! O minte strălucită! Se descurca excelent în munca lui de cercetare, până într-o zi, când și-a luat o pauză de un an, să facă niște experimente... Se spune că a întâlnit niște vampiri într-o pădure și a avut ceva probleme să scape de Baba Cloanța... Bietul de el, de atunci nu mai e cum a fost! Se teme de studenți, de propria materie pe care o predă, de... Ah, unde mi-e umbrela?

Vampiri? Baba Cloanța? Harry își simți capul învârtindu-i-se. În acest timp, Hagrid număra cărămizile de deasupra unei cutii de gunoi.

— Trei în sus... două la dreapta..., murmură el. Aici! Dă-te la o parte, Harry!

Ciocăni de trei ori cu umbrela lui în acel punct. Cărămida atinsă începu să se miște, iar în mijlocul ei apăru o gaură care se mări și se tot mări, până se făcu suficient de mare chiar și pentru Hagrid, și amândoi trecură dincolo de zid, pe o străduță întortocheată, care cotea la stânga, dispărând din vedere.

— Bine ai venit pe Aleea Diagon! îi zise Hagrid.

Zâmbi, când văzu cât era Harry de uluit. Băiatul privi în urma lui și văzu cum spărtura din zid se micșora văzând cu ochii, până dispăru de tot. În locul ei rămase numai peretele de cărămidă. Soarele strălucea puternic deasupra unui maldăr de ceaune, îngrămădite în fața unui magazin. Ceaune de toate tipurile și toate mărimile. De cupru, alamă, cositor, argint. Care se autoamestecă. Reversibile, spunea o reclamă, atârnată deasupra unui ceaun.

— O să ai și tu nevoie de unul, dar mai întâi să mergem să scoatem banii de la bancă.

Harry ar fi vrut să aibă cât mai mulți ochi, ca să nu-i scape nimic. Nu mai știa la ce să se uite mai întâi: la magazine, la ce era în fața lor, la oamenii care cumpărau diverse obiecte. În fața unei farmacii, o femeie plinuță dădea din cap nemulțumită:

— Hm, ingrediente din ficat de dragon, șaptesprezece stecli, suta de grame... Cred că nu sunt în toate mințile!

Un fâșâit ușor venea dintr-un magazin întunecat, cu un anunț în vitrină: Bufnițe ochioase, la kilogram. Dresate sau sălbatice. Zbârlite sau mătăsoase. Cenușii, maronii, înspicate sau albe.

În altă parte, câțiva băieți, de vârsta lui Harry, stăteau cu nasurile lipite de vitrina unui magazin și priveau cu jind la cozile de mătură, expuse acolo.

— Uau! spuse unul, încântat. Nimbus 2000, ultimul răcnet! Cea mai rapidă și cu toate dotările!

În alte magazine se vindeau telescoape, robe, instrumente stranii de argint, pe care Harry nu mai le văzuse vreodată, butoaie cu spline de lilieci și ochi de țipar, teancuri de cărți de vrăji și farmece, pene și suluri de pergament, sticlucă cu diferite poțiuni magice, globuri de cristal și multe altele.

— Gringotts! anunță Hagrid.

Ajunseseră în fața unei clădiri albe, care le domina pe toate celelalte. Lângă ușile din bronz masiv, îmbrăcat într-o uniformă stracojie, cu fireturi aurii, stătea un...

— Da, ăsta e un spiriduș, dădu din cap Hagrid, în timp ce treceau pe lângă el, pe scările albe de piatră.

Spiridușul era cu un cap mai scund ca Harry și avea o față oacheșă și inteligentă. Harry mai observă că avea degete și picioare foarte lungi. Ajunseseră în fața altei uși, de argint, de data asta, pe care erau gravate cuvintele:

Intră, străine, dar ia bine-aminte.

Să lași de-o parte lăcomia din minte, Căci cei ce iau fără trebuință Vor plăti scump a lor nesăbuiță.

Dar dacă, totuși, îndrăznești, Păzea, de noi să te ferești!

— Așa cum îți spuneam, ar trebui să fii complet nesăbuit să încerci să jefuiești banca, zise Hagrid.

Doi spiriduși îi conduseră dincolo de ușile de argint și cei doi se treziră într-un vast hol de marmură. Vreo sută de alți spiriduși stăteau pe scaune înalte, în spatele unor mese, scriind în registre mari, cântărind diverse monede pe cântare de alamă sau examinând cu lupa pietre prețioase. De jur împrejurul holului erau alte zeci de uși, în fața cărora stătea câte un spiriduș care conducea oamenii în încăperile respective. Harry și Hagrid se îndreptară spre una dintre mese.

— Bună dimineața, se adresă Hagrid unui spiriduș care părea mai liber. Am venit să scoatem niște bani din seiful domnului Harry Potter.

— Aveți cheia, domnule?

— Da, o aveam pe aici, pe undeva, spuse Hagrid și începu să scoată din buzunare tot ce avea în ele.

Din greșeală, câțiva biscuiți sfărâmați ajunseră pe registrul spiridușului. Acesta strâmbă din nas. Harry privea cum un spiriduș, de la o masă alăturată, cântărea niște rubine mari cât niște bucăți de cărbune încins.

— Am găsit-o! spuse Hagrid într-un târziu și ridică triumfător în aer o cheiță aurie.

Spiridușul o privi cu atenție câteva clipe.

— Da, pare să fie în ordine, admise el.

— Și mai am și o scrisoare de la profesorul Dumbledore, spuse Hagrid plin de importanță și își descheie haina la piept. În ea este vorba despre depozitul Știi-Tu-Care, 713.

Spiridușul citi scrisoarea cu foarte mare atenție.

— Da, bine, zise el, o să vină cineva să vă conducă. Socotici!

Socotici era tot un spiriduș care îi conduse la una dintre ușile care duceau undeva, dincolo de holul vast de marmură.

— Ce înseamnă depozitul Știi-Tu-Care, 713?

— Asta nu pot să-ți spun. E un mare secret! zise Hagrid misterios. Ceva în legătură cu academia. Dumbledore a avut încredere în mine, nu pot să-ți spun!

Socotici deschise o ușă și îi pofti să intre. Harry, care se aștepta la o altă sală cu marmură, rămase surprins. Se aflau într-un tunel de trecere, luminat de torțe aprinse. Drumul cobora în pantă abruptă, iar pe jos se vedeau șine de cale ferată. Socotici fluieră și veni un vagonet, hurducăind pe șine. Se urcară în el, Hagrid cu multă dificultate, și plecară mai departe. La început, străbătură un labirint de pasaje subterane. Harry încercă să rețină drumul – stânga, dreapta, dreapta, stânga, intersecție, dreapta, stânga – dar până la urmă pierdu șirul. Vagonetul părea să știe, totuși, drumul, fiindcă Socotici nu intervenea deloc. Harry strânse ochii, când un curent de aer rece îi lovi în plin, dar îi deschise repede, să nu piardă nimic. La un moment dat, văzu la capătul culoarului o flacăra și se întrebă dacă nu era vreunul dintre dragoni. Tocmai se întorsese să mai vadă o dată, când drumul coborî și mai mult, după care

traversară un lac subteran, unde coborau și urcau din tavan și din podea uriașe stalactite și stalagmite.

— N-am știut niciodată exact care sunt stalactitele și care stalagmitele, îi strigă el lui Hagrid.

— Ah, nu-mi pune întrebări acum, simt că mi se face rău, se vaită Hagrid.

Se înverzise, într-adevăr, la față, și, când vagonetul se opri în cele din urmă la o ușă, trebui să se sprijine de zid, ca să-și oprească tremurul genunchilor.

Socotici descuie ușa. Rotocoale de fum verzui năvăliră afară și, de îndată ce se risipi fumul, Harry rămase mut de uimire. Erau grămezi de monede aurite, coloane înalte de argint și grămăjoare de cnuți de bronz.

— Tot ce vezi aici e averea ta! îi spuse Socotici lui Harry.

Al lui! Totul! Incredibil! Probabil că unchiul lui nu știa despre averea asta, fiindcă altfel i-ar fi smuls-o cât ai clipi. De câte ori nu se plânseseră cât îi costa întreținerea lui Harry!... Și în tot acest timp, averea asta, care era numai a lui, zăcea adânc îngropată în subsolul Londrei.

Hagrid îl ajută să îngrămădească o parte dintre monede într-o sacoșă.

— Monedele de aur se numesc galeoni, îi explică Hagrid. Șaptesprezece stecli de argint fac un galeon, un steclu, douăzeci și nouă de cnuți, e simplu! Gata! Îți ajunge atât pentru un timp, restul rămâne aici, în siguranță.

Se întoarse spre Socotici și-i spuse:

— Și acum, la depozitul Știi-Tu-Care, 713, dar mai încet, te rog!

— N-avem cum, vagonetul nu are decât o singură viteză! Coborârea și mai mult. Aerul devenea tot mai rece, drumul tot mai îngust și întortocheat.

Treceau peste o prăpastie subterană adâncă, iar Harry se aplecă să vadă ce era jos. Hagrid îl apucă de guler și îl trase repede înapoi.

Pe ușa depozitului 713 nu se vedea nici o gaură în care ar fi putut să încapă o cheie.

— Stați la o parte, spuse Socotici cu emfază și atinse ușor ușa, care dispăru ca prin farmec, sub privirile lor. Oricine altcineva, în afară de noi, spiridușii de la Gringotts, ar încerca acest lucru, ar fi pur și simplu aspirați înăuntru!

— Și cât de des verificați ce e înăuntru? întrebă Harry.

— Hm, cam o dată la zece ani! răspunse Socotici, privindu-l răutăcios.

În depozitul ăsta trebuiau să fie comori inestimabile, Harry nu mai avea nici un fel de îndoială și se aștepta la tot pasul să vadă cel puțin bijuterii fabuloase. Dar, spre marea lui uimire, depozitul părea gol, la prima vedere. Apoi observă un pachetel, învelit în hârtie maro și așezat direct pe podea. Hagrid îl luă și îl ascunse adânc, în faldurile hainei lui. Harry murea de curiozitate, dar știa că nu era cazul să întrebe ce era în pachetel.

— Hai înapoi, în vagonetul ăla infernal! Să nu-mi adresezi nici un cuvânt, e mai prudent să țin gura închisă, zise Hagrid.

După o cursă sălbatică, în vagonet, se treziră afară din banca Gringotts, orbiți de lumina soarelui. Acum, că avea o mulțime de monede, Harry nu știa unde să se mai oprească mai întâi. Nu era nevoie să socotească exact câți galeoni avea, fiindcă știa cu siguranță că avea mai mulți bani decât avusese el vreodată, mai mulți chiar de câți avea familia Dursley!

— Hai să luăm uniforma întâi, îl îndemnă Hagrid, împingându-l spre magazinul doamnei Malkin, „Robe și pelerine pentru toate ocaziile”. Harry, te superi dacă mă duc puțin la „Ceaunul crăpat”? Am nevoie de o tărie, drumul ăla m-a dat gata!

Hagrid era și acum palid, așa că Harry intră singur în magazinul de robe, puțin cam speriat, fiind pentru prima oară când trebuia să se descurce singur în noua lume.

Doamna Malkin era o vrăjitoare bondoacă, îmbrăcată în mov și care zâmbea tot timpul.

— Pentru Hogwarts, dragule? Sigur, răspuse tot ea, fiindcă Harry nici nu îndrăznea să deschidă gura, uite acolo. De fapt, mai e un student care tocmai probează o robă!

În spatele magazinului, un tânăr, palid și cu fața prelungă, era urcat pe un scaun, în timp ce o vrăjitoare îi potrivea tivul. Îl urcă și pe Harry pe un alt scaun și îi trase peste cap o robă neagră și lungă, după care începu să-i potrivească lungimea.

— Salut! spuse băiatul. Și tu mergi la Hogwarts?

— Da, răspuse Harry.

— Tatăl meu îmi cumpără cărțile, în magazinul de alături, iar mama îmi alege bagheta magică, zise el cu o voce monotonă și târăgănată. Apoi mergem să vedem o cursă de cozi de mătură de formula 1. Nu pot să înțeleg de ce nu avem voie și noi, cei din anul I, să avem o coadă de mătură... O să încerc să-l conving pe tata să-mi ia una și văd eu cum o strecor în școală.

Asta îi aminti foarte mult de Dudley.

— Tu ai coada ta de mătură?

— Nu! răspuse Harry.

— Ți place să joci Văjthaț?

— Nu, spuse Harry, întrebându-se ce fel de joc o fi fost și ăla.

— Mie îmi place. Tata spune că e foarte rău să nu fii ales să joci pentru casa ta, și are dreptate! Tu știi în ce casă o să fii?

— Nu, spuse Harry, simțindu-se tot mai prost.

— Da, nimeni nu știe precis, până nu ajunge acolo, dar eu știu că o să fiu la Viperini. Închipuiește-ți, să pici la Astropufi, cred că aș renunța la școală, tu nu?

— Mmm, făcu Harry, încercând să pară mai interesant.

— Ia te uită ce namilă! strigă el, arătând spre fereastră. Era Hagrid, care cumpăraseră două înghețate, cu care nu putea intra în magazin.

— Este Hagrid, zise Harry încântat că, în sfârșit, știa ceva ce nu știa băiatul acela răzgâiat.

— Aaa, am auzit de el, spuse băiatul. E un fel de servitor, nu?

— E păstrătorul cheilor de la Hogwarts și paznicul vânatului! sări repede Harry, căruia îi displăcea tot mai mult să stea de vorbă cu acel băiat.

— Da, exact! Este sălbatic și trăiește într-o colibă, la marginea pădurii. Se îmbată adesea și atunci încearcă să facă vrăji și-și dă foc la pat! râse băiatul.

— Mie îmi place foarte mult! îi luă Harry apărarea lui Hagrid.

— Da? E rudă cu tine? Unde sunt părinții tăi?

— Au murit! răspunse Harry scurt, n-avea chef să intre în amănunte cu nesuferitul ăla.

— Oh, scuză-mă, zise el, dar nu părea să-i pară rău deloc. Dar erau de-ai noștri, nu?

— Da, erau vrăjitori, dacă asta vrei să spui!

— N-ar trebui să-i accepte și pe ceilalți, nu crezi? Degeaba, nu au fost educați ca noi! Unii nici măcar nu aud de Hogwarts până primesc scrisoarea. Ar trebui să rămână în familie, să fie admiși numai copiii vrăjitorilor! Care e numele tău de familie?

Dar, înainte să poată răspunde ceva, doamna Malkin îi zise:

— Poți să te dai jos, cu tine am terminat!

Harry coborî de pe scaun, fericit că nu mai trebuia să stea de vorbă cu încrezutul ăla!

— Sper să ne vedem la școală, spuse băiatul cu voce târăgănată.

Harry nu scoase un cuvânt cât mănca înghețata, pe care i-o adusese Hagrid.

— Ce-ai pățit? întrebă Hagrid.

— Nimic! minți Harry.

Se mai înveseli puțin când cumpărură o cerneală care își schimba culoarea, pe măsură ce scriai. Când ieșiră din magazin, Harry îl întrebă pe Hagrid:

— Ce-nseamnă Vâjthaț?

— Vai de mine! Crede-mă că uit mereu că tu nu știi atâtea lucruri. Auzi, să nu știe ce-i aia Vâjthaț!

— Nu mă face să mă simt și mai prost! se plânse Harry și îi povesti despre conversația din magazinul cu robe și pelerine pentru toate ocaziile:

— Și a mai spus că toți cei din familii de Încuiați n-ar trebui să fie primiți la Hogwarts!

— Tu nu ești dintr-o familie de Încuiați! Iar dacă, într-adevăr, părinții lui sunt vrăjitori, atunci te asigur că a fost crescut în respect și admirație pentru numele Harry Potter! Doar i-ai văzut pe cei de la „Ceaunul crăpat”! Oricum, habar n-are ce spune! Majoritatea vrăjitorilor excelenți fac parte din familii obișnuite, de Încuiați. Uite, mama ta, de exemplu. Ai văzut ce soră are?

— Hai, spune-mi ce e Vâjthaț?

— E sportul nostru. Sportul vrăjitorilor. Cam ca fotbalul, în lumea Încuiaților! Toată lumea urmărește cu mare interes un joc de Vâjthaț. Jucătorii

zboară în aer pe cozi de mătură. Există patru mingi în joc și... Oh, e cam greu să-ți explic regulile!

— Ce sunt Viperinii și Astropufii?

— Două dintre cele patru case ale școlii. Se spune că Astropufii sunt cam papă-lapte, dar...

— Pariez că o să pic la Astropufi! oftă Harry cu năduf.

— De o mie de ori mai bine ca la Viperini! se întunecă Hagrid. Majoritatea celor care au învățat acolo, au fost răi! Da, chiar Știm-Noi-Cine a fost unul dintre ei!

— Cap-de..., scuză-mă, Știm-Noi-Cine a fost și el student la Hogwarts?

— Da, cu mulți ani în urmă, zise Hagrid.

Au cumpărat cărți de la un magazin, numit „Semne și Coduri”, în care rafturile, înalte până în tavan, erau ticsite cu ceasloave mari, ca niște dale de marmură, legate în piele, sau mini-ediii, de mărimea unor timbre, legate în cea mai fină mătase. Erau multe cărți cu semne ciudate și neînțelese, iar altele aveau filele complet albe. Probabil că Dudley, care nu se omorâse niciodată cu școala, ar fi murit de fericire dacă ar fi putut să pună mâna pe un astfel de manual! Hagrid aproape că îl târî pe Harry de lângă cartea „Farmece și contra-farmece (Farmece pentru prieteni și blesteme pentru dușmani. Ultimele noutăți: licori de dragoste, poțiuni contra pierderii părului, „picioare ca piftia”, „legarea limbii” și foarte multe altele!)”.

— Căutam o vrajă cât mai potrivită pentru Dudley!

— Nu e o idee rea, dar nu trebuie să te folosești de vrăji în lumea Încuiaților, decât în ocazii speciale! îl avertiză Hagrid. Și, oricum, multe din blestemele din cartea aia cer un studiu și o pregătire deosebită!

Hagrid nu-l lăsă să cumpere un ceun din aur masiv (de cositor scria în listă, nu?), dar cumpărara o balanță foarte frumoasă, pentru cântărirea ingredientelor din poțiunile magice și un telescop de alamă, pliant. Merșeră apoi la spițerie, unde erau o mulțime de lucruri interesante care te făceau să mai uiți de mirosul oribil de acolo, o combinație de ouă stricate și varză fiartă. Puteai vedea butoaie cu o materie gelatinoasă, borcane cu ierburi și rădăcini uscate, prafuri fosforescente, legături de pene, colți înșiruiți pe sfoară, gheare încovoiate, atârinate de tavan. În timp ce Hagrid cumpăra ingredientele de bază pentru orice poțiune magică, Harry se uita încântat la coarnele argintii de unicorni, a câte douăzeci și unu de galeoni fiecare, și la ochișori mici și strălucitori, de gândaci, cinci cnuți o cană plină ochi! Când ieșiră din spițerie, Hagrid mai cercetă o dată lista.

— Da, mai avem de cumpărat numai bagheta magică și... Ah, nu ți-am luat un cadou pentru ziua ta de naștere!

Harry se înroși tot.

— Nu-i nevoie, Hagrid, zise el, dar nu cu prea multă convingere.

— Îmi face plăcere să-ți iau ceva... Știu! O să-ți cumpăr un animal, să-ți țină de urât. Nu broaște râioase, că s-au demodat, o să rătă toți colegii de tine, nici pisică, fiindcă nu-mi plac pisicile, mă fac să strănut. O să-ți cumpăr o

bufniță! Toți copiii își doresc bufnițe și sunt și foarte folositoare, duc corespondența de colo colo sau fel de fel de alte lucruri.

Douăzeci de minute mai târziu, plecau de la „Bufnițe, en gros”, un loc tare întunecos, unde auziseră la tot pasul fâșieli și fâlfâieli și văzuseră puzderie de ochi, scăpărători ca smaraldele. Harry avea în mână o colivie mare, în care se afla o deosebit de frumoasă bufniță albă, care acum dormea liniștit, cu capul sub aripă. Nu mai termina cu mulțumirile, ajungând să se bâlbâie de fericire, întocmai ca Profesorul Quirrell.

— Mă bucur că-ți place, zise Hagrid, nu cred că ai primit prea multe cadouri de la familia Dursley! Hai să cumpărăm o baghetă magică. Și nu oriunde, ci la „Ollivander”, unde se găsesc cele mai bune baghete!

O baghetă magică! De când își dorise așa ceva!

Magazinul, contrar renumelui, era micuț și sărăcăcios. Cu niște litere aurite, jupuite de vreme, scria deasupra ușii: „Familia Ollivander: Constructorii celor mai bune baghete magice, din 382 î. Chr. până azi”, iar în vitrina prăfuită, pe o pernuță purpurie, decolorată de-a binelea, trona o singură baghetă magică.

Un clinchet de clopoțel le anunță intrarea. Era un loc strâmt, unde se afla doar un scaun rotitor, în care se așeză Hagrid, așteptând să apară cineva. Harry se simți straniu, ca și cum ar fi intrat într-o bibliotecă plină cu cărți vechi, valoroase. Își înghiți mulțimea de întrebări care îi năvăliseră în minte și privi la miile de cutii lungi și înguste, așezate foarte ordonat, până la tavan. Simți ceva pe șira spinării. Praful și liniștea de aici răspândeau un fior magic.

— Bună ziua, se auzi o voce blândă.

Harry tresări. Probabil că la fel făcu și Hagrid, căci scaunul scârțâi jalnic. În fața lor stătea un bătrânel cu ochi mari, deschiși la culoare, scăpărători ca două astre în întunecimea din cameră.

— Bună ziua, spuse Harry încurcat.

— O, da! spuse bătrânelul, știam că o să te văd în curând, Harry Potter. Nu poți fi confundat, ai întocmai ochii mamei tale. Parcă mai ieri a intrat și ea în magazinul meu, ca să-și cumpere prima ei baghetă magică, lungă de treizeci de centimetri, foarte elastică, din lemn de salcie. Da, bună baghetă pentru farmece!

Domnul Ollivander se trase mai aproape de Harry. Bine ar fi fost dacă mai clipea și el din când în când... Ochii aceia argintii îi cam dădeau fiori.

— Tatălui tău, în schimb, îi plăceau baghetele de mahon, de patruzeci de centimetri, pliante, cu mai multă putere, excelente pentru transfigurări. Eh, întotdeauna, bagheta magică spune totul despre vrăjitor!

Ollivander se apropiase atât de mult de Harry, încât aproape că ajunseseră nas în nas. Harry se oglindea acum în ochii lui.

— Asta e semnul pe care..., zise domnul Ollivander, dar se întrerupse repede, și îl atinse cu un deget lung și foarte alb.

— Îmi pare așa de rău că de la mine a fost cumpărată bagheta care a făcut așa ceva. Avea cincizeci de centimetri. O baghetă foarte puternică, în niște mâini nepotrivite... Ah, dacă aș fi știut că o cumpără ca să facă numai rău...

Clătină din cap întristat și, spre marea ușurare a lui Harry, îl observă pe Hagrid.

— Rubeus! Rubeus Hagrid! Vai, cât mă bucur să te văd! Stejar, optzeci de centimetri, dar foarte flexibilă, nu-i așa?

— Da, domnule, așa era! zise Hagrid.

— Ce baghetă bună! Excelentă! Cred că ți-au rupt-o în două, când te-au exmatriculat atunci, nu-i așa? întrebă domnul Ollivander, încruntându-se brusc.

— Da, din păcate... Dar mai am bucățile, adaugă Hagrid fericit.

— Dar sper că nu le folosești, zise Ollivander muștrător.

— Nu, domnule, zise Hagrid repede și Harry îl observă cum strângea umbrela, în timp ce vorbea.

— Hmm, mormăi domnul Ollivander, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Ia să te vedem, domnule Potter...

Scoase din buzunar un metru de croitorie, cu marcaje de argint, și întrebă:

— Care e mâna în care ții bagheta?

— Păi, dreapta o folosesc cel mai mult! zise Harry. Făcu mai multe măsurători, de la umăr până în vârful degetelor, de la cot la încheietură, de la umăr la pământ, de la genunchi la subsuoară, îi măsură chiar și circumferința capului. În timp ce măsură, îi explica:

— Orice baghetă Ollivander are un miez magic. Folosim păr de unicorn, pene din coada unei păsări Phoenix și artere de dragon. Nu găsești două baghete Ollivander la fel, așa cum nici unicornii, dragonii sau păsările Phoenix nu sunt la fel! Și te asigur că nu o să obții aceleași rezultate bune, dacă folosești bagheta altui vrăjitor!

De-abia atunci își dădu seama Harry că metrul făcea toate acele măsurători de unul singur, fără să pună nimeni mâna pe el! Domnul Ollivander se plimba printre cutii, căutând bagheta magică potrivită pentru Harry.

— Asta e! strigă el la un moment dat, moment în care metrul căzu inert, într-o grămăjoară, la podea. Încearc-o pe asta, domnule Potter. Lemn de fag și artere de dragon. Douăzeci și cinci de centimetri, foarte flexibilă. Fă câteva mișcări cu ea.

Harry o luă rușinat, nu prea știind ce să facă. O arcui prin aer, dar domnul Ollivander i-o luă repede din mână.

— Încearc-o pe asta de arțar și cu pene de Phoenix, e un pic mai rigidă.

Harry o încercă și pe aceea, dar imediat domnul Ollivander i-o luă din mână, nemulțumit.

— Asta! De abanos și cu păr de unicorn, de douăzeci și unul de centimetri! Încearc-o și pe ea!

Harry o vântură prin aer, și iar o vântură, fără să știe ce dorea să vadă domnul Ollivander.

Numărul de baghete încercate de Harry creștea văzând cu ochii. Cu cât îi dădea să încerce mai multe baghete de pe rafturi, cu atât fața domnului Ollivander se lumina mai tare.

— Hm, un client pretențios! Nici o grijă, găsim noi bagheta potrivită și pentru tine! Mă întreb dacă nu... Da, sigur! O combinație neobișnuită, cu pene de Phoenix, din mlădițe de stejar, de 40 de centimetri, netedă și mlădioasă.

Harry luă și bagheta aceea. Deodată, simți ceva cald în palmă, iar bagheta păru să i se fi lipit de mână. O ridică pe deasupra capului și șficui aerul cu ea, lăsând o urmă de steluțe strălucitoare, roșii și aurii, ca niște focuri de artificii. Hagrid chiui.

— Bravo! îl laudă domnul Ollivander. Foarte bine! Ce ciudat, totuși...

Puse bagheta la loc, în cutia ei, și o împacheta cu hârtie maronie, timp în care nu înceta să se mire:

— Ciudat... Foarte ciudat...

— Nu vă supărați, dar ce e așa ciudat?

Domnul Ollivander îl fixă cu privirea lui pătrunzătoare.

— Îmi amintesc de toate baghetele pe care le-am vândut... De absolut toate. A mai existat o astfel de pană de Phoenix ca aceea care este inclusă în bagheta ta. E ciudat că bagheta care conținea pana geamână a fost aceea care ți-a făcut cicatricea asta...

Harry înghiți cu greu.

— Da, este straniu că se întâmplă astfel de lucruri. Și nu uita ce ți-am spus: bagheta alege vrăjitorul și nu invers! Așa că sunt ferm convins că trebuie să ne așteptăm la lucruri mari de la dumneata, domnule Potter! La urma urmelor și Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Pomenit a făcut lucruri mari, teribile, dar mari!

Harry se cutremură. Nu era sigur că îl plăcea prea mult pe domnul Ollivander. Plăti șapte galeoni de aur pentru baghetă, iar domnul Ollivander îi conduse până la ușă.

Soarele de după-amiază târzie coborâse mult pe cer, când cei doi terminară cumpărăturile. O luară pe Aleea Diagon și de acolo, spre zidul prin care intraseră, apoi prin micul bar, pustiu acum, și apoi în stradă. Merseră în tăcere până la metrou. Harry nici nu observă cât de multă lume se zgâia la ei, așa încărcăți cum erau, cu fel de fel de pachete ciudate și cu bufnița din brațele lui Harry. Abia într-un târziu, observă că ajunseseră la gară.

— Avem timp să mâncăm ceva până vine trenul, zise Hagrid.

Cumpărură niște hamburgeri și se așezară să-i mănânce. Harry făcu ochii roată. Era ceva ciudat, totuși, acolo...

— Te simți bine, Harry? Ai fost foarte tăcut!

Harry nu știa cum să-i explice ce simțea. Avusese cea mai frumoasă zi de naștere și totuși... Harry mesteca hamburgerul, încercând să-și găsească cuvintele potrivite.

— Toată lumea mă consideră deosebit, oamenii aceia de la bar, profesorul Quirrell, domnul Ollivander... dar eu nu știu nimic despre magie. Cum de se așteaptă toți la lucruri mari din partea mea? Sunt faimos și nici măcar nu-mi amintesc de ce sunt faimos... Nu știu ce s-a întâmplat când Cap-de... scuză-mă... În noaptea în care au murit părinții mei.

Hagrid se aplecă spre el, pe deasupra mesei. Dincolo de barba țepoasă și zbârlită, ochii lui aveau un zâmbet plin de bunățate.

— Nu te necăji, Harry, îl liniști el. O să înveți repede tot ce trebuie să știi. Așa au început toți... În curând, să fii pe propriile tale picioare. Știu că e greu, dar tu ai deja un nume, nu ca mine. Dar și eu am petrecut clipe minunate acolo.

Hagrid îl conduse la trenul care îl ducea înapoi, la unchiul lui, și îi dădu un plic.

— În plic, e biletul tău de drum până la Hogwarts. Scrie acolo tot, unde trebuie să te duci, cum să faci, tot! Dacă ai vreo problemă cu familia Dursley, dă-mi de știre prin bufniță, știe ea unde să mă găsească. Pe curând, Harry!

Trenul plecă din gară. Harry vru să-l petreacă multă vreme cu privirea pe Hagrid și își lipi nasul de fereastră. Nici nu clipi bine, că Hagrid se și făcuse nevăzut!

— Capitolul VI —

DRUMUL DE LA PERONUL 9 ȘI 3/4

Ultima lună, împreună cu familia Dursley, trecu foarte greu. Dudley era acum atât de înspăimântat de Harry, încât nu numai că nu-i mai clinea un fir de păr, dar nici nu vroia să rămână singur cu el în cameră. Mătușa Petunia și Unchiul Vernon nu-l mai închideau în nișa de sub scări, nu-l mai puneau să facă treburi grele și nici nu mai strigau la el. De fapt, nu-i mai adresau nici un cuvânt. Pe jumătate speriați, pe jumătate jigniți, se purtau ca și cum orice scaun în care era așezat Harry era gol! Deși la început, era chiar reconfortant, după un timp, deveni foarte stresant. Harry stătea singur în camera lui, în compania bufniței. Se hotărâse să-i pună numele Hedwig, nume pe care-l întâlnise într-o carte de magie, „Istoria magiei”. Stătea și citea până târziu în noapte, în timp ce Hedwig ieșea și intra pe fereastră, după bunul ei plac. Bine că Mătușa Petunia nu-și mai băga nasul în camera lui, fiindcă Hedwig avea obiceiul să aducă în casă șoareci morți. În fiecare noapte, când se ducea la culcare, Harry mai bifa o zi pe calendarul pe care îl atârname pe perete, numărând zilele care mai rămăseseră până la 1 septembrie.

În ultima zi a lui august, Harry se gândi că ar fi bine să stea de vorbă cu Mătușa Petunia și Unchiul Vernon, înainte de a pleca la Hogwarts, a doua zi. Coborî în sufragerie unde cei ai casei urmăreau un concurs la televizor. Tuși puțin, ca să-i facă atenți, moment în care Dudley o zbughi afară din cameră.

— Unchiule Vernon...

Unchiul Vernon mormăi ceva, ca să vadă Harry că îl auzise.

— Măine plec la școala de magicieni și vrăjitori. Te superi dacă te rog să mă duci până la cea mai apropiată gară?

Unchiul Vernon mormăi din nou și Harry presupuse că unchiul lui era de acord.

— Mulțumesc! spuse el.

Tocmai se pregătea să urce scările înapoi, spre camera lui, când Unchiul Vernon catadicsi să vorbească.

— Ciudat mod de a te duce la școala de vrăjitori! Cu trenul... Când există covoare zburătoare, nu? întrebă el ironic.

Harry nu răspunse nimic.

— Și unde este școala asta, mă rog?

— Nu știu, zise Harry, dându-și seama că așa era. Scoase din buzunar biletul pe care i-l dăduse Hagrid, îl citi și le spuse:

— Iau trenul de la peronul 9 și 3/4, la ora 11! Unchiul și mătușa lui se priviră uluiți.

— Care peron?! întrebară ei într-un glas.

— 9 și 3/4!

— Nu mai vorbi prostii! spuse Unchiul Vernon. Nu există un astfel de peron!

— Așa scrie pe biletul meu...

— Aiuriți! Turbați! Acum vezi și tu cum sunt cei de teapa lor! Bine, te duc mâine la gară. Oricum, mergeam mâine la Londra, că altfel nu mă oboseam pentru tine!

— Mergeți la Londra? repetă Harry, încercând să se poarte cât mai prietenos.

— Da, ca să-l ducem pe Dudley la doctor, urlă Unchiul Vernon, ca să-i îndepărteze coada aia stupidă până se duce la Smeltings.

Harry se sculă a doua zi la cinci dimineața, atât era de nerăbdător să plece din casa aia. Se îmbracă repede cu blugii lui, fiindcă nu vroia să meargă la gară cu roba și pelerina de vrăjitor. O să se schimbe în tren. Verifică din nou lista cu cele necesare pentru școală, văzu că nu lipsește nimic, o văzu pe Hedwig dormind în colivia ei și începu să măsoare camera în lung și-n lat, în așteptarea momentului în care se vor trezi și cei ai casei. Două ore mai târziu, geamantanul mare și greu al lui Harry era așezat în mașina Unchiului Vernon. Mătușa Petunia reușise cu greu să-l convingă pe Dudley să stea pe bancheta din spate, alături de Harry.

Porniră la drum și ajunseră la gară, la ora zece și jumătate. Unchiul Vernon puse bagajul lui Harry pe un cărucior și îl împinse spre peron. Harry se gândi că acest lucru era foarte ciudat din partea Unchiului Vernon, dar se lămuri de ce, când îl văzu oprindu-se în fața peroanelor, strâmbând din nas disprețuitor.

— Gata, am ajuns! Peronul 9, peronul 10... Peronul tău trebuie să fie undeva, pe la mijloc... dar se pare că nu l-au construit încă, nu-i așa? zise el batjocoritor.

Avea dreptate, fără nici o îndoială. Era plăcuța pentru peronul 9 și cea pentru peronul 10, dar nimic între ele.

— Succes la învățătură, zise Unchiul Vernon, cu un zâmbet răutăcios, și îi întoarse spatele, fără nici un alt cuvânt.

Harry întoarse capul după ei, dar mașina demarase deja. Mureau de răs, toți trei. Harry își simți gura uscată. Oare, ce să facă? Atrăgea zeci de priviri, din cauza lui Hedwig. Trebuia să întrebe pe cineva. Opri un paznic de peron, dar nu îndrăzni să întrebe de peronul 9 și 3/4. Întrebă de Hogwarts. Dar omul nu auzise de așa ceva. Când nu fu în stare să explice în ce parte a țării se găsea, Harry începu să se simtă jenat de-a binelea. Omul rămase cu impresia că Harry își bătea joc de el. Disperat, Harry întrebă de trenul care pleca la ora unsprezece, dar paznicul îi spuse că nu pleca nici un tren la ora aceea. Paznicul se îndepărtă, bombănind ceva despre plăcerea unora de a-i face pe alții să-și piardă timpul. Harry se străduia din greu să nu intre în panică. După ceasul gării, mai erau zece minute până la ora de plecare a trenului. Habar n-avea ce să facă. Stătea în mijlocul gării, cu un bagaj pe care abia îl putea clinti din loc, în mână cu o colivie cu o bufniță înăuntru.

Probabil că Hagrid uitase să-i spună ceva, ce cărămidă trebuia ciocănită, ca în cazul Aleii Diagon. Se întrebă dacă nu era cazul să ciocănească ușor cu bagheta magică în porțiunea dintre peronul 9 și peronul 10.

În acel moment, trecură prin spatele lui câțiva oameni și Harry prinse câteva frânturi din ce discutau ei:

— Hm, ticsit cu Încuiați, desigur!

Harry se întoarse brusc și văzu o femeie plinuță, cu o claie de păr ca o vâlvătaie, care vorbea cu patru băieți și o fetiță. Fiecare dintre cei patru băieți avea un geamantan ca al lui și câte o bufniță.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Harry împinse căruciorul cu geamantanul după ei. Grupul celor șase se opri și la fel făcu și Harry. Era suficient de aproape, ca să audă ce vorbeau.

— La ce peron? întrebă mama.

— La 9 și 3/4, răspunse o fetiță, și ea cu părul roșu. Mamă, de ce nu merg și eu la...

— Fiindcă ești prea mică, Ginny! Percy, du-te tu primul.

Cel care părea cel mai mare dintre băieți înaintă în spațiul dintre cele două peroane. Harry privi cu atenție, neîndrăznind nici măcar să clipească, să nu cumva să-i scape ceva din ce făcea băiatul. Dar tocmai atunci, un grup de călători se îmbulzi prin fața lui, iar băiatul dispăru ca prin minune, până să-și dea seama Harry.

— Fred, e rândul tău, zise femeia.

— Eu nu sunt Fred, sunt George, și mai ai tupeul să zici că ești mama noastră! zise băiatul.

— Scuză-mă, dragul meu, spuse femeia.

— Glumeam și eu! Sunt Fred, mamă, râse băiatul și se îndreptă spre porțiunea cu pricina.

— Grăbește-te, îi strigă George, fratele lui geamăn.

Și, într-adevăr, probabil că Fred se grăbise, fiindcă Harry nu-și dădu nici acum seama cum făcuse.

Urmă cel de-al treilea frate, care se duse până la limita peroanelor și curând se evaporă și el!

Habar n-avea ce să facă. Trebuia să îndrăznească. Se apropie de femeie:

— Scuzați-mă...

— Bună ziua, drăguțule, anul I, nu? Și Ron este boboc! zise femeia și arătă spre cel de-al patrulea băiat, slăbuț și deșirat, cu o mulțime de pistrui, cu mâini și picioare mari și cu nas lung.

— Da, răspunse Harry. Problema e că nu știu cum...

— Să intri pe peron? întrebă ea, amabilă, și Harry aprobă din cap. Nu fi îngrijorat, tot ce ai de făcut este să te îndrepti spre bariera dintre cele două peroane și să înaintezi, fără să te oprești sau să-ți fie teamă că te lovești. Este foarte important să nu-ți fie frică. Dacă crezi că n-o să reușești, e mai bine s-o iei la fugă! Hai, du-te acum, înaintea lui Ron!

— Da... Bine...

Împinse căruciorul în viteză spre bariera care părea foarte solidă. Merse cu hotărâre spre ea, îmbrâncit de oamenii care se grăbeau spre peroanele 9 și 10. Începu să alerge.

O să se lovească de ea, nu mai era nici o îndoială! Începu să alerge și mai repede. Bariera se apropia, văzând cu ochii, dar nu mai era nimic de făcut! Căruciorul prinsese viteză și nu mai putea fi oprit în timp util. Închise ochii, pregătindu-se de impactul cu bariera. Aștepta izbitura...

Dar nu se întâmplă nimic. Continua să alerge, fără să se lovească de nimic. Deschise ochii. O locomotivă vișinie aștepta lângă peronul înșesat de oameni, în dreptul căreia era o plăcuță, pe care scria Expresul pentru Hogwarts. Ora 11. Harry se uită spre capătul peronului și văzu altă plăcuță, pe care stătea scris Peronul 9 și 3/4. Reușise!

Locomotiva împrăștiă fum peste capetele tuturor celor adunați acolo, iar printre picioarele lor unduiau leneșe o mulțime de pisici. Bufnițele oamenilor priveau maiestruose, părând să fie absente la toată acea vânzoleală și hârșăit de bagaje.

Primele vagoane gemeau de studenți, unii aplecați peste ferestre, ca să își ia rămas bun de la familiile lor, alții, bătându-se pe locuri. Harry continuă să împingă căruciorul, căutând din ochi un loc liber. Trecu pe lângă un băiat cu fața ca o lună plină, care striga disperat:

— Buni, mi-am pierdut broscuța!

— Oh, Neville, oftă femeia. Iar?

Un băiat cu zulufi se lăsa rugat de mai mulți copii:

— Lasă-ne să aruncăm și noi o privire!

Băiatul ridică încet capacul unei cutii și toți se dădură îngroziți înapoi, când din cutie ieși un tentacul lung și păros.

Harry reuși să găsească un loc liber abia în ultimul vagon. O urcă întâi pe Hedwig și apoi începu să împingă geamantanul în susul scărilor. Era atât de greu, că și-l scăpă pe picior în repetate rânduri.

— Vrei să te ajut? îl întrebă unul dintre cei doi gemeni roșcați, care trecuse pe peron înaintea lui.

— Da, te rog mult!

— Fred, vino și tu să ne dai o mână de ajutor!

Cu ajutorul gemenilor, Harry urcă geamantanul, punându-l într-un colț al compartimentului.

— Mulțumesc, zise Harry, dându-și la o parte, de pe frunte, părul rebel.

— Ce e asta? întrebă unul din gemeni, arătând spre cicatrice. Oh, nu! Ești cumva...

— El e! Sigur că da! zise cel de-al doilea frate geamăn.

— Cine?

— Harry Potter! ziseră gemenii într-un glas.

— Oh, el..., se fâstâci Harry. Da, eu sunt!

Cei doi băieți holbară ochii la el, iar Harry simți cum se face roșu ca sfecla. Imediat, spre marea lui ușurare, auzi o voce care răzbătea până la compartimentul lor:

— Fred? George? Unde sunteți?

— Aici, mami, venim acum!

Aruncând o ultimă privire spre Harry, gemenii coborâră din compartimentul lui.

Harry stătea la fereastră, pe jumătate ascuns, și asculta tot ce vorbea familia aceea de roșcați. Mama scoase o batistă și zise:

— Ron, ai ceva pe nas!

Mezinul încercă să scape cu fuga, dar ea îl prinse și îi frecă locul murdar.

— Mamă, lasă-mă-n pace! se smulse el din mâinile mamei.

— He, he, he! râseră ceilalți de el. Prâslea are ceva pe năsuc!

— Lăsați-mă și voi în pace!

— Unde e Percy? mai întrebă mama.

— Vine îndată și el!

Băiatul cel mai mare își făcu apariția. Se schimbaseră deja în roba de școală, cu o insignă argintie, cu un P înscris pe ea.

— Nu pot să stau mult, mamă, Perfectii au locuri rezervate în vagonul din față...

— Oh, făcu unul dintre gemeni, surprins la culme, ești Perfect? De ce nu ne-ai spus și nouă, habar n-aveam!

— Stai așa... Parcă a spus ceva, zise celălalt geamăn. O dată...

— Ba de două ori...

— O zi întreagă...

— Ba, toată vacanța de vară!

— Oh, ia mai terminați odată! zise Percy, Perfectul.

— Apropo, de ce Percy are robă nouă? întrebă unul dintre frații gemeni.

— Fiindcă e Perfect, de-aia! zise mama cu mândrie. Bine, la revedere, dragul meu! Succes și trimite-mi și mie o bufniță, când ajungeți acolo!

Îl sărută pe obraz, iar Percy se îndepărtă. Mama se întoarse spre gemeni.

— Acum, voi doi... Dacă primesc vreo bufniță cu vestea că ați aruncat în aer vreo toaletă sau...

— Să aruncăm în aer o toaletă? N-am făcut niciodată așa ceva!

— Dar e o idee excelentă, mamă! Mulțumim!

— Nu e nimic de râs! îi muștră ea. Și să aveți grijă de Ron!

— Nici o grijă, piciul e în siguranță cu noi!

— Nu vă mai grozăviți atât! îi repezi Ron, cu nasul încă roșu acolo unde îl frecase mama lui cu batista.

— Mamă, ghici pe cine am văzut în tren!

Harry se trase și mai pe spate, ca să nu fie văzut.

— Îți amintești de băiatul acela cu părul negru, care era lângă noi pe peron? Știi cine e?

— Cine?

— Harry Potter!

Vocea fetei răzbătu până la Harry:

— Oh, mami, hai în compartiment, să-l văd și eu! Te rog!

— L-ai văzut deja, Ginny. Bietul băiat, doar nu e un exponat de la grădina zoologică, să se zgâiască toată lumea la el! Chiar el era, Fred? De unde știi?

— L-am întrebat! I-am văzut cicatricea. E chiar ca un fulger!

— Bietul de el! Chiar mă întrebam cum de e singur. A întrebat așa de politicos unde e peronul...

— Lasă asta, ce crezi, își amintește cum arată Știm-Noi-Cine?

— Nu cumva să-l întrebați așa ceva! Să nu îndrăznești, Fred! Nu trebuie să i se amintească de asta chiar din prima zi de școală!

— Bine, bine, nu-ți ieși așa tare din papuci! Se auzi fluierul locomotivei.

— Grăbiți-vă, le spuse mama și cei trei băieți se năpustiră pe scările trenului.

Scoaseră capetele la fereastră și își luară din nou rămas bun. Micuța Ginny începu să plângă.

— Ginny, nu mai plânge, o să-ți trimitem un cârd de bufnițe!

— Și un scaun de WC!

— George! îl muștră mama.

— Glumeam, mamă!

Trenul se puse în mișcare. Harry o văzu pe mama băieților, făcându-le cu mâna, și pe Ginny, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, alergând să țină pasul cu trenul, până când acesta prinse viteză. Atunci, se opri și le făcu și ea cu mâna. Harry le urmări cu privirea, pe mamă și pe fetița ei, până ce trenul făcu o cotitură. Casele zburau prin fața ferestrei compartimentului. Inima lui Harry fu inundată de o mare bucurie. Nu știa către ce se îndrepta, dar, cu

siguranță, nu putea fi mai rău decât ce lăsa în urmă. Ușa compartimentului se dădu de perete și unul dintre roșcați își făcu apariția.

— Stă cineva aici? întrebă el, arătând spre locul din fața lui Harry. Nu mai găsești un loc nicăieri!

Harry clătină din cap și băiatul se așeză. Aruncă o privire furișă spre Harry, apoi se uită repede pe fereastră, ca și când asta făcuse de când se așezase. Harry văzu că roșcatului încă nu-i dispăruse pata neagră de pe nas.

— Hei, Ron, aici erai? întrebară gemenii, băgând capul pe ușă.

— Noi mergem spre mijlocul trenului, Lee Jordan a adus cu el un păianjen uriaș!

— Bine, mormăi Ron.

— Harry, dar nu ne-am prezentat. Suntem Fred și George Weasley, iar el e Ron, fratele nostru. Ne vedem mai târziu!

— La revedere, spuseră Harry și Ron.

Ușa se trânti cu putere în urma gemenilor.

— Chiar ești Harry Potter? întrebă Ron, parcă nevenindu-i să creadă.

Harry aprobă din cap.

— Bine, credeam că e una dintre glumele lui George și Fred. Și chiar ai..., spuse Ron, arătând la frunte.

Harry își dădu la o parte ciuful de pe frunte, lăsând să i se vadă cicatricea. Ron tresări la vederea ei.

— Deci, asta i se datorează lui Știm-Noi-Cine?

— Da, dar nu-mi amintesc.

— Nu-ți amintești chiar nimic?

— Nu, în afară de o lumină verzuie...

— Uau! spuse Ron cu admirație.

Ron se holbă la Harry, iar apoi, ca și cum abia atunci își dădea seama ce făcea, își întoarse repede privirea spre fereastră.

— În familia ta, toți sunt vrăjitori? întrebă Harry, care îl găsea pe Ron tot atât de interesant.

— Păi, așa cred... Parcă mami are un văr de-al doilea care e contabil, dar nu vorbim niciodată despre el.

— Deci, tu trebuie să știi multe trucuri până acum... Familia Weasley era cu siguranță una dintre acele familii de vrăjitori cu tradiție, despre care vorbea băiatul palid de la magazinul din Aleea Diagon.

— Am auzit că ai trăit printre Încuiați. Cum erau?

— Groaznici! Ei, nu chiar toți, dar Mătușa, unchiul și vărul meu, da! Ce n-aș da să am și eu trei frați vrăjitori!

— Cinci! murmură Ron și nu părea prea fericit. Sunt al șaselea din familia noastră care merge la Hogwarts. S-ar putea spune că am câteva modele de urmat. Bill și Charlie au absolvit deja, Bill era șef de promoție, iar Charlie era căpitanul echipei de Văjthaț. Percy a devenit Perfect. Fred și George fac o mulțime de pozne, dar au și ei note bune și toată lumea îi consideră foarte simpatici. Toți, în afară de mine! Orice fac eu, n-are importanță, fiindcă ei au

făcut-o înaintea mea! Nu e așa bine să ai cinci frați. Eu port robele lui Bill, mie mi se dă vechea baghetă magică a lui Charlie și fostul șobolan al lui Percy...

Ron băgă mâna în buzunar și scoase un șobolan grăsuț, care dormea buștean.

Îl cheamă Pungașul, dar acum nu mai e bun de nimic, abia dacă se mai trezește, din când în când. Percy a primit o bufniță de la tata, dar nu și-au mai putut permite să..., adică, eu am primit șobolanul!

Urechile lui Ron se înroșiră puternic, spusese prea multe. Își îndreptă privirea spre fereastră. Lui Harry nu i se părea ceva atât de groaznic să nu-ți poți permite să cumperi o altă bufniță, el nu avusese deloc bani până luna trecută. Îi spuse lui Ron toate astea, cum trebuise el să poarte hainele vechi ale lui Dudley și cum nu primise niciodată până atunci un cadou mai deosebit de ziua lui de naștere. Toate astea părăură să-l mai binedispună pe Ron.

— Iar până nu mi-a spus Hagrid, habar n-am avut că sunt vrăjitor, ce fel de părinți am avut sau despre Cap-de-Mort...

Ron tresări speriat.

— Ce-ai pățit? întrebă Harry.

— I-ai pronunțat numele lui Știm-Noi-Cine! zise Ron, pe de o parte speriat, pe de alta, impresionat. Credeam că tu, mai mult ca oricine...

— N-am vrut s-o fac pe grozavul sau mai știu eu ce... Până de curând, n-am știut că evitați să-i pronunțați numele... Oh, mai am atâtea de învățat! Pariez, spuse el, exprimându-și pentru prima oară temerea cu glas tare, că o să fiu cel mai slab din clasă!

— Nu-ți face griji! Sunt o mulțime care vin din familii de Încuiați și învață totul, foarte repede.

În timp ce vorbeau, trenul părăsise Londra. Treceau cu viteză prin câmpiile unde pășteau turme de vaci de lapte și oi. Tăcură o clipă, privind câmpiile mănoase.

Pe la douăsprezece și jumătate, se auzi ceva pe coridor și o femeie își făcu apariția:

— Nu vi s-a făcut foame, drăguților?

Harry, care nu mâncase nimic acasă, sări repede în picioare, dar Ron se înroși iar până în vârful urechilor și mormăi că el avea sandviciuri. Harry ieși pe coridor. Nu avusese niciodată banii lui, așa că acum era gata să-i cumpere femeii toate dulciurile pe care le avea. Femeia nu avea dulciurile pe care le știa el, dar avea gumă de mestecat „Vampir”, broscuțe de ciocolată, prăjituri în formă de ceaur, baghete de zahăr ars și tot felul de alte ciudățenii. Ca să guste din toate, Harry cumpără o mulțime de dulciuri de la vânzătoare, pentru care plăti unsprezece stecli de argint și șapte cnuți de bronz.

Ron holbă ochii, când Harry aduse tot ce cumpăraseră în compartiment și le trânti pe un loc liber.

— S-ar părea că ești tare flămând!

— Ah, mor de foame, zise Harry, mușcând dintr-o plăcintă de dovleac.

Ron scoase un pachetel cu patru sandviciuri și îl despături. Luă un sandvici și spuse cu năduf:

— Întotdeauna uită că nu-mi place carnea de vacă!

— Dă-mi mie sandviciul și ia și tu ceva de aici! îl îndemnă Harry, îmbiindu-l cu niște pateuri.

— N-o să-ți placă, zise Ron. N-are nimic deasupra... Știi, mama s-a grăbit, doar suntem atâția...

— Haide, ia ceva de aici, zise Harry, bucuros că are și el ceva să împartă cu alții.

Ce sentiment plăcut, că putea să împartă cu Ron toate bunătățile pe care le cumpăraseră. De-acum, sandviciurile zăceau uitate pe undeva...

— Ce sunt astea? îl întrebă Harry pe Ron, arătându-i niște broscuțe de ciocolată. Sper că nu sunt broaște adevărate, nu?

Avea sentimentul că nimic nu l-ar mai fi putut mira.

— Nu, spuse Ron, dar vezi ce poză este înăuntru. Îmi lipsește Agrippa.

— Cine?!

— Oh, sigur că da, n-ai de unde să știi. Broscuțele de ciocolată au poze înăuntru, pe care le colecționezi, cu vrăjitoare faimoase și vrăjitori celebri. Deși am cam cinci sute, n-am nici poza lui Agrippa, nici a lui Ptolemeu.

Harry își desfăcu ciocolata și înăuntru găsi poza unui bărbat cu ochelari în formă de semilună, cu nas lung și păr argintiu, cu barbă și mustață. Sub poză stătea scris Albus Dumbledore.

— Așadar, așa arată Albus Dumbledore! zise Harry.

— Nu-mi spune că nu l-ai mai văzut până acum, se minună Ron. Dă-mi și mie una, te rog, poate dau de Agrippa. Mulțumesc.

Harry întoarse poza pe dos și citi:

Albus Dumbledore, directorul Școlii de Magie, Farmece și Vrăjitorii, considerat de majoritatea drept cel mai mare vrăjitor al timpurilor moderne, este faimos mai ales pentru victoria sa asupra cruntului vrăjitor, Grindewald, în 1945, pentru descoperirea celor douăsprezece rețete de folosire a sângelui de dragon și pentru lucrările sale de alchimie, împreună cu partenerul său, Nicolas Flamel. Profesorului Albus Dumbledore îi place muzica de cameră și jocul de popice cu zece popice.

Harry întoarse poza pe dos și văzu cu stupeoare că fața profesorului Albus Dumbledore dispăruse.

— Nu mai e!

— Doar nu te așteptai să rămână aici la nesfârșit, zise Ron. Are atâtea treburi, dar se reîntoarce el, nici o grijă. N-a fost să fie, am găsit-o iar pe Morgana. Am vreo șase poze cu ea... O vrei tu? Ar trebui să începi și tu să colecționezi.

Ochii lui Ron rămaseră fixați pe grămada de broscuțe de ciocolată, deabia așteptând să le desfacă el sau Harry.

— Mai ia, îl invită Harry. În lumea Încuiaților, oamenii stau nemișcați în fotografii.

— Da? Nu se mișcă deloc? Tare ciudat!

Harry observă că Albus Dumbledore se reîntorsese în poză și schița un zâmbet. Ron era mai interesat să mănânce ciocolata, decât să se uite la chipurile de vrăjitori și vrăjitoare celebre, dar Harry nu-și putea desprinde privirile de la ei. În curând avea, pe lângă Albus Dumbledore și Morgana, pe Hengist de Woodcroft, Alberic Grunnion, Circe, Paracelsus și Merlin. Își desprinsese cu greu ochii de la druida Clodna, care se scărpină la nas, și deschise o pungă de „Boabe de fasole cu toate aromele”.

— Ai grijă cu ele, îl avertiză Ron, chiar că sunt cu toate aromele, de la ciocolată, mentă și marmeladă, la spanac, ficat și caltaboș. Lui George i s-a făcut rău, odată, de la un astfel de amestec!

Ron luă o boabă de fasole, mușcă un colț și se strâmbă:

— Puah! Ce-ți spuneam? Anghinare!

Se distrară de minune, încercând boabele de fasole.

Harry dădu de unele cu gust de pâine prăjită, nucă de cocos, căpșună, curry, iarbă, cafea, sardine, ba chiar fu așa de curajos și gustă și o boabă de culoare neagră, pe care Ron o ocolise, și care se dovedea a avea gust de ardei iute!

Peisajul care defila acum prin fața ferestrei devenise mai sălbatic. Câmpiile netezi fuseseră înlocuite cu păduri și râuri întortochiate sau dealuri împădurite.

Se auzi un ciocănit la ușă și băiatul cu fața rotundă, pe care Harry îl remarcase pe peron, intră în compartiment. Avea ochii plini de lacrimi.

— Nu vă supărați, suspină el, n-ați văzut cumva broscoiul meu? L-am pierdut... Mereu dispare de lângă mine!

— Lasă, că vine el înapoi! îl consolă Harry.

— Da, poate, zise trist băiatul. Dacă îl vedeți...

— Nu știu de ce o fi așa de necăjit, zise Ron. Ce n-aș da eu să-l pierd pe Pungașul, să nu mă fac de răs cu el!

Șobolanul dormea liniștit în poala lui Ron.

— Parcă ar fi mort, zise Ron cu dezgust. Am încercat să-l fac alb, ca să fie mai interesant, dar nu mi-a ieșit... Să-ți arăt și ție...

Răscoli în bagajele sale și scoase o baghetă magică, tare nostimă. Era sculptată din loc în loc, iar la un capăt sclikea ceva alb.

— E veche, aproape i-a ieșit părul de unicorn... În fine, asta este...

Tocmai ridicase bagheta, când ușa de la compartiment se deschise și băiatul cu fața rotundă își făcu iar apariția. Nu mai era singur, ci însoțit de o fetiță. Ea își pusese deja roba de școală.

— A văzut cineva broscoiul? Neville iar l-a pierdut! zise ea. Avea o voce autoritară, o claie de păr castaniu și niște dinți ca niște lopeți.

— I-am spus că n-am văzut-o, răspunse Ron, dar fata nu-l mai asculta. Văzuse bagheta în mâna lui și zise:

— Aaa, faci vrăji? Să vedem! zise ea și se așeză.

— Bine..., spuse Ron, cam fâstâcit. Își drese glasul și începu:

— Raze blânde de soare, puf de păpădie și nalbă, dați-i șobolanului ăstuia bleg, culoarea albă!

Agită bagheta, dar... nimic! Pungașul dormea mai departe, fără nici o grijă.

— Ești sigur că asta e vraja? întrebă fata. N-a ieșit nimic! Eu am încercat niște vrăji simple, ca să exersez, și mi-au ieșit toate! Nimeni din familia mea nu se pricepe la magie, dar m-am bucurat foarte tare când am primit invitația pentru Hogwarts, e cea mai bună școală de vrăjitori! Am învățat toate cărțile pe dinafară, sper să fie de ajuns! Eu mă numesc Hermione Granger, dar pe voi, cum vă cheamă?

Fata spusese toate acestea dintr-o singură suflare. Harry îl privi pe Ron și înțelese, spre marea lui ușurare, că nici el nu citise cărțile de școală.

— Mă numesc Ron Weasley, murmură băiatul.

— Iar eu, Harry Potter! zise și Harry.

— Adevărat? Știu totul despre tine, desigur, am citit chiar lecturi suplimentare. Numele tău apare în „Istoria magiei moderne”, în „Înflorirea și decăderea Magiei Negre” și în „Mari vrăjitorii ale secolului XX”.

— Da? întrebă Harry, uluit.

— Chiar nu știi? Dacă eram în locul tău, aș fi citit absolut tot ce s-a scris despre mine! spuse Hermione. Știți în ce casă o să fiți? Am iscodit peste tot și se pare că o să fiu la Cercetași, cea mai bună, se pare. Am auzit că însuși profesorul Albus Dumbledore a fost în casa asta, dar se pare că și Ochi-de-Șoim este foarte bună. Mă duc să mai caut broasca, împreună cu Neville, iar voi ar trebui să vă puneți robele, nu mai avem mult.

Hermione plecă, luându-l cu ea și pe băiatul care își pierduse broasca.

— Să pic în orice casă, numai cu ea, nu! spuse Ron cu năduf. Să mai am încredere în George! El mi-a spus vraja asta! Știa prea bine că n-o să funcționeze!

— În ce case sunt frații tăi? întrebă Harry.

— La Cercetași, răspuse Ron și tristețea păru să-l copleșească iar. Și mama și tata au fost în aceeași casă. Nu știu ce or să spună dacă nu pic și eu la Cercetași... Cred că nici Ochi-de-Șoim nu e o casă de lepădat, dar parcă văd că o să nimeresc la Viperini.

— Asta e casa în care a fost Cap-de... ăăă... Știm-Noi-Cine?

— Da, răspuse Ron, amărât.

Se lăsă pe scaun, descurajat de tot.

— Vezi? Pungașul are vârfurile mustăților puțin mai deschise, zise Harry, sperând să-i mai alunge lui Ron gândurile negre. Și ce fac frații tăi după ce au absolvit școala?

Harry se întreba care ar putea fi profesia unui vrăjitor...

— Charlie a plecat în România, ca să studieze vampirii și dragonii, iar Bill, în Africa, trimis de Banca Gringotts, spuse Ron. Ai auzit despre Gringotts? A scris și în „Profetul Zilei”, dar probabil că tu erai la Încuiați, pe atunci. Au încercat să o jefuiască...

— Da? Și ce s-a întâmplat? întrebă Harry, foarte curios.

— Nimic! De aceea e așa de curios, hoții n-au fost prinși! Tatăl meu spune că trebuie să fi avut de partea lor un vrăjitor foarte puternic, care practică Magia Neagră, altfel n-ar fi putut nici măcar să se apropie de seiful central. Dar ce e și mai curios e că hoții n-au luat nimic! În cazuri de-astea, oamenii sunt foarte speriați, imediat gândindu-se ca nu cumva Știm-Noi-Cine să aibă vreun amestec.

Harry se gândi câteva clipe la tot ce auzise. Nu știa cum se făcea, dar, de fiecare dată când se întâmpla să fie pomenit Știm-Noi-Cine, i se strecura o neliniște în suflet. Bănuia că asta era urmarea faptului că începea să se integreze în lumea magiei, dar se simțea de o mie de ori mai bine atunci când pronunța numele adevărat al lui Cap-de-Mort.

— Cu care echipă de Văjthaț ții? îl întrebă Ron.

— Păi... nu cunosc nici una, mărturisi Harry, rușinat.

— Cum?! se miră Ron, neștiind ce să mai creadă. E cel mai frumos joc din lume!

Și se entuziasmă explicându-i totul despre jocul cu patru mingi, de la pozițiile fiecăruia din cei șapte jucători, până la descrierea celor mai frumoase meciuri, la care fusese împreună cu frații lui. Îi spuse chiar și ce fel de coadă de mătură și-ar cumpăra, dacă ar avea bani. Ron ajunsese în culmea încântării, vorbind despre fel de fel de faze ale meciurilor, când ușa compartimentului se deschise. De data asta, nu mai era nici băiatul care își pierduse broasca, nici Hermione Granger.

În compartiment intrară trei băieți, iar Harry îl recunoscă pe băiatul palid din magazinul doamnei Malkin. Se uită la Harry cu mult mai mult interes, ca atunci, în magazinul din Aleea Diagon.

— E adevărat? întrebă el. Se spune prin tot trenul că tu ești Harry Potter. Așa e?

— Da, spuse Harry și privi și spre ceilalți doi băieți.

Amândoi erau solizi și aveau o înfățișare răutăcioasă. De o parte și de alta a băiatului palid, păreau adevărate gârzi de corp.

— El e Crabbe și el, Goyle, zise băiatul palid, urmărind privirea lui Harry, iar numele meu este Reacredință, Draco Reacredință!

Ron tuși puțin ca să-și ascundă zâmbetul. Draco îl privi rece.

— Ce, ți se pare că am un nume caraghios? Nu mai e nevoie să întreb cine ești tu, zise el disprețuitor, tata mi-a spus deja că toți cei din familia Weasley au părul roșu, pistrui și mult mai mulți copii decât își pot permite!

Draco se reîntoarse spre Harry.

— O să aflu în curând că unele familii de vrăjitori sunt mai bune, decât... altele, zise el, cu un aer superior, și atunci o să-ți alegi mai cu grijă prietenii! Te pot ajuta eu, dacă vrei...

Întinse mâna spre Harry, dar acesta nu schiță nici o mișcare.

— Îmi pot da și eu seama foarte bine cine îmi poate fi prieten și cine nu, zise Harry cu răceală.

Draco nu se înroși, fiindcă tenul nu-i permitea acest lucru, dar fața îi căpătă o nuanță roz.

— Dacă aș fi în locul tău, aș avea mai multă grijă, Potter, zise el, accentuând cuvintele. Dacă nu te porți mai frumos, ai putea avea aceeași soartă ca a părinților tăi! Nici ei n-au știu să aprecieze ce era bine pentru ei. S-au încurcat cu cei d-alde Weasley sau Hagrid și văd că și tu le calci pe urme!

Harry și Ron săriră în picioare. Fața lui Ron se făcuse aproape de culoarea părului.

— Ce-ai spus? Mai spune o dată! îl provocă Ron pe Draco.

— Oh, doar n-ai de gând să te bați cu noi, nu? strâmbă Draco din nas.

— Nu, dacă ieși imediat din compartiment, zise și Harry, mult mai curajos decât se simțea, mai ales că văzuse prea bine că Goyle și Crabbe erau de departe mai solizi ca ei.

— Dar noi n-avem de gând să facem așa ceva, nu-i așa, băieți? Ne-am mâncat mâncarea și parcă tot am mai avea chef de ceva!

Goyle se întinse spre broscuțele de ciocolată de lângă Ron. Ron se opuse, dar de-abia îl atinse puțin pe Goyle, că acesta scoase un urlat înfricoșător.

Pungașul stătea atârnat de degetul lui Goyle, după ce își înfipsese colții ascuțiți și în genunchiul lui. Crabbe și Draco se dădură înapoi, în timp ce Goyle îl învârti pe șobolan, urlând și drăcuind, după care îl azvârli în fereastră. Cei trei ieșiră imediat din compartiment, poate fiindcă crezuseră că mai mișunau și alți șobolani printre dulciuri sau pentru că auziseră pași pe coridor. În clipa următoare, în compartiment intră ca o vijelie Hermione Granger.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, văzând dulciurile răspândite pe podea și șobolanul, ținut de coadă de Ron.

— Cred că e amețit de lovitură, spuse Ron, privindu-l cu atenție. Nu! Nu pot să cred, a adormit iar!

Și, într-adevăr, bătrânul șobolan adormise.

— Te-ai mai întâlnit cu Draco?

Harry îi povesti discuția avută cu acesta în magazinul din Aleea Diagon.

— Am auzit de familia Reacredință. Membrii ei sunt printre primii care au fugit să ni se alăture, după ce Știm-Noi-Cine a dispărut. Se spune că sunt blestemați, dar tata nu crede lucrul acesta. Zice că nimeni n-are nevoie de vreo scuză, ca să treacă de partea Răului.

Ron se întoarse spre Hermione și o întrebă:

— Dorești ceva de la noi?

— Puneți-vă robele, l-am întrebat pe mecanic și mi-a spus că ajungem în curând. Sper că nu V-ați bătut cu ei, ați avea necazuri înainte de a ajunge la Hogwarts.

— Pungașul s-a luptat cu ei, nu noi, zise Ron, încruntându-se la ea. Ești așa bună să ieși pe culoar, până ne schimbăm?

— Bine, plec. Am venit la voi, fiindcă ceilalți se poartă atât de copilărește. Se aleargă pe culoar și câte altele, spuse ea jignită. Apropo, și tu ai o pată neagră pe nas, știi?

Ron privi în urma ei, în timp ce Harry se aplecă pe fereastră. Se făcea întuneric. Se puteau vedea munți și păduri, sub un cer purpuriu. Trenul încetinise.

Harry și Ron își îmbrăcară robele lungi și negre. A lui Ron era cam scurtă și i se vedea marginea pantalonilor pe dedesubt.

O voce răsună pe culoar:

— În cinci minute, ajungem la Hogwarts! Vă rugăm să vă lăsați bagajele în tren, va veni cineva să le ducă la castel!

Lui Harry i se strânse stomacul de emoție, iar Ron păli pe sub pistrui. Își băgară în buzunare dulciurile rămase și se amestecară în mulțimea care se înghesuia pe coridoare.

Trenul începu să frâneze și apoi se opri de tot. Elevii se îmbulzeau să coboare pe un peron mic, îngust și foarte întunecat. Harry se înfioră de aerul rece al nopții. Apoi, se văzu un felinar, bălăbănindu-se peste capetele mulțimii și o voce anunță:

— Cei din primul an! Anul întâi! Harry, e totul în regulă? întrebă Hagrid, căci el era omul cu felinarul. Hai cu mine. Mai sunt pentru anul întâi? Toți cei din primul an de studiu să vină după mine!

Alunecând și împiedicându-se la tot pasul, copiii îl urmară pe Hagrid, pe o cărare abruptă. Era așa de întuneric în jurul lor, încât Harry se gândi că pe margini trebuiau să fie copaci înalți. Nimeni nu vorbea. Numai băiatul care pierduse broasca își trase nasul de vreo câteva ori.

— Imediat ce dăm colțul, o să vedeți castelul, îi anunță Hagrid peste umăr.

Din toate părțile se auzi un „Ooooh!”

Deodată, pe de o parte a cărării, observară un lac foarte întins și întunecat. De partea cealaltă a lacului, sus, pe un vârf de munte, cu ferestrele strălucind alături de stelele de pe cer, se înălța un castel impunător, cu o mulțime de turnuri și creneluri.

— Nu mai mulți de patru într-o barcă! le zise Hagrid, arătându-le un șir de bărci, aliniat la mal.

Harry și Ron fură urmași în barcă de Neville și Hermione.

— S-a urcat toată lumea? întrebă Hagrid, așteptă puțin și dădu semnalul de plecare.

Toate bărcile porniră în același timp, alunecând pe lacul neted ca oglinda. Toți erau tăcuți, privind mărețul castel din vârful muntelui.

— Aplecați capul! strigă Hagrid, când ajunseră aproape. Toți plecară capetele, iar bărcile îi duseră printr-o perdea de iederă, care ascundea o intrare pe faleză. Fură purtați apoi printr-un tunel întunecos, care părea să ducă undeva, pe sub castel, până ce ajunseră la un fel de port subteran, unde coborâră, pe roci și pietre de râu.

— Ce-i asta? A cui e broșcuța? întrebă Hagrid, care controlase bărcile în urma lor.

— Trevor! strigă Neville, fericit, întinzând mâinile. Urmându-l îndeaproape pe Hagrid, trecură printr-un tunel în stâncă, ajungând, în sfârșit, pe o pajiște cu iarbă moale și umedă, chiar în umbra castelului.

Suiră niște trepte de piatră și se opriră în fața unei uși mari, din stejar masiv.

— Sunteți toți? Tu, de colo, n-ai pierdut iar broscuța?

Hagrid ridică un pumn uriaș și bătu de trei ori în ușa grea a castelului.

— Capitolul VII —

JOBENUL MAGIC.

Ușa se deschise imediat și în fața lor apăru o vrăjitoare cu părul negru, cu pelerină de culoarea smaraldului. Avea o înfățișare severă și lui Harry îi trecu imediat prin cap că femeia nu părea așa ușor de păcălit.

— Anul întâi, profesoara McGonagall, făcu Hagrid prezentările.

— Mulțumesc, Hagrid, îi preiau eu de aici.

Deschise ușa larg. În fața lor, se deschidea un hol așa de mare, că ar fi încăput întreaga locuință a familiei Dursley în el și tot ar mai fi rămas loc. Zidurile de piatră erau luminate de torțe în flăcări, asemănătoare celor de la Gringotts. Tavanul era atât de sus, că nici nu-l putea vedea, iar în față se vedeau niște trepte superbe, de marmură, care duceau la celelalte etaje.

O urmară pe profesoară pe lespezile de piatră și Harry auzi murmure, venind de undeva, dintr-o încăpere din dreapta. Profesoara McGonagall îi conduse într-o cameră goală. Se înghesuiră unii în alții, mult mai aproape decât ar fi făcut-o în mod obișnuit, și așteptară emoționați.

— Bine ați venit la Hogwarts, le ură ea. Banchetul în onoarea voastră o să înceapă în curând, dar, înainte de a vă ocupa locurile în Marea Sală, o să fiți conduși în camerele voastre. Operațiunea de sortare este foarte dificilă și importantă, deoarece veți fi ca o mare familie cât timp veți studia aici. Veți face parte dintr-o casă, unde veți învăța împreună, veți dormi în dormitorul casei respective și vă veți petrece timpul liber tot acolo și tot împreună. Cele patru case sunt: Cercetașii, Astropufii, Ochi-de-Șoim și Viperinii. Fiecare casă are istoria ei și fiecare a produs vrăjitori și vrăjitoare de seamă. Cât veți sta aici, prin strădaniile voastre, casa va primi puncte și orice încălcare a vreunei reguli vă va face să pierdeți puncte. La sfârșitul anului, casa care are mai multe puncte primește Cupa Caselor, o mare onoare pentru oricine. Sper să faceți cinste casei din care veți face parte. Ceremonia de sortare va începe în câteva momente. Purtați-vă cum trebuie până vă vine rândul!

Ochii ei zăboviră o clipă asupra pelerinei lui Neville, care nu era prinsă cum trebuie, și asupra petei de pe nasul lui Ron. Harry își netezi nervos părul.

— Mă întorc imediat. Așteptați în liniște, vă rog! Profesoara McGonagall părăsi încăperea, iar Harry își înghiți nodul din gât.

— Și cum ne sortează? îl întrebă Harry pe Ron.

— Probabil că au vreun fel de test, își dădu cu părerea Ron. Fred spune că doare rău, dar cred că își bătea joc de mine.

Inima lui Harry se strânse cu durere. Test? Și în fața întregii școli? Dar el nu știa nici un fel de vrăji! Ce-o să facă? Nu se așteptase la așa ceva. Privi în jur, îngrijorat, și văzu că toți erau îngroziți. Nimeni nu îndrăznea să scoată un cuvânt, în afară de Hermione care vorbea mult și repede, zicând că ea știe toate vrăjile din cartea pentru anul întâi și întrebându-se de care o să aibă nevoie. Harry încercă să nu mai fie atent la ea. Nu fusese niciodată mai îngrijorat, nici chiar atunci când se întorsese de la școală cu un bilet către Unchiul Vernon, în care se spunea cum reușise el, nimeni nu știa cum, să schimbe culoarea perucii profesorului și să o facă bleu. Nu-și mai putea dezlipi ochii de la ușă. Din clipă în clipă, urma să intre profesoara McGonagall și avea să înceapă calvarul lui.

Se întâmplă ceva care îl făcu să sară de trei metri în aer. Din spatele lui se auziră niște țipete îngrozite.

— Ce se...

Dar nu mai apucă să întrebe nimic, ci scoase un sunet îngrozit. La fel făcură și alți câțiva din preajma lui. Apăruseră cam douăzeci de fantome, care se înșiruiseră la peretele din spate. Sidedii și ușor transparente, începură să traverseze camera, abia aruncându-le vreo privire celor din anul întâi. Păreau să se contrazică în legătură cu ceva.

— Uită și iartă, cum se spune. Trebuie să-i dăm o a doua șansă!

— Dragul meu, Pustnic, oare nu i-am dat lui Peeves o mulțime de alte șanse? Știi ce prost renume avem din cauza lui și nici măcar nu e strigoi get-beget, doar știi! Hei, dar ce faceți voi aici? zise una dintre fantome, observându-i într-un târziu pe cei din anul întâi.

Avea un guler înalt, plisat, și pantaloni strânși pe picior. Nimeni nu răspunse.

— Boboci, zâmbi dolofanul Pustnic. Așteptați să vă sorteze?

Câțiva aprobară din cap.

— Sper să-i întâlnesc pe câțiva dintre voi la Astropufi, acolo am studiat eu.

— Hai, plecați odată, ceremonia de sortare e gata să înceapă! le repezi profesoara McGonagall și fantomele se îndreptară spre un loc mai retras.

— Iar voi, așezați-vă unul după altul și urmați-mă! le spuse ea bobocilor.

Simțindu-și picioarele ca și cum ar fi devenit de plumb, Harry se așeză în rând, nimerind între un băiat blond și Ron. Ieșiră din cameră, trecură iar prin holul de la intrare și de aici, prin niște uși duble, ajunseră în Marea Sală.

Harry nu și-ar fi putut imagina niciodată un loc mai splendid! Sala era luminată de mii și mii de lumânări care pluteau în aer, deasupra celor patru mese lungi, la care ședea toți ceilalți studenți de la Hogwarts. Pe masă se aflau farfurii și pahare de aur, sclipitoare. La un capăt al sălii se afla o altă masă, mult mai lungă, la care stăteau profesorii.

Șirul se opri. McGonagall îi condusesese în așa fel, încât acum stăteau în fața studenților din anii mai mari, iar în spate, se aflau profesorii. Zeci de chipuri îi priveau, părând felinare tremurătoare, în lumina lumânărilor.

Împrăștiate ici și colo, printre studenți, fantomele sclipeau ca argintul. Ca să nu mai vadă privirile acelea ațintite asupra lui, Harry își ridică ochii spre un tavan, îmbrăcat în catifea neagră, cu puzderie de stele brodate. O auzi pe Hermione, șoptind lângă el:

— Nu e bine să arate ca cerul de afară, e de rău augur, așa am citit în „Hogwarts. Scurtă istorie”.

Îți venea foarte greu să crezi că exista un tavan și că acea sală nu se deschidea direct spre văzduh.

Harry își lăsă iar privirile în jos, în momentul în care profesoara McGonagall puse un taburet în fața șirului, iar pe el, un joben de magician. Jobenul era tocit și peticit, foarte murdar. Mătușa Petunia nu l-ar fi acceptat în casă.

Poate că trebuie să încerce să scoată un iepuraș din el, se gândi Harry, îngrozit. Văzând că toți își fixaseră privirile pe joben, se uită și el țintă acolo.

Câteva secunde, se lăsă o tăcere de moarte. Apoi, jobenul se mișcă. I se desprinseseră o panglică de la margine, ca și cum ar fi fost o gură deschisă, și jobenul începu să cânte:

S-ar putea să nu fiu deloc arătos, Dar nu vă încredeți în ce vedeți, Vă promit să dispar din lume, De-ntâlniți unul mai isteț ca mine!

Eu sunt faimosul joben de sortare În case, la școala faimoasă, Și, vai, cum întrec în splendoare O pălărie, mult prea frumoasă!

N-aveți nimic în cap, cum bine se vede, Istețul joben de sortare o știe prea bine, Hai, încercați-mă toți, cât mai repede, În ce case veți fi, să vă zic, în fine.

Bravi Cercetași de veți fi, Cu inimi curate și mari, Veți ști prin curaj și noblețe Să uimiți multe alese fețe.

Astropuși, dacă sunteți, Credincioși, buni și drepecți, Harnici, răbdători și cinstiți, Prețuiți veți fi și iubiți.

Dacă mințea vă e bine pregătită Cu multă dorință de carte și știință, La Ochi-de-Șoim ești bine venit De toți cei ca tine, aici însoțit.

Sau la Viperini, nu-i rău nici aici, Prieteni la toartă cu alți grămățici, Isteți, iscușiți, prefăcuți și tare șireți, La voi, orice mijloc e bun, să răzbiți.

Încercați-mă, nu vă temeți, Și de mine nu vă feriți, Căci eu, oricine și orice ar zice, Gândesc și sortez bine, amice!

Toată lumea izbucni în aplauze, de îndată ce jobenul încetă să cânte. Se înclină către cei de la mese și rămase iar nemișcat și tăcut.

— Deci, asta era! Trebuie să încercăm jobenul, îi șopti Ron lui Harry. Îl omor pe Fred, spunea ceva despre o înfruntare cu un strigoi.

Harry zâmbi, oarecum mai liniștit, dar tare ar fi vrut să nu fie nevoit să încerce jobenul în fața atâtor ochi! Se părea că jobenul știa o mulțime de lucruri și Harry nu se simțea în acel moment nici brav, nici deștept, nici isteț, nici șiret. Ce bine ar fi fost dacă jobenul amintea și despre o casă a celor nu prea siguri pe ei, aia i s-ar fi potrivit, cu siguranță.

Profesoara McGonagall înaintă, cu un sul de pergament în mână.

— Când vă strig numele, probați jobenul, stând pe taburet, pentru a fi sortați în casele voastre. Abbot, Hannah! strigă ea.

O fetiță, rozalie la față, cu niște codițe blonde, ieși din rând, își puse jobenul pe cap și se așeză pe taburet. Acesta îi căzu peste ochi. După o mică pauză...

— Astropufi! strigă jobenul.

La masa din dreapta izbucniră urale și aplauze, iar Hannah se duse să se așeze lângă colegii ei, Astropufii. Harry observă că Pustnicul, fantoma durdulie, se îndreptă vesel spre fetiță.

— Bones, Susan! anunță iar profesoara McGonagall.

— La Astropufi! zise jobenul, iar Susan se așeză lângă Hannah.

— Boot, Terry!

— Ochi-de-Șoim!

Fu rândul mesei a doua din stânga să bată din palme. Mai mulți se ridicară să dea mâna cu Terry.

Brocklehurst, Mandy merse tot la masa celor de la Ochi-de-Șoim, dar Brown, Lavander fu prima de la Cercetași, iar masa acestora izbucni în urale. Harry îi putu vedea pe cei doi gemeni, frații lui Ron, mustăcînd.

Bulstrode, Milicent merse la Viperini. Poate că fusese influențat de tot ce auzise, dar toți de la masa Viperinilor i se părură foarte nesuferiți lui Harry.

Începea să se simtă chiar rău. Îi era greață și își aminti o întâmplare de la școala unde fusese cu Dudley. La ora de sport, se făceau echipele și, ca de obicei, rămăsese la urmă, nu fiindcă n-ar fi fost bun, dar nimeni nu se încumeta să-l aleagă pe el, de frica lui Dudley.

— Finch-Fletchley, Justin!

— Astropufi!

Harry observă că uneori jobenul nu stătea nici un pic pe gânduri, alteori îi trebuia ceva timp să se hotărască. În cazul lui Finnigan, Seamus, băiatul de lângă Harry, cu părul de culoarea nisipului, jobenul trebui să se gândească aproape un minut, până să-l trimită la Cercetași.

— Granger, Hermione!

Hermione aproape alergă spre taburet, se așeză și-și trase jobenul pe cap.

— Cercetași! strigă jobenul.

Ron mormăi pe înfundate.

Un gând groaznic îi trecu lui Harry prin minte, ca toate gândurile care te bântuie când ești nervos. Dacă jobenul nu-l repartizează nicăieri? Dacă o să stea acolo, cu jobenul pe ochi, clipe întregi, până ce profesoara McGonagall o să vină și o să i-l smulgă de pe cap, admitând că a fost o greșeală regretabilă și o să-l trimită înapoi, la familia Dursley?

Când fu strigat, Neville Poponeață, băiatul care își tot pierdea broasca, se împiedică și căzu, în drum spre taburet. Jobenul se gândi multă vreme, în legătură cu Neville. Când jobenul strigă: „Cercetași!”, de bucurie, Neville alergă la loc cu jobenul pe cap. Trebui să fugă înapoi, în hohotele de răs ale celor prezenți, și să-l înmâneze următorului, MacDougal, Morag. Veni și rândul lui

Draco Reacredință, care se îndreptă țațoș spre joben. De-abia îl puse pe cap, că dorința i se și împlini: jobenul strigă îndată: Viperini!

Draco se îndreptă spre prietenii lui, Crabbe și Goyle, zâmbind foarte mulțumit de el.

Nu mai rămăseseră mulți. Moon... Nott... Parkinson... două fete gemene, Patil... și Patil... Perks... și apoi...

— Potter, Harry!

De-abia făcu un pas înainte, că sala se animă dintr-o dată.

— Potter? A zis Potter?

— Acel Harry Potter?

Ultimul lucru pe care îl văzu Harry, înainte să-i cadă jobenul pe ochi, fu Marea Sală, unde toți se străduiau să-l vadă cât mai bine. În clipa următoare, se află în bezna deplină de sub joben. Așteptă liniștit.

— Hm, zise o voce, șoptit în urechea lui. Dificil, foarte dificil... Curaj berechet, minte destulă, talent din plin și... Oh, da, o dorință arzătoare să arăți ce poți! Interesant... Unde să te trimit?

Harry se prinse cu mâinile de taburet și se rugă: „Doamne, nu la Viperini! Nu la Viperini!”

— Nu la Viperini, da? zise vocea. Ești sigur? Ai toate calitățile, iar această casă te-ar putea ajuta să devii și mai celebru! Nu? Ei bine, dacă ești sigur, treci la... Cercetași!

Jobenul strigase ultimul cuvânt, pe care îl auzi toată sala! Ușurat, dar încă tremurând, se îndreptă spre masa Cercetașilor. Fericit că nu picase la Viperini, Harry nici nu-și dădu seama că era aclamat cu mult mai mult entuziasm față de toți cei dinainte. Percy, Perfectul, se ridică și-i strâse mâna cu putere, în timp ce gemenii Weasley strigau:

— Harry Potter e la noi! Harry Potter e la noi! Sâc! Sâc! Harry stătea vizavi de fantoma cu guler înalt și plisat.

Fantoma îl bătu încurajator pe braț și Harry avu ciudata senzație că se cufundase într-o găleată cu apă înghețată.

Putea acum să vadă ce mai era prin Marea Sală. La un capăt al mesei profesorilor, stătea Hagrid, care îl felicită din priviri. Harry îi răspunse la fel. La mijlocul mesei, într-un jilț de aur, se afla Albus Dumbledore. Harry îl recunoscuse imediat, doar îl văzuse pe pozele din ciocolățile în formă de broscuță! Părul argintiu al lui Albus Dumbledore era singurul lucru din sală, care strălucea la fel de puternic ca fantomele. Harry îl observă și pe profesorul Quirrell, tânărul nervos pe care îl întâlnise la „Ceaunul crăpat”. Arăta tare straniu cu turbanul lui mov.

Mai rămăseseră numai trei care trebuiau sortați. Turpin, Lisa, care merse la Ochi-de-Șoim, după care veni rândul lui Ron. Nu mai era palid la față, ci se înverzise de-a binelea, de emoție. Harry îi ținu pumnii pe sub masă și râsuflă ușurat, când jobenul strigă: Cercetași!

Harry aplaudă tare, alături de ceilalți de la masa lor, în timp ce Ron se prăbușea, sfârșit, pe scaunul de lângă el.

— Bravo, Ron! îi strigă Percy, în timp ce ultimul student, Zabini, Blaise, era trecut la Viperini!

Profesoara McGonagall strânse sulul la loc și luă jobenul.

Harry se uită la farfuria lui, de aur, dar goală! Abia acum își dădu seama cât îi era de foame. Parcă nici nu mâncase atâtea dulciuri în tren!

Albus Dumbledore se ridică în picioare. Deschisese larg brațele și zâmbea fericit la studenți, ca și cum nimic nu-l mulțumea mai mult, decât să-i știe pe toți adunați acolo.

— Bine ați venit la Hogwarts, școala de magi și vrăjitori! Înainte de a începe banchetul, vreau să vă spun câteva cuvinte. Iată-le: Papă-lapte! Smiorcăiți! Ciudați! Vicleni! Mulțumesc!

Se așeză iar, în timp ce toată lumea aclama și aplauda. Harry nu știa dacă trebuie să râdă sau nu.

— E... puțin... nebun? îl întrebă Harry pe Percy.

— Nebun? Este un geniu! Cel mai iscusit vrăjitor din lume! Da, poate e un pic nebun! Vrei cartofi, Harry?

Harry căscă gura, surprins. Masa se umpluse cu tot felul de mâncăruri. Nu mai văzuse niciodată adunate pe o masă atâtea bunătăți și ar fi vrut să guste din toate: fripturi, de vacă, de pui, de porc și de miel, cârnăciori, costiță, cartofi, fierți, copti și prăjiți, budincă de orez, mazăre, morcovi, sos de friptură, ketchup și, din cine știe ce motiv straniu, frunze de mentă.

Nu putea spune că unchii lui l-au înfometat, dar nici nu-i dădeau voie să mănânce cât ar fi vrut și ar fi putut el. Dudley lua întotdeauna bucățica pe care o dorea Harry, chiar dacă i se făcea rău după aceea. Harry își umplu farfuria cu câte puțin din toate, în afară de frunzele de mentă, și începu să mănânce. Totul era delicios!

— Pare formidabil, zise fantoma cu guler plisat, privind cu jind la cotletul pe care îl mânca Harry.

— Nu... poți?

— N-am mâncat de vreo patru sute de ani, răspunse fantoma. Nu că aș avea nevoie, dar uneori mi se face poftă. Dar nu cred că m-am prezentat. Sunt Mimsy-Porpington, fantomă, cu reședința în Turnul Cercetașilor.

— Știi cine ești! Mi-au povestit frații mei despre tine! sări Ron. Ești Nick Aproape-Făr-de-Cap!

— Prefer să-mi spui Sir Nicolas de Mimsy, zise fantoma, cam înțepată.

Seamus Finnigan îi întrerupse:

— Cum, adică, Aproape-Făr-de-Cap?

Sir Nicolas privi dezorientat, ca și cum discuția lor nu se îndrepta deloc în direcția dorită de el.

— Uite așa! zise el iritat și își dădu la o parte gulerul.

Capul i se desprinse și îi căzu într-o parte, ținându-se numai într-un tendon, ca într-o chingă. Era evident că cineva încercase să-l decapiteze, dar nu-și dusese treaba la bun sfârșit. Mulțumit de șocul pe care îl produsese, Sir Nicolas își fixă capul la loc, în gulerul înalt, și zise:

— Deci, noi Cercetași! Sper că o să ne ajutați să câștigăm Campionatul Caselor din anul acesta! A trecut cam mult timp de când casa noastră n-a mai câștigat. Viperinii au câștigat cupa șase ani la rând! Baronul Însângerat a devenit de-a dreptul de nesuportat! El e fantoma casei Viperinilor.

Harry privi spre masa Viperinilor și văzu o fantomă care arăta înfiorător, cu ochii holbați, cu o față slăbănoagă și cu roba pătată de sânge sclipitor. Stătea chiar lângă Draco, iar Harry observă cu încântare că Draco nu era deloc încântat de compania fantomei.

— De ce e plin de sânge? întrebă Seamus, cu mare interes.

— Nu l-am întrebat niciodată, răspunse Sir Nicolas, cu multă delicatețe.

După ce fiecare a mâncat după pofta inimii, resturile de mâncare au dispărut ca prin farmec, iar farfuriile străluceau de curățenie, ca la început. Puțin mai târziu, fu adus desertul. Creme de toate felurile, ciocolată cu toate aromele la care te-ai fi putut gândi, plăcinte de mere, tarte cu fructe, ecleruri de ciocolată, gogoși cu gem, căpșune, jeleuri...

În timp ce Harry mânca o tartă cu fructe, discuția se orientă spre familiile lor.

— Eu sunt juma' juma', zise Seamus. Tata face parte dintre Încuiați. Mama nu i-a spus că e vrăjitoare, decât după căsătorie. A fost un șoc nu prea plăcut pentru el.

Ceilalți izbucniră în râs.

— Dar tu, Neville? întrebă Ron.

— Pe mine m-a crescut bunica și ea e vrăjitoare, răspunse Neville, dar ai mei m-au crezut multă vreme un Încuiat. Unchiul meu, Algie, a încercat să mă forțeze, să vadă dacă pot face vrăji. M-a împins în vârtejul unui lac, de era să mă înece. De-abia pe la opt ani am început să dau semne că sunt deosebit. Unchiul Algie a venit la noi, la ceai. Tocmai mă ținea suspendat de glezne, cu capul în jos, în afară, pe o fereastră de la etaj, când Mătușa Enid i-a oferit un ecler și el, vrând să ia prăjitura, mi-a dat drumul. Dar, în loc să mă zdrobesc, am sărit, ca pe arcuri, în curte și din curte în șosea, spre marea încântare a tuturor! Bunica plângea de fericire, iar unchiul Algie mi-a cumpărat o broască râioasă.

De cealaltă parte a lui Harry, Hermione și Percy Weasley vorbeau despre lecții. („Sper să începem curând, doar sunt atâtea de învățat! Mă interesează mai ales transfigurările, știi tu, transformările din ceva în altceva... E foarte greu, cred...”, „Da, dar începi treptat, cu lucruri mici, de la chibrituri la ace, de pildă...”)

Harry, care se încălzise și începuse să moțăie, se uită din nou la masa profesorilor. Hagrid bea ceva din cupa sa, iar profesoara McGonagall îi spunea ceva profesorului Albus Dumbledore. Profesorul Quirrell, cu turbanul lui caraghios, vorbea cu alt profesor, cu păr negru și slinos, cu fața bolnăvicioasă.

Totul se întâmplă pe neașteptate. Profesorul cu părul slinos îl privi pe Harry drept în ochi și atunci, o durere ascuțită, ca un fier înroșit în foc, săgetă cicatricea lui Harry.

— Auu! strigă Harry și își duse mâna la frunte.

— Ce e? întrebă Percy.

— N-Nimic...

Durerea îi trecuse tot atât de brusc, precum apăruse. Mai greu i-a venit lui Harry să uite privirea profesorului acela, o privire care spunea clar că profesorul nu-l plăcea deloc pe Harry.

— Cine este cel care vorbește cu profesorul Quirrell? întrebă Harry.

— Aaa, deja îl știi pe profesorul Quirrell, se miră Percy.

Vorbește cu profesorul Plesneală, de aceea e așa de nervos. Profesorul Plesneală predă noțiuni despre poțiuni magice, dar toată lumea știe că vrea să-i ia postul profesorului Quirrell. Și este foarte adevărat că profesorul Plesneală știe o mulțime de lucruri despre Magia Neagră.

Harry continuă să-l privească, dar Profesorul Plesneală nu se mai uită deloc în direcția lui Harry.

În cele din urmă, dispărură și dulciurile rămase, iar profesorul Albus Dumbledore se ridică din nou în picioare. În Marea Sală se făcu liniște deplină.

— Acum, că v-ați pus burțile la cale și V-ați potolit setea, vreau să vă spun când începe trimestrul. Cei din anul întâi trebuie să țină minte că este interzis tuturor studenților să meargă în pădurea de dincolo de castel. E valabil și pentru unii dintre studenții din ani mai mari.

Ochii lui Albus Dumbledore fulgerară spre gemenii Weasley.

— Domnul Filch, supraveghetorul vostru, m-a rugat să vă reamintesc că nu sunt permise nici un fel de vrăji pe coridoare, în afara clasei. Selecția și antrenamentele de Vājthaț vor începe în a doua săptămână a trimestrului. Toți cei interesați, sunt rugați să ia legătura cu Madam Hook. Și în sfârșit, trebuie să vă mai spun că anul acesta accesul pe culoarul de la etajul trei, din dreapta, este categoric interzis, în afară de cazul în care doriți să aveți parte de o moarte violentă!

Harry răsese, dar fu unul dintre puținii care făcură acest lucru.

— Doar n-a vorbit serios, nu? întrebă el.

— Ba cred că da, răspunse Percy, și e foarte curios, fiindcă de obicei ne și explică pentru ce nu avem voie să facem un anumit lucru. Pădurea e plină de animale periculoase, toată lumea știe, de aceea nu avem voie să mergem acolo. Ar fi putut să ne spună măcar nouă, Perfectilor!

— Și acum, înainte de a merge la culcare, să cântăm imnul școlii! strigă Albus Dumbledore.

Harry observă că ceilalți profesori zâmbeau cam forțat.

Albus Dumbledore își ridică bagheta, iar din capătul ei se desfășură o panglică aurie, care se undui, ca și cum ar fi scris ceva în aer.

— Cu toții, împreună! îi îndemnă Albus Dumbledore și toți începură să cânte din toți rărunchii:

Hogwarts, Hogwarts, te iubim, Câte în lună și-n stele vrem să știm!

Bătrâni sau tineri, înțelepți sau naivi, Vrem din suflet să-nvățăm Lucruri noi și frumoase.

În mințile noastre încap multe Idei mari și-nvățăminte, Tot ce are valoare să știm.

Amintește-ne tot ce-am uitat, Căci vrem să-nvățăm cât mai mult, Aici, unde viața e-un mare tumult.

Fiecare termină de cântat în timpi diferiți. Ultimii rămaseră gemenii Weasley. Domnul Albus Dumbledore, îi dirijă cu bagheta lui magică până la sfârșit, după care tot el îi aplaudă tare, exclamând încântat:

— Ah, muzica! Magie adevărată, dincolo de tot ce facem noi aici! La culcare! Un, doi!

Cercetașii din primul an se luară după Percy, care îi conduse prin Marea Sală și apoi în susul scărilor de marmură.

Harry își simțea din nou picioarele ca de plumb, dar de data asta, numai fiindcă era atât de sătul și somnoros, încât nici măcar nu mai avu puterea să se mire când auzi șușotind personajele din galeria de portrete, de pe coridorul prin care treceau, și nici când Percy îi conduse prin panouri care se dădeau la o parte sau prin uși camuflerate de fel de fel de draperii. Urcară și mai multe trepte, căscând de mama focului și târându-și picioarele. Harry se întrebă dacă mai aveau mult de urcat. Văzură două bastoane care pluteau deasupra capului lor, iar când Percy făcu un pas către ele, acestea începură să-l lovească pe neașteptate.

— Strigoiole! Peeves, arată-te imediat! zise el, ridicând vocea.

Se auzi un pârțâit, ca și cum cineva ar fi dat drumul la aerul dintr-un balon.

— Vrei să-l chem pe Baronul Sângeros? îl amenință Percy. Se auzi un mic pocnet și își făcu apariția un omuleț cu ochi negri, plini de răutate, și cu gura larg deschisă, cu picioarele plutindu-i în aer și sprijinindu-se în bastoane.

— Oho-hooo! șuieră el cu un hohot strident. Boboci! Ce distracție mă așteaptă!

Se repezi deodată la ei, sperându-i pe toți.

— Te rog să pleci, Peeves, sau te spun Baronului! Nu glumesc! zise Percy.

Peeves scoase o limbă de un cot și dispăru, nu înainte de a-i da câteva bastoane în cap lui Neville. Îl auziră cum pleacă, zăngănindu-și groaznic lanțurile.

— Feriți-vă de Peeves, numai Baronul Sângeros îl mai poate controla, îi avertiză Percy. Nu ascultă nici de noi, Perfectiții! Am ajuns!

La capătul coridorului atârna un tablou al unei femei foarte grase, în rochie roz.

— Parola? întrebă femeia din portret.

— Rât de porc! zise Percy. Tabloul se dădu la o parte, descoperind o gaură în perete. Se strecurară prin ea și se treziră în camera de zi a Cercetașilor, o cameră drăguță, rotundă și cu fotolii foarte confortabile.

Percy le conduse pe fete în dormitorul lor, iar pe băieți, în alt dormitor. La capătul unor scări în spirală – se aflau, fără nici o discuție, în unul dintre

turnuri – găsiră și paturile, fiecare cu câte o perdea de catifea vișinie. Mult prea obosiți ca să mai spună ceva, își puseră pijamalele și se trântiră în paturi.

— O mâncare excelentă, nu? zise Ron. La o parte! Ah, Pungașul îmi roade cearșaful!

Harry vru să-l întrebe pe Ron dacă el mâncase vreo tartă cu fructe, dar nu mai apucă, fiindcă adormi pe loc.

Probabil că mâncase prea mult, fiindcă Harry avu un vis tare straniu. Se făcea că poartă turbanul Profesorului Quirrell, iar turbanul vorbea cu el, spunându-i că trebuie să se transfere degrabă la Viperini, pentru că acela era destinul lui. Harry îi spuse că nici măcar n-avea de gând să încerce așa ceva. Atunci, turbanul se făcu din ce în ce mai greu, iar când încercă să și-l scoată de pe cap văzu că era bine fixat. Apăru și Draco, prăpădindu-se de râs pe seama lui Harry, apoi Draco se preschimbă brusc în profesorul Plesneală, care râdea răutăcios și tot mai tare. De undeva, fulgeră o lumină verzuie, moment în care Harry se trezi, lac de sudoare și cu o durere cumplită la frunte.

Se răsuci pe partea cealaltă și adormi la loc, iar a doua zi dimineața, când se trezi, nu-și mai aminti nimic de visul de peste noapte.

— Capitolul VIII —

MAESTRUL POȚIUNILOR MAGICE

— Uite!

— Unde?

— Acolo, lângă băiatul cu părul roșu!

— Are ochelari?

— Îi vezi fața?

— Îi vezi și cicatricea?

Șoaptele acestea îl urmăriră pe Harry, toată ziua următoare, de îndată ce părăsi dormitorul. Zeci și zeci de capete se înghesuiau la ușile claselor, ca să-l vadă pe Harry. Tare ar fi vrut să nu i se întâmple așa ceva, mai ales că era concentrat să găsească drumul spre clasa lui.

Existau o sută patruzeci și două de scări la Hogwarts, unele, largi și drepte, altele, înguste și întortocheate, unele, care duceau în cu totul altă parte în ziua de vineri, altele, cu o treaptă care apărea și dispărea, iar atunci trebuia să fii atent și să o sari. Existau, apoi, uși care nu se deschideau, decât dacă le rugai politicos sau dacă le gădilai într-o parte anume, altele, care nu erau uși deloc, doar pereți care imitau ușile. Era foarte greu să-ți amintești unde se găsea fiecare lucru, fiindcă toate păreau să se miște și să-și schimbe locul. Oamenii din portrete își făceau vizite unul altuia, iar Harry era convins că și armurile puteau merge.

Nici cu fantomele nu era prea ușor. Era imposibil să nu tresari, când vreuna dintre ele se strecura afară, pe ușă, tocmai când tu vroiai să intri în vreo cameră. Aproape-Făr-de-Cap era mereu încântat să îți arate pe ce drum trebuia să mergi, dar, dacă te întâlneai cu Peeves, strigoiul, puteai să fii sigur că întârzi la ore. Era ca și cum ai fi dat de două uși zăvorâte și de o scară lungă și întortochiată. Îți arunca în cap cu coșurile de hârtii, îți trăgea covorul

de sub picioare, te mângălea cu cretă sau se strecura în spatele tău, te strângea tare de nas și îți hohotea în urechi: „Te-am prins, prostane!”

Chiar mai rău decât Peeves (dacă era posibil!) era supraveghetorul Argus Filch. Harry și Ron reușiră să-l scoată din sărite chiar din prima zi, când Filch îi prinsese forțând o ușă, care, ziceau ei, îi conducea spre clasa lor, dar de fapt era ușa prin care se intra în coridorul interzis, de la etajul trei! Nu îi crezu că se rătăciseră, era sigur că făcuseră dinadins și îi amenință că îi închide în beci. Noroc că îi salvă Profesorul Quirrell, care trecea întâmplător pe acolo.

Filch avea o pisică, pe care o chema Doamna Norris, o creatură complet nesuferită, de culoarea prafului, cu niște ochi mari și bulbucați, ca ai stăpânului ei. Obișnuia să patruleze pe coridoare de una singură. Dacă te prindea că ai încălcat vreo regulă, una singură, cât de mică, se repezea fuga la Filch să te pârască. Două secunde mai târziu, acesta apărea, tunând și fulgerând. Filch cunoștea toate pasajele secrete din școală mai bine ca oricine (poate doar gemenii Weasley îl întreceau) și apărea brusc, unde nu te așteptai, ca o fantomă. Studenții îi urau pe amândoi și toți nu aveau decât o singură dorință: să-i dea un șut zdravăn Doamnei Norris!

După ce reușeai să găsești clasa, urmau lecțiile. Harry descoperi că era mult mai complicat să faci vrăji și că nu era de ajuns să agiți bagheta, spunând vorbe caraghioase.

În fiecare miercuri, la miezul nopții, trebuiau să studieze cerul cu telescopul și să învețe cum se numeau diferite stele și planete. De trei ori pe săptămână, mergeau la sera din spatele castelului, unde studiau „Ierbologia”, cu o vrăjitoare micuță și îndesată, profesoara Lăstar. Învățau nu numai să recunoască și să aibă grijă de plante stranii și fel de fel de ciuperci, dar și la ce se folosesc ele.

Cea mai plictisitoare materie era „Istoria magiei”, fără nici o îndoială. Era singura materie predată de o fantomă. Profesorul Binns era foarte bătrân, într-adevăr, când, adormind în cancelarie, nu se mai trezise ca să predea, lăsând în urma lui numai trupul. Binns moțăia, în timp ce ei mângăleau nume și date, încurcându-i mereu pe Emeric Dragonul cu Emeric Vampirul.

Profesorul Flitwick era un vrăjitor extrem de scund (nevoit să stea pe un teanc de cărți ca să poată privi pe deasupra catedrei), care îi învăța diferite farmece. La prima oră, când strigă catalogul și dădu de numele lui Harry, scoase un mic strigăt și căzu de pe teancul de cărți.

Profesoara McGonagall era deosebită. Harry avusese dreptate, era imposibil să o înșeli în vreun fel. Severă, dar foarte inteligentă, le ținu o lecție introductivă, care îi lăsă fără grai.

— Transfigurarea este una dintre cele mai complexe și mai periculoase magii, pe care le veți învăța aici. Cine nu este atent la orele mele și încurcă lucrurile, pleacă imediat de la Hogwarts și nu mai pune niciodată piciorul aici! Să nu ziceți că nu v-am spus!

Apoi, își transformă biroul într-un purcel și imediat invers. Acest lucru îi uimi peste măsură și de-abia așteptau să înceapă cursurile. Dar își dădură

foarte repede seama că nu asta aveau să facă la cursuri. După ce și-au luat notițe despre niște noțiuni foarte complicate, fiecăruia i se dădu câte un băț de chibrit, pe care trebuiau să-l preschimbe într-un ac. La sfârșitul orei, numai Hermione Granger reușise să transforme chibritul în ac. Profesoara McGonagall le explică tuturor cum reușise Hermione să facă din chibritul ei un obiect ascuțit și argintiu. Îi zâmbi fetei, lucru pe care profesoara McGonagall îl făcea foarte rar.

Cu toții așteptau cu sufletul la gură lecțiile despre magia neagră, dar profesorul Quirrell se dovedi foarte plicticos. Clasa lui mirosea puternic a usturoi, ca măsură de protecție contra vampirului pe care îl întâlnise în România și care (era sigur!) urma să vină să pună gheara pe el în curând. Le mai spuse că turbanul îi fusese dăruit de un vraci din Africa, pentru a-l feri de zombi, dar nimeni nu-l crezu cu adevărat, pe de o parte, fiindcă, atunci când îi ceruseră să le povestească și lor cum luptase împotriva unui zombi, profesorul Quirrell se înroși și schimbă vorba, amintind despre vremea de afară, pe de alta, fiindcă turbanul lui răspândea de jur împrejur un miros ciudat, ca și cum ar fi fost plin cu usturoi, ca să-l protejeze în orice situație.

Harry văzu cu plăcere că nu era nici pe departe singurul din clasă care nu știa mare lucru despre magii și vrăjitorii. Mulți veniseră din familii de Încuiați, care nu aflaseră până să fie invitați la Hogwarts că sunt vrăjitori sau vrăjitoare. Erau atât de multe de învățat, încât nici cei ca Ron, cu frați mai mari la școala de magie, nu știau mare lucru.

Vineri se dovedise o zi importantă pentru Harry și Ron. Reușiseră, în sfârșit, să ajungă în Sala Mare, unde luau micul dejun, fără să se rătăcească.

— Ce facem pe ziua de azi? întrebă Harry.

— Poțiuni magice, la întrecere cu Viperinii! răspunse Ron. Profesorul Plesneală a fost șef de promoție la Viperini. Se zice că mereu îi favorizează. Acum avem prilejul să vedem dacă este adevărat.

— Ce bine ar fi fost dacă ne favoriza și pe noi profesoara McGonagall, doar a fost și ea cap de promoție la Cercetași! Asta n-a oprit-o să ne dea o mulțime de teme pentru acasă!

Tocmai atunci, sosi poșta. Harry se obișnuise acum, dar a fost de-a dreptul surprins în prima zi, când peste o sută de bufnițe au năvălit în Marea Sală, dându-i ocol până îi găseau pe posesorii scrisorilor și pachetelor de acasă.

Hedwig nu-i adusese nimic lui Harry până atunci. Adesea, venea doar ca să îi ciugulească ușor vârful urechii, pentru a-l face atent că ar dori și ea câteva firimituri de pâine prăjită, înainte de a se duce iar la culcare, împreună cu celelalte bufnițe ale școlii. Dar în dimineața aceea, se așeză pe masă, între castronul cu marmeladă și zaharniță și lăsă să-i cadă din cioc un bilet, drept în farfuria lui Harry. Harry îl desfăcu și citi îndată scrisul cam neglijent:

Dragă Harry, Știu că vineri după-amiază sunteți liberi. N-ai vrea să vii ia un ceai, la mine acasă? Vreau să știu și eu cum Ce-ai descurcat în prima săptămână. Trimite-mi răspunsul cu Hedwig.

Hagrid.

Harry împrumută pana de la Ron și scrise: Cu multă plăcere, ne vedem după-amiază.

Împături biletul și îl trimise înapoi, cu Hedwig.

Era foarte bine că mergea la Hagrid să ia ceaiul, ca să se mai bine dispună, fiindcă lecția despre poțiuni se dovedi o catastrofă. La banchetul de deschidere, lui Harry i se păruse că profesorul Plesneală nu prea îl avea la inimă, la sfârșitul cursului despre poțiuni magice, nu mai avu nici o îndoială. Nu numai că nu-l plăcea, îl ura, chiar!

Cursurile despre poțiuni se țineau în pivnița castelului. Era mult mai rece ca în restul castelului era chiar înspăimântător, cu borcânașele cu animale puse în formol, aliniat pe peretele din spate.

La fel ca Flitwick, profesorul Plesneală își începu ora, strigând catalogul. Și tot la fel ca Flitwick, făcu o pauză, când ajunse la numele lui Harry.

— Da, da... Harry Potter, noua noastră celebritate! zise el, cât putu mai ironic.

Draco Reacredință și prietenii lui, Crabbe și Goyle, chicotiră pe înfundate. După ce strigă catalogul, profesorul Plesneală își roti privirile prin clasă. Și el avea ochi negri ca tăciunele, ca ai lui Hagrid, dar nu avea nici pe departe căldura din ochii acestuia din urmă. Ochii lui erau reci și lipsiți de orice expresie, amintind de niște tunele lungi și întunecoase.

— Sunteți aici ca să învățați această știință subtilă și arta combinării diferitelor substanțe în poțiuni magice, deosebit de puternice.

Ca și profesoara McGonagall, profesorul Plesneală știa să țină clasa sub control. Deși vorbea încet, copiii nu scăpau nici un cuvânt din cele spuse de el.

— Fiindcă aici se folosește foarte puțin sau chiar deloc acea baghetă magică stupidă, mulți dintre voi s-ar putea să creadă că nu e vorba despre magie. Nici nu mă aștept să înțelegeți frumusețea ceaunelor în clocot sau fierbând mocnit, aromele pe care le degajă și puterea acestor lichide care urcă prin vene, încețoșând mintea și înnebunind simțurile... Vă pot învăța cum să îmbuteliați faima, cum să dospiti gloria și chiar cum să păcăliți moartea, dacă nu sunteți și voi o grămadă de prostănaci, ca toți cei pe care i-am avut până acum!

Se lasă o tăcere înmormântală după acest mic discurs. Harry și Ron schimbă priviri complice, ridicând din sprâncene. Hermione Granger de-abia mai putea sta pe scaun de nerăbdare, vrând să îi dovedească profesorului că ea nu era o prostănacă.

— Potter! strigă profesorul Plesneală. Ce obținem dacă adăugăm rădăcină pisată de stânjel la o infuzie de cari?

— Rădăcină pisată de ce la o infuzie din care? întrebă Harry, uitându-se la Ron, care rămăsese la fel de perplex ca și el.

Atât aștepta Hermione. Ridică imediat mâna.

— Nu știu, domnule profesor, zise Harry. Profesorul Plesneală rânji satisfăcut.

— Țțț! Ca să vezi, faima nu-i totul pe lumea asta! îl ironiza el pe Harry.

Nici măcar nu se uită în direcția Hermionei.

— Să mai încercăm, Potter. Ce-ai zice dacă ți-aș spune să-mi găsești un bezoar? Ai ști unde?

Hermione ridică mâna cât putu ea de sus, fără să se ridice de pe scaun, dar Harry nu avea nici cea mai mică idee nici măcar ce era aia bezoar. Încearca din răspuțeri să nu privească în direcția lui Draco, Crabbe și Goyle, care se stricau de atâta râs.

— Nu știu, domnule, zise iar Harry.

— Așa mă gândeam și eu, domnule Harry Potter, că nu ai pus mâna pe vreo carte înainte de a veni aici.

Harry se strădui să privească drept în ochii aceia răi și reci. Ba se uitase prin cărți, când era la familia Dursley, dar cum de credea profesorul Plesneală că era el în stare să rețină tot ce scria în manualul „O mie de ierburi magice și soiuri de ciuperci”?

Profesorul Plesneală continua să ignore mâna ridicată a Hermionei.

— Care este diferența, Potter, între iarba dracului și tabac? La întrebarea asta, mâna Hermionei aproape că atinse tavanul și fata se ridică în picioare.

— Nu știu, domnule, dar văd că Hermione știe, de ce n-o întrebați pe ea?

Câțiva râseră, iar Seamus îi făcu vesel cu ochiul. Profesorul Plesneală nu fu însă tot atât de încântat.

— Stai jos! se răsti el la Hermione. Ca să nu mori prost, domnule Potter, din praf de rădăcină de stânjenel și infuzie de cari se obține un somnifer atât de puternic, încât i se mai spune, popular, Dușca mortului viu, bezoarul este o piatră extrasă din stomacul caprei, care te ferește de toate otrăvurile, iar iarba dracului și tabac sunt tot una cu planta numită tutun! Ei, voi, ceilalți, de ce nu notați ce spun?

Imediat se cree mare vânzoleală, fiecare căutându-și sulurile de pergament și penele de scris. Acoperind zgomotul cu vocea sa, profesorul Plesneală adaugă:

— Iar casa Cercetașilor pierde un punct din cauza ta, domnule Potter!

Lucrurile continuă să se înrăutățească pentru Cercetași, pe măsură ce lecția înainta. Profesorul Plesneală îi împărți în grupe de câte doi și îi puse să pregătească o poțiune simplă contra abceselor, iar el, în roba lui lungă și neagră, se plimba printre ei, urmărindu-i cum cântăreau urzici uscate și cum zdrobeau colți de șarpe, criticându-i aproape pe toți, în afară de Draco, pe care părea să-l placă în mod deosebit. Tocmai le spunea tuturor să ia exemplul de la Draco, cât de omogen arăta amestecul lui, când nori verzi de fum de la un acid și un sâsăit puternic umplură pivnița. Nu se știe cum, dar Seamus reușise să topească ceaulul lui Neville Poponeață și acum poțiunea lor se scurgea pe lespezi, făcând găuri în tălpile pantofilor câtorva studenți. În câteva secunde, toată lumea se urcase pe scaune, în timp ce Neville, peste care se revărsase direct poțiunea, se zvârcolea de durere. Imediat îi apărură bășici roșii pe mâini și pe picioare.

— Idiot! izbucni profesorul Plesneală, îndepărtând cu o ușoară mișcare de baghetă poțiunea împrăștiată peste tot. Probabil că ai pus spinii de porc ghimpos, înainte de a lua ceainul de pe foc, nu-i așa?

Neville scânci, când i se umplu și nasul de bășici.

— Du-l la spital, întreabă în ce aripă a castelului e spitalul, urlă profesorul Plesneală la Seamus.

Apoi, se uită la Harry și Ron, care lucraseră în apropierea lui Neville.

— Tu, Potter, nu puteai să-i spui să nu pună încă ghimpii? Ce, vroiai să nu fii singurul idiot din clasă? Asta înseamnă alt punct pierdut pentru Cercetași!

Era atât de nedrept, încât Harry deschise gura să protesteze, dar Ron îi făcu semn cu piciorul să tacă.

— Nu-i răspunde, îi șopti el, am auzit ca profesorul Plesneală este foarte răzbunător.

Pe când urcau scările pivniței, o oră mai târziu, Harry clocotea de revoltă și se simțea foarte deprimat. Pierduse două puncte pentru Cercetași, chiar din prima săptămână. De ce, oare, îl ura așa tare profesorul Plesneală?!

— Înveselește-te, îl încurajă Ron, George și Fred întotdeauna pierdeau puncte din cauza profesorului Plesneală. Pot să vin și eu cu tine la Hagrid?

La trei fără cinci părăseau castelul. Hagrid trăia într-o căsuță mică de lemn, la marginea Pădurii Interzise. În fața ușii, se afla un arc medieval și o pereche de galoși.

Când ciocăni la ușă, Harry auzi niște sărituri și câteva lătrături îmfundate. Apoi, răsună și vocea lui Hagrid:

— Jos! Colț! Jos!

Hagrid îi pofti înăuntru, străduindu-se să țină de zgardă un dulău mare și negru.

Casa nu avea decât o încăpere, de tavanul căreia atârnav șunci și fazani. Pe vatră, fierbea un ceainic, iar în colțul camerei era un pat mare, acoperit cu o pătură peticită.

— Simțiți-vă ca acasă, îi îmbie Hagrid, dându-i drumul lui Colț, care se duse drept la Ron și începu să-i lingă urechea.

Hotărât lucru, ca și stăpânul, nici Colț nu era așa fioros, precum părea.

— El e Ron, făcu Harry prezentarea, în timp ce Hagrid pregătea ceaiul și aducea prăjiturile.

— Hm, alt Weasley, da? zise Hagrid, uitându-se la pistruii lui Ron. Mi-am petrecut jumătate din viață, ținându-i pe frații tăi gemeni departe de pădurea asta!

Aproape că își rupseră dinții în prăjiturile tari ca piatra, dar Harry și Ron pretinseră că sunt grozave și îi povestiră lui Hagrid despre primele lor zile de școală. Colț își odihnea capul pe genunchiul lui Harry, umplându-i roba de bale.

Harry și Ron erau încântați, când îl auzeau pe Hagrid spunându-i lui Filch „șapul ăla bătrân”.

— Cât despre Doamna Norris, pisica aia nesuferită, tare mi-ar plăcea să i-o prezint într-una din zile lui Colț! Știți că, ori de câte ori vin în școală, urâciunea aia de pisică e mereu pe urmele mele? Țapul bătrân o pune să mă urmărească!

Harry îi povesti lui Hagrid și despre lecția cu profesorul Plesneală. Ca și Ron, Hagrid îl liniști, spunându-i că nu era vreun student care să îi placă acestuia cu adevărat.

— Da, dar pe mine mă urăște! zise Harry, necăjit.

— Prostii! De ce te-ar urî?

Harry nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că Hagrid nu îl privise în ochi când spusese acel lucru...

— Ce mai face fratele tău, Charlie? îl întrebă Hagrid pe Ron. Tare mult mi-a plăcut de el. Și ce bun era cu animalele!

Harry se întrebă iar dacă nu cumva Hagrid schimbase subiectul înadins. În timp ce Ron îi povestea lui Hagrid despre cercetările lui Charlie despre vampiri și dragoni, Harry observă pe masă o tăietură din ziarul „Profetul zilei”.

Recent, a fost jefuită Banca Gringotts! Investigațiile continuă pentru descoperirea autorilor atacului de pe data de 31 iulie. Se crede că este opera unor vrăjitori necunoscuți, care se ocupă cu Magia Neagră.

Spiridușii de la Gringotts insistă că nu a fost furat nimic din bancă. Seiful spart fusese golit chiar în ziua aceea. Dar în această după-amiază, spiridușul purtător de cuvânt al băncii ne-a declarat: „Nu mai insistați, că nu vă putem spune ce era în acel seif.

Harry își aminti că Ron îi povestise în tren despre acest atac, dar nu menționase data.

— Hagrid! strigă Harry. Spargerea băncii a avut loc chiar de ziua mea de naștere! Probabil că s-a întâmplat în timp ce eram noi acolo!

Da, de data asta nu mai era nici o îndoială, Hagrid îi evitase intenționat privirea. Mormăi ceva și mai luă o prăjitură. Harry mai citi o dată: Seiful spart fusese golit chiar în ziua aceea.

Hagrid golise seiful 713, dacă golit se putea numi faptul că luase acel pachetel jerpelit. Oare, asta căutau atacatorii?

În timp ce se îndreptau spre castel pentru masa de seară, cu buzunarele îngreunate de prăjiturile lui Hagrid, pe care Harry și Ron fuseseră prea bine crescuți ca să le refuze, Harry se gândi că nici una dintre lecțiile pe care le avusese până atunci nu îi dăduse atât de mult de gândit ca acel ceai la Hagrid...

— Capitolul IX —

DUELUL DE LA MIEZUL NOPTII.

Până să-l întâlnească pe Draco, Harry nu crezuse că va mai urî pe cineva atât de mult ca pe Dudley. Fiindcă în primul an, Cercetașii nu aveau alte cursuri comune cu Viperinii, în afară de cel de „Poțiuni magice”, Harry nu avu prea mult de-a face cu Draco. Asta până când găsiră un bilet prins în camera

de zi a Cercetașilor, prin care erau anunțați că lecțiile de zbor urmau să înceapă joi și se vor desfășura împreună cu Viperinii.

— Da, bombăni Harry, numai mie mi se putea întâmpla așa ceva, să mă fac de răs pe coada de mătură, în fața lui Draco.

Dorise să învețe să zboare mai mult ca orice pe lume.

— N-o să te faci de răs, încerca Ron să-l liniștească. Draco se tot laudă cât este el de bun la Vâjthaț, dar cred că doar se grozăvește! Știi cum e el!

Într-adevăr, Draco vorbea mult despre zbor și mereu se plângea că anul întâi nu joacă suficient Vâjthaț. Povestea întâmplări exagerate și interminabile, care aproape toate se terminau cu felul în care scăpase el de Încuiați, zburând ca un elicopter. Și Draco nu era singurul. Și Seamus povestea că și-a petrecut întreaga copilărie, cutreierând coclaurile pe o coadă de mătură. Chiar și Ron povestea, cui dorea să-l asculte, că, odată, pe când se plimbau pe coada de mătură a lui Charlie, erau să lovească un deltaplan. Toți cei din familiile de vrăjitori vorbeau aproape tot timpul de Vâjthaț.

Ron intrase deja într-o mare dispută cu Dean Thomas, în legătură cu jocul de fotbal. Ron nu putea să înțeleagă în ce consta frumusețea aceluia joc cu mingea, dacă nimănui nu-i era permis să zboare. Harry îl surprinsese pe Ron încercând să-i facă să se miște pe jucătorii din posterul lui Dean, cu echipa lui favorită.

Neville nu se suise niciodată pe vreo coadă de mătură, fiindcă bunica lui nu-i dăduse voie nici măcar să se apropie de așa ceva. În sinea lui, Harry îi dădea dreptate bunicii lui Neville, fiindcă acesta pățea fel de fel de accidente și cu picioarele pe pământ, darămite pe mătură...

Hermione era și ea foarte emoționată, deoarece zborul era ceva care nu putea fi învățat numai din cărți. Încercase, dar... La micul dejun din acea zi de joi, Hermione îi înnebuni pe toți cu fel de fel de poante, pe care le citise ea în cartea „Vâjthaț de-a lungul secolelor”. Numai Neville îi sorbea fiecare cuvânt, sperând să prindă câte ceva care l-ar fi putut ajuta mai târziu să se mențină măcar pe coada de mătură. Ceilalți, însă, răsuflară ușurați, când turuiala Hermionei fu întreruptă de bufnițele care aduceau corespondența.

Harry nu mai primise nimic, de la bilețelul lui Hagrid, lucru repede observat de Draco. El tocmai primise de acasă un pachet cu dulciuri, pe care îl deschise pofticios, la masa Viperinilor.

Neville primi un pachetel de la bunica lui. Îl deschise emoționat, în fața tuturor, și găsi înăuntru un glob de cristal, acoperit cu ceva alburii.

— Ah, e un Amintește-ți tot! Bunica știe că eu cam uit să fac diverse lucruri. Globul ăsta îți spune imediat dacă ai uitat ceva. Îl ții așa și dacă se face roșu... Oh! făcu Neville, înroșindu-se până în vârful urechilor, fiindcă globul se făcuse și el ca para focului. Ce-am uitat?!

Neville se străduia să-și amintească ce uitase, când Draco îi smulse pe la spate globul de cristal. Harry și Ron săriră în picioare, de-abia așteptând un motiv, cât de mic, să se ia la trântă cu Draco, dar profesoara McGonagall, care mirosea pericolul mai repede ca orice alt profesor, fu imediat lângă ei.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

— Draco mi-a luat globul, doamnă, se plânse Neville. Strâmbându-se, Draco lăsa globul la loc, pe masă.

— Mă uitam și eu, ce-am făcut? întrebă el și o șterse de la masa lor, urmat îndeaproape de Crabbe și Goyle.

După-amiază, la trei și jumătate, Harry, Ron și toți ceilalți Cercetași ieșiră afară, pentru prima lecție de zbor.

Era o zi senină, înviorată de un vânticel plăcut. Cu toții păseau pe iarba proaspătă, coborând o pantă și îndreptându-se către o pajiște complet netedă. În zare, se vedeau copacii sumbri și întunecați ai Pădurii Interzise.

Viperinii erau deja acolo, iar pe pământ se vedeau douăzeci de cozi de mătură, aliniate perfect. Harry îi auzise pe Fred și George plângându-se adesea de cozile de mătură de la școală, care începeau să vibreze, de îndată ce te înălțai prea sus și toate trăgeau un pic spre stânga.

Sosi și profesoara lor, Madam Hooch. Avea părul scurt, cărunt, iar ochii îi erau galbeni, ca ai unui șoim de pradă.

— Hei, ce stați și vă uitați la mine? Puneți mâna pe câte o mătură și, călare pe ea! începu ea să strige.

Harry se uită la mătura lui. Era foarte veche, iar pe alocuri ieșeau fire desprinse.

— Strângeți coada măturii cu mâna dreaptă, comandă profesoara, și ziceți „Hop!”

— Hop! strigară cu toții.

Mătura lui Harry zvacni imediat în mâna lui, dar se dovedi a fi una dintre puținele care făcu acest lucru. Mătura Hermionei se răsuci, pur și simplu, și căzu la pământ, iar cea a lui Neville nici măcar nu se clinti. Probabil că măturile, precum caii, simțeau când ți-era frică, se gândi Harry. Exista un tremur în vocea lui Neville care spunea clar că ar vrea să rămână cu picioarele pe pământ.

Madam Hooch trecu apoi printre rânduri, le arătă cum trebuie încălecată o mătură și le corectă înclinarea mâinii cu care se prindeau de mătură. Harry și Ron mai să moară de fericire când Madam Hooch îl corectă pe Draco și îi spuse că fusese învățat greșit să zboare.

— Când auziți fluierul, zise ea, loviți coada măturii cu putere de pământ. Țineți-le strâns, înălțați-vă puțin, apoi coborâți, înclinându-vă ușor înainte. La fluierul meu... Unu... Doi...

Dar Neville, nervos ca o pisică și speriat să nu rămână ultimul, lovi cu putere pământul, înainte ca buzele profesoarei să fi atins măcar fluierul.

— Înapoi, băiete! strigă ea.

Dar Neville parcă scăpase din pușcă și se tot înălța. Un metru, doi... Harry îl văzu albindu-se la față când privi în jos, strângând cu putere mătura, dar înclinându-se pe o parte și...

BONG! Urmă o bufnitură și Neville rămase gemând la pământ, cu fața în sus.

Mătura lui continua să se înalțe singură tot mai sus și se abătu spre Pădurea Interzisă, dispărând cu totul din vedere.

Madam Hooch se aplecase peste Neville, tot atât de palidă la față, ca și el.

— Vai, ți-ai scrântit încheietura, o auzi Harry murmurând pe Madam Hooch. Hai, sus, ai scăpat ușor!

— Să nu îndrăznească cineva să facă vreo mișcare, cât îl duc eu la spital, îi amenință ea, întorcându-se cu fața la ei. Lăsați măturile la locul lor sau zburăți de la Hogwarts cât ai zice Văjthaț! Să mergem, bietul de tine!

Neville, cu fața brăzdată de lacrimi, se îndepărtă, susținut de mijloc de Madam Hooch.

De îndată ce plecară cei doi, Draco izbucni în râs:

— Ați văzut ce față de mălai mare avea? Ceialți Viperini îi ținură isonul.

— Mai taci din gură, Draco! îl repezi Parvati Patil.

— Ooo, ia te uită, zise batjocoritor o fată de la Viperini, cu fața dură și privirea tăioasă, nu știam, Parvati, că te dai în vânt după grăsani umflați și plângăcioși!

— Uite! strigă Draco, ridicând ceva de la pământ. E stupizenia aia pe care i-a trimis-o bunică-sa!

Globul strălucea în soare, în mâinile lui Draco.

— Dă-mi-l imediat! zise Harry calm.

Toată lumea amuți, cu ochii și urechile ciulite. Draco zâmbi răutăcios.

— Cred că o să-l las pe undeva, pe-aici, zise el, să-l găsească Neville când vine. Eh, într-un copac... Ce zici?

— Dă-mi-l în clipa asta! strigă Harry, dar Draco încălecuse pe mătură și se îndepărtase.

Nu mințise, știa, într-adevăr, să zboare bine. Ajunsese rapid la ramurile cele mai de sus ale unui stejar și strigă de acolo:

— Vino să-l iei, Potter, cine te oprește? Harry puse mâna pe coada măturii.

— Nu! strigă Hermione. Madam Hooch a spus să nu ne clintim din loc, o să ne băgați pe toți în bucluc!

Harry ignoră spusele ei. Sângele îi zvâcnea în urechi. Încăleca mătura, lovi puternic cu coada de pământ, înălțându-se repede, cu părul și roba înfoiate de vânt.

„Iată ceva ce sunt și eu în stare să fac, fără prea multă învățătură”, se gândi el. Era o senzație minunată. Ridică ușor mătura, să se mai înalțe puțin, și auzi strigătele de spaimă ale fetelor și văzu admirația care se citea pe fața lui Ron.

Întoarse brusc mătura și se află față în față cu Draco Reacredință, care îl privea, oarecum descumpănit.

— Dă-mi-l imediat sau te dau jos de pe mătură! zise Harry.

— Aș vrea s-o văd și pe-asta, zise Draco, dar iară prea mare convingere. Începuse să-i fie frică.

Cum-necum, Harry știa ce avea de făcut. Apucă mătura cu amândouă mâinile și se îndreptă brusc spre Draco, drept la țintă, ca un vârf de lance. Draco, de-abia avu timp să se dea la o parte. Harry făcu o nouă întoarcere, ținând strâns mătura cu amândouă mâinile. Câțiva dintre cei de jos începură să aplaude.

— Ha! Nu-i mai ai pe Crabbe și Goyle să-ți scape pielea! râse Harry.
Același gând îi trecuse și lui Draco prin minte.

— Prinde-l, dacă poți, zise el cu răutate și aruncă în sus globul, în timp ce el se îndreptă spre pământ.

Harry văzu cum globul se înalță cu o mișcare ușoară în aer și apoi începu să cadă cu viteză. Înclină vârful măturii și începu să coboare cu mare viteză în picaj, urmărind globul. În țipetele speriate, dar și entuziasmate ale celor de jos, Harry întinse mâna și prinse globul, la mai puțin de cincizeci de centimetri de pământ, la timp ca să-și poată îndrepta mătura și să aterizeze lin pe iarbă.

— HARRY POTTER!

Inima lui Harry se strânse, bucuria victoriei aproape dispărând cu totul, la auzul vocii profesoarei McGonagall. Stătea în fața ei, cu capul plecat, tremurând ușor.

„Niciodată... la Hogwarts...” se gândi el trist.

— Harry Potter! repetă ea, gătită de emoție, cu ochii sclipind de furie pe sub ochelari. Cum de-ai îndrăznit? Dacă îți rupeai gâtul?

— Nu a fost vina lui, doamnă...

— Taci din gură, domnișoară Patil.

— Dar numai Draco...

— Taci și dumneata, domnule Weasley! Harry Potter, vino cu mine!

ACUM!

Harry mai apucă să vadă bucuria celor trei, Draco, Crabbe și Goyle.

Merse spășit în spatele profesoarei McGonagall, în timp ce ea se îndrepta nervoasă spre castel. Îl vor exmatricula, era sigur. Vroia să spună ceva în apărarea lui, dar cuvintele refuzau să iasă din gât. Profesoara McGonagall mergea repede, fără să-l învrednicească nici măcar cu o privire. O făcuse și de data asta. Se miră că reușise să rămână acolo chiar și alea două săptămâni. Tot ce avea el putea fi împachetat în zece minute, după care, direcția Dursley. Nici nu vroia să se gândească la ce avea să spună când îl vor vedea pe treptele casei.

Urcau deja scările de marmură din interior și profesoara McGonagall nu scosese nici un cuvânt. Trântea ușile și mărșăluia pe coridoare, fără să-l bage în seamă pe bietul Harry. Probabil că îl ducea la domnul director Albus Dumbledore. Se gândea la Hagrid care fusese și el exmatriculat, dar lăsat pe lângă școală, ca paznic al vânatului. Poate că ar putea fi asistentul lui Hagrid... Inima i se strânse și mai tare, la gândul că avea să vadă cum Ron și ceilalți ajungeau vrăjitori, în timp ce el mergea după Hagrid și îi căra geanta. Profesoara McGonagall se opri în fața unei clase, băgă capul pe ușă și întrebă:

— Scuzați-mă, domnule profesor Flitwick, aveți nevoie de Baston? Am puțină treabă cu el...

Harry tresări. Ce-o mai fi și asta? Doar nu avea de gând să-l bată cu bățul...

Baston se dovedi a fi un om, de fapt, un băiat din anul cinci, care veni mirat spre ei.

— Veniți amândoi cu mine, zise ea, luând-o înainte. Baston îl privea curios pe Harry.

— Intrați!

Profesoara McGonagall îi împinse într-o clasă, în care nu era nimeni, cu excepția lui Peeves, ocupat să scrie prostii cu creta pe tablă.

— Peeves, afară! strigă profesoara.

Peeves scăpă creta din mână și ieși repede, afurisind și blestemând. Profesoara McGonagall trânti ușa după el și se întoarse spre cei doi băieți.

— Potter, el e Oliver Baston. Baston, ți-am găsit un căutător!

— Nu glumiți, doamnă?

— Absolut deloc! zise ea sec. Băiatul e un talent, n-am mai văzut așa ceva. Ești prima oară pe mătură, Potter?

Harry dădu din cap doar, fără să știe ce se întâmpla. Totuși, nu părea o exmatriculare... Începu să-și revină, puțin câte puțin.

— A prins globul ăsta în mână, după o cădere liberă de aproximativ 15 metri! mai spuse profesoara McGonagall. Și nu are nici măcar o zgârietură! Nici Charlie Weasley n-ar fi reușit!

Oliver Baston îl privea pe Harry, ca și cum toate visele lui s-ar fi împlinit, în sfârșit.

— Ai văzut vreodată vreun meci de Vâjthaț, Potter? îl întrebă el.

— Baston este căpitanul echipei Cercetașilor, îi explică profesoara McGonagall.

— Da, are și statura potrivită, zise Baston, dându-i ocol lui Harry și studiindu-l cu atenție. Agilitate, viteză... Trebuie să-i găsec o mătură potrivită, ce ziceți, doamnă, un Nimbus 2000 sau un Aspiratus 7?

— O să vorbesc cu domnul profesor Albus Dumbledore, ca să vedem cum putem modifica regula anului întâi... Avem atâta nevoie de o echipă mai bună ca anul trecut. Ne-au umilit complet Viperinii în ultimul meci! O săptămână întreagă nu l-am mai putut privi în ochi pe Severus Plesneală!

Profesoara McGonagall îl privi sever pe Harry, peste rama ochelarilor.

— Să te antrenezi din greu, Potter, dacă nu vrei să te pedepsesc pentru ce-ai făcut! îl amenință ea.

Deodată, fața ei se destinsese într-un zâmbet larg.

— Ce fericit ar fi fost tatăl tău, zise ea cu nostalgie. Era un excelent jucător de Vâjthaț!

— Glumești, nu? întrebă Ron, neîncredător.

Erau la masa de prânz și Harry tocmai terminase de povestit ce i se întâmplase, de când plecase cu profesoara McGonagall de pe terenul de

antrenament. Ron continuă uimit, rămânând cu bucată de plăcintă la jumătatea drumului spre gură:

— Căutător? Dar cei din anul întâi niciodată n-au... O să fii cel mai tânăr jucător din ultimii...

— Din ultimul secol, vrei să spui, zise Harry, înfulecând cu poftă, căruia i se făcuse o foame teribilă, după emoțiile de până atunci. Așa mi-a spus Baston!

Ron era atât de uimit, încât rămăsese, pur și simplu, cu gura căscată, gogonând ochii la Harry.

— Încep antrenamentul săptămâna viitoare, numai nu spune nimănui, Baston vrea să fie secret până la meci!

Fred și George intrară pe hol și, de cum îl observară pe Harry, se îndreptară spre el.

— Excelent, îi spuse George, ne-a povestit Baston. Și noi suntem în echipă, prinzătorii!

— Ascultați-mă pe mine, adăugă Fred, anul ăsta câștigăm cu siguranță cupa la Văjthaț! N-am mai câștigat de când a plecat Charlie, dar echipa de anul acesta va fi extraordinară! Trebuie să te antrenezi bine, Harry. Să-l fi văzut pe Baston, parcă plutea când ne-a povestit.

— Acum ne grăbim, Lee Jordan a găsit un culoar secret, prin care putem să ieșim din școală.

— Pariez că e ăla pe care noi l-am găsit din prima săptămână de școală! La revedere!

De-abia plecară Fred și George, când apărură alții, mult mai neplăcuți: Draco, flancat de Crabbe și Goyle.

— Iei ultima masă, Potter? Când pleacă trenul spre lumea Încuiaților?

— Văd că ai căpătat curaj acum, că te afli pe pământ și ești însoțit de gorilele tale, îi spuse Harry, cu răceală.

Nu că nu s-ar mai fi temut de Crabbe și Goyle, dar, cu profesorii de față, aceștia nu puteau decât să strângă din dinți și din pumni.

— Am curaj să te înfrunt și singur, se grozăvi Draco. La noapte, dacă vrei. Un duel între vrăjitori. Numai cu bagheta magică, fără nici un fel de contact fizic. Să nu-mi spui că n-ai auzit niciodată de duelul dintre vrăjitori...

— Cum să nu audă? se băgă Ron în vorbă. Eu sunt secundul lui. Care e secundul tău?

Draco se uită la Crabbe și Goyle, cântărindu-i.

— Crabbe! La miezul nopții, da? Ne întâlnim în Sala Trofeelor, rămâne întotdeauna neîncuiată.

După ce plecă Draco, Ron și Harry se uitară unul la altul.

— Ce e aia duelul dintre vrăjitori?! Și cum, adică, tu ești secundul meu?

— Păi, secundul asistă și continuă lupta, dacă mori tu, zise Ron, prefăcându-se nepăsător.

Văzând expresia de pe fața lui Harry, Ron adăugă repede:

— Dar nu se moare decât în duelurile adevărate, știi tu, cu vrăjitori experimentați. Cel mai rău lucru pe care o să puteți să-l faceți voi o să fie să

trimiteti doar câteva scântei unul spre altul. Nici unul dintre voi nu știe atâtea vrăji încât să producă nenorociri. Oricum, pariez că se aștepta să nu primești provocarea.

— Și dacă îmi agit bagheta și nu se întâmplă nimic?

— O arunci la o parte și-i dai un pumn în nas, îi sugeră Ron.

— Scuzați-mă...

Amândoi ridicară privirile. Era Hermione Granger.

— Nu poate nimeni să mănânce în liniște la masa asta? izbucni Ron.

Hermione nici nu îl băgă în seamă pe Ron și îi spuse lui Harry:

— Am auzit, fără să vreau, ce-ai vorbit cu Draco...

— Cred și eu! pufni Ron.

— N-ar trebui să bântui prin școală, după ora de culcare. Gândește-te câte puncte or să piardă Cercetașii, e foarte probabil să te prindă. Nu fi așa egoist.

— Și... nu te mai băga unde nu-ți fierbe oala, o repezi Harry.

— Pa și n-am cuvinte, îi zise Ron în batjocură.

„Orice s-ar zice, asta nu e un sfârșit de zi tocmai fericit”, își zise Harry, în timp ce stătea treaz în dormitor, ascultând cum Dean și Seamus dormeau fericiți. (Neville nu se întorsese încă de la spital). Toată după-amiaza, Ron îi dăduse sfaturi, de genul: „Dacă te blestemă, vezi cum poți să te ferești, fiindcă am uitat cum se blochează blestemele”. Aveau toate șansele să fie prinși de Filch sau Doamna Norris și Harry își zise că forța norocul, încalcând altă regulă a școlii în aceeași zi. Pe de altă parte, îi apărea în întuneric fața nesuferită și batjocoritoare a lui Draco. Asta era marea lui șansă, să-l înfrunte față-n față și să-l înfrângă. Nu putea rata așa o ocazie.

— E unsprezece și jumătate, șopti Ron, să mergem.

Își puseră halatele și se strecurară din turnul lor, pe scara în spirală, și apoi prin camera de zi a Cercetașilor. Încă mai ardeau câțiva cărbuni în cămin, răspândind umbre lungi și negre. Aproape că ajunseseră la gaura din portret, când se auzi o voce, din fotoliul apropiat:

— Nu pot să cred că faci asta, Harry!

Se aprinse o lampă. Era Hermione, îmbrăcată cu un halat roz.

— Iar tu! izbucni Ron furios. Du-te înapoi, la culcare.

— Aproape că i-am spus fratelui tău, zise Hermione, dintr-o suflare. El e Perfect și o să pună capăt prostiei ăsteia.

Harry nu-și putea închipui cum putea să fie cineva chiar așa de băgăcios.

— Vino, îi spuse el lui Ron.

Împinseră portretul femeii grase și trecură în hol.

Dar Hermione nu avea de gând să se dea bătută, cu una, cu două. Îl urmă pe Ron și trecu și ea prin portret, sâsâind la ei ca o găscă speriată.

— Nu vă pasă de Cercetași, nu vă pasă decât de voi! Nu vreau ca Viperinii să câștige Cupa Caselor! O să pierdeți punctele obținute de mine de la doamna profesoară McGonagall, fiindcă am știut despre vrăjile încrucișate!

— Pleacă odată de-aici!

— Bine, plec, dar mâine, când o să fiți în tren, spre casă, să vă aduceți aminte ce v-am spus! Oh, sunteți așa de...

Dar cum erau n-aveau să afle, fiindcă Hermione le întorsese spatele, pregătindu-se să intre prin portret, dar se trezi în fața unui tablou gol. Doamna grasă plecase într-una dintre vizitele sale nocturne, iar Hermione rămăsese afară din Turnul Cercetașilor.

— Ce mă fac acum? îi întrebă ea îngrijorată.

— Treaba ta, noi trebuie să ne grăbim ca să nu întârziem, zise Ron.

Nici nu ajunseseră bine la capătul coridorului, că Hermione îi și ajunse din urmă.

— Vin și eu cu voi, hotărî ea.

— În nici un caz!

— Credeți că o să stau aici, să aștept să dea Filch de mine? Dacă ne prinde pe toți trei, o să-i spun că am ieșit să vă opresc să faceți așa o prostie și să vă fac să veniți înapoi în turn!

— Da' știi că ai tupeu, nu glumă! zise Ron, înfuriat.

— Liniște! Se aude ceva, îi potoli Harry.

Se auzea, într-adevăr, un zgomot, ca și cum cineva ar fi tors.

— O fi Doamna Norris? întrebă Ron, cercetând coridorul cu atenție.

Nu era doamna Norris, ci Neville, care dormea ghemuit pe jos. Tresări la apropierea lor și sări în picioare.

— Bine că ați dat voi de mine, mă învârt pe-aici de câteva ore, n-am mai știut parola spre turnul nostru.

— Nu mai vorbi așa tare, Neville. Parola este Rât de porc, dar nu-ți mai folosește acum, fiindcă doamna cea grasă a plecat în vizită.

— Ce-ți mai face mâna? îl întrebă Harry.

— Excelent, uite! Madam Pomfrey m-a vindecat într-o clipă!

— Mă bucur, Neville, noi trebuie să ne ducem undeva, ne vedem mai târziu...

— Nu mă lăsați aici, se rugă Neville, nu vreau să rămân singur, Baronul Sângeros a trecut deja de două ori pe-aici!

Ron se uită furios la ceas și apoi, la Hermione și Neville.

— Dacă ne prind, îi amenință Ron pe cei doi nepoftiți, n-o să am liniște până nu învăț Blestemul Zănaticilor, pe care ni l-a predat profesorul Quirrell, ca să-l aplic asupra voastră!

Hermione deschise gura, probabil ca să spună cum era acel blestem, dar Harry le făcu semn să tacă și plecară mai departe. Continuară să se strecoare de-a lungul coridoarelor, luminate doar de lumina lunii, prin ferestrele înalte, și la fiecare cotitură, Harry se aștepta să dea nas în nas cu Filch sau cu Doamna Norris. Avură noroc, totuși, și ajunseră fără ne cazuri la scara în spirală, care ducea la etajul trei, unde se afla Sala Trofeelor.

Draco și Crabbe nu ajunseseră încă. Casetele de cristal, în care se aflau trofee, străluceau în lumina lunii. Cupe, scuturi, tăvi și statuete împrăștia în întuneric sclipiri de aur și argint. Stăteau cu spatele lipit de perete și cu ochii

ațintiți la cele două uși de la capetele sălii. Harry își scoase bagheta, să o aibă la îndemână, în cazul în care Draco ar fi început fără nici un avertisment.

Minutele se scurgeau cu greu.

— E târziu, șopti Ron, poate i s-a făcut frică.

Apoi, se auzi un zgomot în camera alăturată, care îi făcu să tresară.

Harry își ridicase bagheta, când auziră o voce care nu era, în nici un caz, a lui Draco:

— Adulmecă bine, iubita mea, poate sunt ascunși în vreun colț.

Era vocea lui Filch care i se adresa Doamnei Norris! Îngrozit, Harry le făcu celor trei semn cu bagheta să-l urmeze. Nici nu-și dădură seama când ajunseră la ușa opusă locului de unde venea vocea lui Filch. De-abia își trăsesese Neville roba dincolo de ușă, când îl auziră pe Filch, care intrase deja în Sala Trofeelor, spunându-i Doamnei Norris:

— Sunt pe-aici, pe undeva, am auzit murmure de voci, se ascund probabil.

— Pe aici, îi îndemnă Harry pe ceilalți, care amuțiseră de groază.

Se strecurară printr-o sală, plină cu armuri medievale. Filch se apropia și el însă. Neville scăpă un scâncet de groază și o luă la fugă. Intră în Ron și amândoi, într-o armură.

Zăngănelile care urmară fură suficiente să trezească întregul castel.

— Să fugim! strigă Harry și o zbughiră afară din galeria cu armuri, fără să privească înapoi, să vadă dacă îi urmărea Filch. Străbătură în goană, unul după altul, coridoarele, cu Harry în frunte, fără să știe unde se aflau și nici încotro fugeau.

Trecură printr-o draperie și nimeriră într-un tunel secret, pe care îl traversară repede, și ajunseră lângă clasa în care li se predă „Farmece și vrăji”, adică la zeci de kilometri depărtare de Sala Trofeelor.

— Cred că ne-au pierdut urma, zise Harry, gâfâind din greu și ștergându-și fruntea de transpirație.

Neville de-abia mai putea să respire.

— V-am... spus eu! zise Hermione, abia mai putând vorbi.

— Trebuie să ajungem la Turnul Cercetașilor, cât mai repede posibil, le spuse Ron.

— Draco te-a pârât, îi zise Hermione lui Harry, cred că-ți dai seama. Nici n-avea de gând să vină. Filch știa cu certitudine că va găsi pe cineva.

Harry era convins că avea dreptate, dar nu avea de gând să recunoască în fața ei.

— Să mergem mai departe.

Dar nu era așa simplu. De-abia făcuseră câțiva pași, că se deschise o ușă și își făcu apariția Peeves. De cum îi văzu, chițcăi de plăcere.

— Taci, Peeves, că ne exmatriculează. Peeves chicoti încântat.

— Măi, măi, ce să caute în miezul nopții anul întâi pe coridoarele castelului? Țțț, măi, măi, ce boboci neascultători... O să fiți priinși! Sâc! Sâc!

— Dacă nu ne spui tu, n-o să ne descopere nimeni. Peeves, te rugăm mult.

— Ar trebui să-i spun lui Filch, e pentru binele vostru, zise el, ca și cum i-ar fi păsat de ei, dar ochii îi sclipeau de răutate.

— Piei din calea noastră, îi spuse Ron și se repezi la el. Asta fu o greșeală capitală.

— Studenți, afară din camera de culcare! începu să urle Peeves din toți rărunchii. Aici, pe coridorul de la clasa în care se predau „Farmece”!

Fugiră îngroziți până la ușa din capătul culoarului, dar aceasta era încuiată.

— Atât ne-a fost, mormăi Ron, ăsta-i sfârșitul...

Auziră pași. Filch alerga cât îl țineau puterile, ghidându-se după țipetele lui Peeves.

— Poate nu, zise Hermione și, luând bagheta lui Harry, șopti: Alohomora! Se auzi un CLIC, ușa se deschise, intrară repede, o zăvorără în urma lor și își lipiră urechea de ea, să audă ce se întâmpla.

— În ce parte au luat-o, Peeves? întrebă Filch, furios.

— Spune te rog, mai întâi, zise Peeves, cu obrăznicie.

— Nu te pune cu mine, Peeves, și spune mai repede pe unde au fugit!

— N-o să scoți nimic de la mine, până nu spui te rog! zise Peeves, cu vocea lui nesuferită.

— Bine... Te rog!

— Nimic! Ți-am spus doar că n-o să-ți spun nimic, dacă nu spui te rog! Ce, ăsta a fost un te rog frumos? Ha, ha, ha, ha!

Și copiii auziră cum Peeves pleacă, trântind o ușă. Imediat se auziră blestemele furioase ale lui Filch.

— Crede că ușa asta e încuiată, așa că am scăpat pentru moment. Nu te mai ține de mine, îi spuse Harry lui Neville care se ținuse de mâneca lui până atunci și care îl privea îngrozit. Ce-i cu tine?

Văzu imediat ce era cu el. Lui Harry i se părea că trăiește un coșmar, din care nu se mai putea trezi. Nu se aflau într-o altă cameră, așa cum crezuseră, ci într-un coridor, și nu orice coridor, ci chiar cel interzis, de la etajul trei!

Aici, îi aștepta un câine monstruos, care aproape că umplea spațiul dintre podea și tavan. Avea trei capete și trei perechi de ochi care se roteau furioși în toate părțile, trei nasuri, adulmecând înspre ei și trei guri, cu balele curgând printre niște colți uriași.

Stătea nemișcat, fixându-i cu privirea, și Harry își dădu seama că singurul motiv, pentru care nu erau deja morți, era că și el fusese luat prin surprindere de apariția lor neașteptată. Dar își revenea repede, altfel ce însemnau mârâielile acelea îngrozitoare?

Harry apucă mânerul ușii, între Filch și moarte, Filch era de preferat, desigur.

Ieșiră repede și traseră ușa după ei. Alergară îngroziți pe coridor. Nu mai era nici urmă de Filch, probabil că se grăbise să-i caute în altă parte... Oricum,

cui îi păsa de el? Tot ce doreau era să lase cât mai mult spațiu între ei și monstrul acela.

Nu se opriră decât când ajunseră în fața portretului doamnei grase, de la etajul șapte, care, spre norocul lor, se întorsese din vizită.

— Unde, Doamne iartă-mă, ați fost? întrebă ea îngrijorată, uitându-se la hainele lor, atârnând în toate părțile, și la fețele lor congestionate.

— N-are importanță, dă-ne drumul... Rât de porc, spuse Harry, gâfâind. Tabloul se dădu la o parte și ei se treziră în camera de zi a Cercetașilor, unde se prăbușiră, tremurând din toate încheieturile, în fotoliile moi.

Trecu ceva timp până ce putură să articuleze ceva. Neville arăta, ca și cum nu va mai fi în stare să vorbească niciodată.

— Cum de țin un asemenea monstru în școală? întrebă Ron, în cele din urmă. Câinii au nevoie de mișcare, iar ăsta, cu atât mai mult.

Hermione își recăpătase și ea suflarea, dar și temperamentul arțăgos.

— Cum de nu vă dați seama nici unul dintre voi, izbucni ea, ce înseamnă asta?

— Nu m-am uitat prea bine, eram prea îngrozit, zise Harry.

— Stătea pe o trapă! Cu siguranță că păzea ceva important, zise ea, privindu-i furioasă. Ei, acum sunteți mulțumiți? Puteam să murim sau, și mai rău, să fim exmatriculați! Eu mă duc la culcare!

Ron rămase cu gura căscată.

— Auzi, zise el, ca și cum noi am fi obligat-o să vină cu noi! Dar cuvintele Hermionei îl puseseră pe gânduri pe Harry. Culcat în patul lui, continua să se gândească la spusele fetei. Păzea ceva... Oare, ce spusese Hagrid? Gringotts este cel mai sigur loc din lume, dacă vrei să ascunzi ceva, în afară de castel, poate...

Da, se părea că descoperise unde se afla pachetul minuscul din seiful 713...

— Capitolul X —
HALLOWEEN.

Lui Draco nu-i veni să creadă când îi văzu pe Harry și pe Ron a doua zi, arătând obosiți, e adevărat, dar foarte veseli. Și chiar așa și era. După ce le trecuse spaima de peste noapte, Harry și Ron avuseseră timp să se gândească la aventura extraordinară, pe care o trăiseră, la câinele cu trei capete, și ce noroc pe ei că erau prieteni. Între timp, Harry îi spusese și lui Ron despre misteriosul pachetel, care părea să-și fi schimbat locul, de la Gringotts la Hogwarts, și amândoi nu mai conteneau să se întrebe ce putea fi în acel pachet, ca să aibă nevoie de o pază așa serioasă.

— Ori este foarte valoros, ori foarte periculos, fu de părere Ron.

— Sau ambele, completă Harry.

Tot ce știau cu exactitate era că obiectul respectiv avea cam cinci centimetri, altceva nu aveau cum să ghicească, decât dacă mai găseau și alte indicii.

Nici Hermione și nici Neville nu-și făceau probleme cu ce se afla sub câine. Neville dorea din tot sufletul să nu se mai afle vreodată prin preajma monstrului.

Hermione nu mai vorbea nici cu Harry, nici cu Ron, dar parcă o făcea și mai pe deșteapta, în compensație, probabil. Harry și Ron așteptau acum un prilej să i-o plătească lui Draco și, spre marea lor mulțumire, acesta veni cu poșta din săptămâna următoare.

De îndată ce se îmbulzira bufnițele în sala de mese, toate privirile se ațintiră asupra unui grup de șase bufnițe, care cărau un pachet nu prea greu, dar mare ca suprafață. Ca toți ceilalți, Harry murea și el de curiozitate să vadă ce era în pachet și se arătă foarte surprins, când bufnițele îl așezară în fața lui. De abia se îndepărtară cele șase bufnițe, că veni o alta, care îi lăsă lui Harry o scrisoare, pe deasupra pachetului.

Noroc că deschise mai întâi scrisoarea, căci în ea scria:

Nu deschide pachetul la masă. Conține mătura ta, Nimbus 2000, dar să nu se afle că tu ai primit o astfel de mătură, fiindcă atunci or să vrea toți câte una. Oliver Baston te așteaptă diseară, la ora șapte, pe terenul de antrenament. Minerva McGonagall.

Își ascunse cu greu bucuria când îi înmână lui Ron biletul, să citească și el.

— Un Nimbus 2000! mormăi Ron, cu invidie. Eu nici n-am pus măcar mâna pe așa ceva.

Părăsira sala de mese imediat, dornici să desfacă mai repede pachetul, într-un loc ferit de privirile celorlalți, dar la jumătatea holului de la intrare, văzură că scările erau barate de Crabbe și Goyle. Draco le smulse pachetul și pipăi să vadă ce e înăuntru.

— E o mătură! zise el, cu un amestec de invidie și dispreț, și îi aruncă pachetul lui Harry.

Ron nu se putu abține.

— Da, dar nu este o mătură oarecare, zise el, e un Nimbus 2000! Ce fel de mătură spuneai că ai acasă, Draco? Cornet 260?

Ron îi făcu lui Harry cu ochiul și continuă:

— Cozile de mătură Cornet arată bine, dar nu sunt nici pe departe de categoria lui Nimbus 2000!

— Ce-o faci pe grozavul, Weasley? Tu nu-ți poți permite nici măcar ghidonul! Probabil că voi strângeți câte o rămurică fiecare, până să fiți în stare să vă faceți o mătură, îi dădu replica imediat Draco.

Înainte ca Ron să poată răspunde, profesorul Flitwick apăru în dreapta lui Draco.

— Sper că nu vă certați, băieți?! spuse el.

— Potter a primit o coadă de mătură nouă, domnule profesor, zise Draco.

— Da, mi-a spus ceva doamna profesoară McGonagall. Și ce marcă e?

— Nimbus 2000, domnule, zise Harry, străduindu-se să nu izbucnească în râs, când văzu fața oripilată a lui Draco.

Harry și Ron urcară în fugă scările, râzând în hohote de fața lui Draco, intrigată, dar și furioasă, în același timp.

— Ar trebui să-i fiu recunoscător, dacă nu i-ar fi luat globul lui Neville, acum n-aș fi fost în echipa de Vâjthaț! chicoti Harry, când ajunseră în capul scărilor.

— Și ce, vrei să zici că asta-i o răsplată, fiindcă ai încălcat regulile? se auzi o voce supărată în spatele lor.

Era Hermione, care urca scările în fugă, cu ochii țintă la pachetul din mâna lui Harry.

— Credeam că nu vorbești cu noi, îi replică Harry.

— Da, te rugăm, nu te răzgâнди, a fost așa bine, o necăji Ron.

Hermione se îndepărtă, cu nasul în vânt.

Ziua trecu extraordinar de greu. Harry reușea cu greu să se concentreze cât de cât la lecții. Mințile îi zburau iar și iar către coada lui de mătură, care îl aștepta în dormitor, sub pat, sau la terenul de antrenament, unde urma să ia primele lecții, chiar în seara aceea. Trecu cu greu și masa de seară, unde mănca fără să știe ce anume, apoi, se repezi sus, pe scări, să mai arunce o privire la mătura lui, Nimbus 2000.

— Uau, suspină Ron, privind-o și el încă o dată.

Chiar Harry, care nu știa mare lucru despre cozile de mătură, trebui să admită că arăta splendid. Netedă și strălucitoare, cu un mâner de mahon, lungă și suplă, cu firele nou-nouțe și cu marca, Nimbus 2000, scrisă cu litere aurii.

Cum se apropia de ora șapte, Harry părăsi castelul, pe înserat, și se îndreptă spre stadion. Nu mai intrase niciodată pe stadion. În jurul arenei centrale, erau sute de locuri în amfiteatru, ca spectatorii să poată urmări bine jocul. La capătul celălalt al arenei, se aflau trei stâlpi, cu câte un cerc la capăt. Îi aminteau de acele bețișoare, prin care copiii suflă baloane de săpun, numai că aveau cam 15 metri înălțime.

Mult prea dornic să înceapă, Harry urcă pe mătură și o lovi de pământ. Ce senzație! Intra și ieșea prin porți, se înălța cu viteză și zbura de la un capăt al arenei, la celălalt. Nimbus 2000 executa toate comenzile sale, cu cea mai mare ușurință.

— Potter, vino jos! auzi Harry o voce.

Era vocea lui Oliver Baston, care ducea sub braț o cutie de lemn. Harry ateriză lin, chiar lângă el.

— Foarte frumos, îl laudă el pe Harry. Acum văd și eu ce vroia să spună doamna profesoară McGonagall. Ești, într-adevăr, un talent înnăscut. În seara asta te învăț toate regulile, iar apoi vii la antrenament cu toată echipa, de trei ori pe săptămână.

Baston deschise cutia, în care erau patru mingi, de mărimi diferite.

— Așa, făcu Baston, Vâjthaț este ușor de înțeles, chiar dacă nu e așa ușor de jucat. Sunt câte șapte jucători, în fiecare echipă. Trei dintre ei se numesc înaintași.

— Trei înaintași, repetă Harry, în timp ce Baston lua o minge, de un roșu strălucitor și de mărimea unei mingi de fotbal.

— Asta se numește balon. Înaintașii pasează balonul, de la unul la altul, încercând să ajungă la stâlpii aceia și să bage mingea prin cerc, pentru a înscrie un gol. De fiecare dată, când mingea intră prin cerc, echipa respectivă câștigă zece puncte. Ești atent?

— Sigur că da, sări Harry. E ca un fel de baschet, cu șase cercuri, nu?

— Ce-i aia baschet? întrebă Oliver Baston, curios.

— Lasă asta, zi mai departe, zise Harry.

— De fiecare parte, mai e un jucător, care se numește portar. Eu sunt portarul echipei Cercetașilor. Trebuie să zbor în jurul stâlpilor noștri și să-i împiedic pe ceilalți să marcheze.

— Trei înaintași și un portar, repetă Harry, hotărât să rețină totul. Și mingile celelalte, pentru ce sunt?

— Îți arăt imediat, îi zise Baston. Ține asta.

Și îi dădu lui Harry o mică bătă, care semăna, oarecum, cu bătă de baseball.

— O să-ți arăt acum care e rolul acestor două mingi, numite baloane-ghiulea.

Erau niște mingi, ceva mai mici, identice și de culoare neagră. Lui Harry i se păru că de-abia reușeau chingile să le țină în cutie.

— Dă-te la o parte, îl avertiză Baston și eliberă una dintre mingi. Aceasta zvâcni sus de tot, în aer, și se îndreptă apoi spre fața lui Harry. Harry o lovi cu putere cu bătă, ca să nu-i spargă nasul, și o trimise departe, în zig-zag. Zbură peste capetele lor, apoi se îndreptă spre Baston, care se aruncă asupra ei și reuși să o țintuiască la pământ.

— Ai văzut? îl întrebă Baston, străduindu-se să bage mingea, la locul ei, în cutie. Balonane-ghiulea se învârtesc în jurul jucătorilor, încercând să-i doboare de pe mături. De aceea există câte doi prinzători în fiecare echipă. Prinzătorii noștri sunt gemenii Weasley, iar sarcina lor este să ne protejeze flancurile și să încerce să trimită baloanele-ghiulea înapoi, spre echipa adversă. Ai priceput?

— Da. Cei trei înaintași încearcă să înscrie cu balonul, portarul apără și respinge balonul, prinzătorii apară flancurile și reorientează baloanele-ghiulea spre echipa adversă, spuse Harry, pe nerăsuflăte.

— Foarte bine, aprobă Baston.

— Oare, s-a întâmplat vreodată ca baloanele-ghiulea să... omoare pe cineva? întrebă Harry.

— Nu, niciodată la Hogwarts! Au fost câteva maxilare sparte, dar nimic mai mult. Ultimul membru al echipei este căutătorul. Tu o să fii pe postul de căutător și nu trebuie să te preocupe nici balonul, nici baloanele-ghiulea...

— decăt dacă îmi crapă capul! râse Harry.

— Nu trebuie să-ți faci probleme, gemenii Weasley fac o echipă perfectă, nu prea trece de ei nici un balon-ghiulea!

Baston căută în cutie și scoase ultima minge. În comparație cu balonul și cu baloane-ghiulea, aceasta era foarte mică, semănând cu o castană mai mare. Era de un auriu strălucitor și avea două aripioare argintii.

— Asta e hoțoaica aurie și este cea mai importantă minge din joc. Este foarte greu de prins, fiindcă se mișcă foarte iute și este abia vizibilă. Asta este treaba căutătorului. Trebuie să-i fentezi pe înaintași, pe prinzători, să te ferești din calea balonului și a baloanelor-ghiulea și să prinzi hoțoaica aurie, înaintea căutătorului din echipa adversă. Cine o prinde primul, aduce echipei sale o sută cincizeci de puncte suplimentare, astfel încât echipa respectivă este aproape întotdeauna câștigătoare. De aceea, căutătorii sunt jucători cei mai des faultați. Jocul de Vâjthaț se termină în momentul în care este prinsă hoțoaica aurie, dar asta poate dura multă vreme. Recordul a fost de trei luni, mi se pare. Jocul s-a jucat încontinuu, cu o mulțime de rezerve, pentru ca jucătorii să se poată odihni, pe rând. Ei, cam asta e tot! Ai vreo întrebare?

Harry scutură din cap. Înțelesese ce trebuie să facă, problema era cum...

— N-o să ne antrenăm acum cu hoțoaica aurie, mai târziu, zise Baston și puse mingea cu grijă la loc, în cutie. E prea întuneric, s-ar putea pierde. O să ne antrenăm cu alte mingi.

Scoase dintr-o geantă câteva mingi obișnuite de golf și în curând cei doi erau sus, în aer, Baston, aruncând mingile de golf cât putea de tare, în toate direcțiile, Harry, încercând să le prindă pe toate. Și, într-adevăr, nu-i scăpă nici una, spre marea încântare a lui Baston. După jumătate de oră, se lăsase noaptea de-a binelea și cei doi fură nevoiți să se oprească din antrenament.

— Cupa de anul ăsta de la Vâjthaț o să aibă numele tău pe ea! râse Baston, în timp ce-și târau pașii spre castel. Nu m-aș mira să ajungi mai bun ca Charlie Weasley, iar el ar fi putut să ne reprezinte cu succes în meciul național de cupă, dacă nu ar fi plecat să studieze vampirii și dragonii.

Poate din cauză că era prea ocupat, cu toate temele și cu antrenamentul la Vâjthaț, de trei ori pe săptămână, dar nici nu-și dădu seama că se scurseseră deja două luni de când venise la Hogwarts. Se simțea la castel ca acasă, mult mai mult ca la familia Dursley, unde trăise, totuși, aproape de când se născuse. Și lecțiile i se păreau acum mult mai interesante, o dată ce își însușise noțiunile de bază.

În dimineața de Halloween se sculă într-un delicios miros de dovleac copt, care plutea pe toate coridoarele. Ba mai mult, profesorul Flitwick îi anunțase la ora de „Farmece” că venise vremea să-i învețe să facă obiectele să zboare! Mureau de curiozitate să știe cum puteau face acest lucru, mai ales de când îl văzuseră pe profesor cum îi făcuse broasca lui Neville să se înscrie pe o traiectorie în jurul clasei! Profesorul Flitwick îi împărți doi câte doi și Harry se bucură să-l aibă ca partener pe Seamus Finnigan (o adevărată binecuvântare, dat fiind că Neville se tot agitase să fie ales el partenerul lui Harry). Ron, însă, ajunsese în echipă cu Hermione Granger. Era cam greu de spus cine era mai necăjit, Ron sau Hermione... Hermione nu mai vorbise cu ei din ziua în care Harry promise coada lui de mătură ultra modernă.

— Atenție, nu uitați acea mișcare elegantă, din încheietură, pe care am exersat-o atât! le mai zise profesorul, suit, ca de obicei, peste maldărul său de cărți. Rotire, șficuire, rotire, șficuire! La fel de important este și să spuneți corect cuvintele magice. Nu-l uitați pe Magicianul Baruffio care în loc de „p” a spus „b” și s-a trezit la podea, cu ditamai bourul pe piept!

Era al naibii de greu. Harry și Seamus roteau încheietura, apoi șficuiau aerul, dar pana, pe care trebuiau s-o facă să plutească în aer, refuza să se ridice de pe bancă. Seamus își pierdu răbdarea și împunse aerul cu bagheta, făcând să izbucnească un foc, pe care Harry îl stinse cu pălăria lui. La banca de alături, nici Ron nu avea mai mult noroc.

— Hocus-pocus preparatis! striga el cât putea de tare, agitându-și ca o morișcă brațele lungi.

— Nu spui bine! o auzi Harry pe Hermione, corectându-l pe Ron. E Hocus-pocus preparatus! Și accentuează vocalele!

— Accentuează-le tu, dacă ești așa deșteaptă! îi dădu Ron replica, morocănos.

Hermione își îndoi puțin mânecile de la robă, ridică bagheta, o roti, șficui cu ea aerul și zise:

— Hocus-pocus preparatus!

Pana se ridică de pe bancă și pluti la cincizeci de centimetri pe deasupra capetelor celorlalți.

— Bravo! Foarte bine! aplaudă profesorul Flitwick. Toată lumea să ia exemplul de la domnișoara Granger!

La sfârșitul orei, Ron era în cea mai proastă dispoziție.

— Nu-i de mirare că nimeni nu poate s-o sufere! izbucni el spre Harry, pe când își croiau drum pe coridorul aglomerat. E un adevărat coșmar, ascultă-mă pe mine!

Cineva se ciocni de Harry, în toată îmbulzeala de pe culoar. Era Hermione. Harry îi aruncă o privire și văzu cu uimire că avea lacrimi în ochi.

— Ron, cred că te-a auzit!

— Și ce dacă? se grozăvi Ron, dar nu prea se simțea în largul lui. Cred că s-a lămurit și ea că nu are nici un prieten.

Hermione nu-și făcu apariția la următoarea oră și nimeni n-o văzu toată după-amiaza aceea. În timp ce se îndreptau spre Marea Sală, unde avea loc petrecerea de Halloween, Harry și Ron o auziră pe Parvati Patil că îi spunea prietenei ei, Lavender, că Hermione se închisese în toaleta fetelor și plângea de mama focului, zicând că vrea să fie lăsată în pace. Ron se simți și mai prost, dar, odată intrați în Marea Sală, decorată cu fel de fel de ghirlande și lampioane, Harry și Ron uitară complet de Hermione.

O mie de lilieci vii atârnavă de plafon și alți o mie roiau pe deasupra meselor, făcând lumânările să pâlpaie în dovleci. Îndată apăru și mâncarea în farfuriile aurii, așa cum se întâmplase și la banchetul de recepție. Harry tocmai lua un cartof copt, când în sală își făcu apariția profesorul Quirrell, cu

turbanul pieziș și cu fața îngrozită. Toată lumea îl urmări cu privirea până ajunsese în dreptul profesorului Albus Dumbledore:

— E un monstru în subsol! zise el și leșină pe dată.

Se porni un zgomot de nedescris. Profesorul Albus Dumbledore trebui să facă să explodeze mai multe artificii purpurii, ca să se facă liniște în sala de mese.

— Perfecti! ordonă el. Duceți-vă imediat clasele în dormitoare!

Percy se simțea în elementul lui:

— Urmați-mă! Stați grupați! Voi, cei din anul întâi, veniți lângă mine! Scuzați, faceți loc pentru anul întâi! Știți, eu sunt Perfect!

— Cum să intre aici vreun monstru? întrebă Harry, neîncrezător, în timp ce urcau scările spre dormitoare.

— Nu știu să-ți spun, dar se cunoaște prea bine cât sunt de stupizi, răspunse Ron. Probabil că Peeves s-a gândit să ne joace o festă, de Halloween!

Trecură de mai multe grupuri, care se îndreptau în direcții diferite. Tocmai își croiau drum printr-un grup de Astropufi dezorientați, când Harry îl apucă de braț pe Ron.

— Mi-am amintit de... Hermione, îi spuse el.

— Ce-i cu ea? întrebă Ron.

— Mă gândeam că probabil că nu știe despre monstru...

— Oh! Bine, dar să nu ne vadă Percy, zise Ron, mușcându-și buza.

Pitulându-se și strecurându-se, Harry și Ron se alăturară grupului de Astropufi care mergeau în direcție opusă. Trecură apoi într-un coridor pustiu și se îndreptară spre toaleta fetelor. Tocmai dăduseră colțul, când auziră pași în urma lor.

— Percy! zise Ron, trăgându-i pe Harry pe după statuia unui grifon.

Trăgând cu ochiul, văzură, însă, că nu era Percy, ci profesorul Plesneală, care traversă coridorul și dispăru.

— Ce-o fi făcând aici? șopti Harry. De ce nu e în pivniță, împreună cu ceilalți profesori?

— Habar n-am!

Cât mai încet posibil, cei doi se strecurară pe coridorul pe care dispăruse profesorul Plesneală. Încă i se mai auzeau pașii.

— Cred că se îndreaptă spre etajul trei, zise Harry, dar fu întrerupt de mâna ridicată a lui Ron.

— Simți a ce miroase?

Lui Harry îi ajunsese o duhoare pe la nări, un amestec de putoare de ciorapi nespălați și de WC, care trebuia spălat.

Apoi auziră și un mers greoi, târșâit. Ron arătă spre capătul culoarului. Ceva uriaș se îndrepta spre ei. Se traseră în umbră și așteptară până ce arătarea aceea uriașă fu luminată de razele lunii.

Priveliștea era înfiorătoare. Creatura avea peste treizeci de metri înălțime, un corp mătăhălos, cu o piele închisă la culoare, cu aspect nesănătos, cu un cap chel și mic, ca o nucă de cocos. Avea picioare scurte, ca niște trunchiuri de

copac, plate și noduroase. Mirosul pe care îl răspândea era de nesuportat. Avea în mână o măciucă pe care o târa pe coridor, fiindcă brațele îi erau mult prea lungi.

Monstrul se opri în pragul unei uși, se uită înăuntru, socoti ce socoti cu mintea lui redusă și intră.

— Cheia e în broască, am putea să-l închidem înăuntru!... zise Harry.

— Bună idee! fu de acord Ron, cam nervos, însă.

Se strecurară spre ușa deschisă, cu gurile uscate, de emoție, atenți să nu iasă monstrul. Cu un salt, Harry ajunse lângă ușa, o trânti și răsuci cheia!

— Da, asta e!

Încântați de victorie, o luară la fugă pe coridor, dar abia ajunseseră la colț, când auziră ceva care le îngheță sângele în vene: un strigăt îngrozit izbucni chiar din camera pe care o încuiase Harry.

— Oh, nu! zise Ron, palid la față, precum Baronul Sângeros.

— Este toaleta fetelor! exclamă Harry.

— HERMIONE! ziseră amândoi într-un glas.

Era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă, dar nu aveau de ales. Se întoarseră pe călcâie și o zbughiră spre camera cu pricina. Întoarseră cheia și, îngroziți la culme, deschiseră ușa și se repeziră înăuntru.

Hermione Granger se făcuse una cu peretele și arăta ca și cum urma să leșine din clipă în clipă. Monstrul înainta spre ea, smulgând toate chiuvetele de pe perete.

— Să-l zăpăcim cumva, strigă Harry și ridică un robinet pe care îl zvârli în perete.

Arătarea aceea hidoasă se opri la câțiva pași de Hermione, clipi confuz și se uită dincotro venise zgomotul. Ochii lui răi și tâmpi se opriră asupra lui Harry. Își schimbă direcția, luând-o spre Harry, fără să uite să ia și măciuca.

— Ei, tu, creier de găină! îl făcu atent Ron din celălalt capăt al încăperii și aruncă în el cu o țevă de metal.

Uriașul păru să nu fi simțit izbitura țevii în umăr, dar strigătul lui Ron îl făcu să se oprească din nou. Își întoarse fața urâtă spre Ron, lăsându-i timp lui Harry să se îndepărteze.

— Vino! Fuga! o îndemnă Harry pe Hermione, dar fata părea țintuită de perete, îngrozită la culme.

Strigătele și ecoul lor păreau să-l fi zăpăcit complet pe monstru. Se îndreptă spre Ron, care se afla mai aproape de el. Ron nu mai avea nici o porțiță de scăpare.

Moment în care Harry făcu ceva, tot atât de curajos, pe cât de stupid: se aruncă în spatele uriașului și îl strânse de gât. Arătarea nici nu-l simți pe Harry în spatele lui, dar chiar și un monstru prost simte când îi intră ceva în nas, iar bagheta din mâna lui Harry tocmai asta făcea!

Urlând de durere, uriașul se răsuci și lovi cu băta, dar pe de lături. Din moment în moment, Harry avea să fie scuturat pe podea și zdrobit de băta grea.

Hermione se prăbușise la podea, secată de puteri. Ron își ridică bagheta, fără să știe prea bine ce vroia să facă, și se auzi spunând:

— Hocus-pocus preparatus!

Băta zbură pe dată din mâna uriașului și se ridică în aer, apoi se întoarce și izbi cu putere în capul proprietarului ei. Duhul se clătină puțin și apoi căzu cu burta la pământ, făcând să duduie întreaga încăpere. Harry sări în picioare. Tremura tot și abia mai putea să respire de emoție. Ron stătea cu bagheta în mână și nu îi venea a crede că făcuse așa ceva.

Hermione vorbi prima.

— E mort? întrebă ea.

— Nu cred, răspunse Harry. E doar amețit de lovitură. Se aplecă și scoase bagheta lui magică din nasul uriașului.

La capăt, era acoperită cu ceva care semăna a lipici, închis la culoare.

— Uhh, făcu el cu scârbă, mucii!

Șterse bagheta de pantalonii uriașului, cât putu de repede.

Uși trântite și zgomot de voci îi făcură pe cei trei să tresară. Nu își dăduseră seama de toată hărmălaia pe care o făcuseră și că bușiturile și urletele uriașului se auziseră de departe.

Câteva clipe mai târziu, profesoara McGonagall dădu buzna în toaleta fetelor, urmată îndeaproape de profesorul Plesneală. Profesorul Quirrell încheia plutonul. Când îl văzu pe uriaș, acesta din urmă scoase un strigăt înspăimântat, lăsându-se să cadă pe unul dintre WC-uri, cu mâna pe inimă.

Plesneală se aplecă deasupra uriașului, iar McGonagall se uită în direcția lui Harry și Ron. Harry n-o mai văzuse niciodată atât de supărată. Buzele i se albiseră de furie. Gândul că ar putea să câștige puncte pentru Cercetași zbură pe dată din capul lui Harry.

— Unde v-o fi fost capul! strigă ea furioasă. Mare noroc ați avut că mai sunteți încă în viață. De ce nu sunteți în dormitor?

Harry îl privi pe Ron, care încă mai stătea cu bagheta în mână, Plesneală, pe Harry. Harry își lăsă privirea în pământ. Tare s-ar fi bucurat să lase și Ron bagheta în jos....

Apoi, o voce pierită se auzi dintr-un colț:

— Vă rog, doamnă profesoară, mă căutau pe mine...

— Domnișoara Granger!

Hermione reuși, în sfârșit, să se ridice în picioare și continuă:

— M-am dus după monstru, fiindcă am crezut că pot să-i vin singură de hac, doar știți că am citit totul despre aceste creaturi.

În sfârșit, Ron lăsă în jos bagheta lui magică. Hermione Granger să mintă în față un profesor? Imposibil!

— Dacă nu m-ar fi găsit ei, aș fi fost moartă până acum, mai zise ea. Harry i-a băgat bagheta în nas, iar Ron l-a făcut pe monstru să se pocnească în cap cu propria lui bătă! N-au avut timp să anunțe pe nimeni și să ceară ajutoare, uriașul era gata să mă doboare.

Harry și Ron încercau să pară că nu auzeau pentru prima oară această poveste.

— Bine... În cazul ăsta... Dar tu, fată prostuță, cum de-ai putut crede că-i poți veni de hac unui asemenea monstru, de una singură?

Hermione își plecă privirea. Harry rămăsese mut de uimire. Hermione era ultima persoană care ar fi făcut ceva împotriva regulilor și iat-o acum, mințind ca să-i scoată pe ei din bucluc. Era ca și cum Plesneală ar fi început să le dea bomboane.

— Domnișoară Granger, Cercetașii pierd cinci puncte, pentru isprava asta, hotărî profesoara McGonagall. Sunt foarte dezamăgită de dumneata. Dacă nu aveți nici o rană, duceți-vă în turnul vostru. Toată lumea își termină cina în dormitoare!

Hermione plecă.

Profesoara McGonagall se întoarse spre Harry și Ron.

— Ei bine, deși tot sunt de părere că ați avut mare noroc, trebuie să recunosc că nu mulți dintre boboci ar fi fost în stare să-i vină de hac unui monstru, așa că ați câștigat câte cinci puncte pentru Cercetași. O să-i aduc la cunoștință și profesorului Albus Dumbledore. Puteți pleca!

Ieșiră grăbiți din cameră și nu scoaseră un cuvânt până nu urcară cele două etaje. Se simțeau ușurați că scăpaseră de mirosul îngrozitor al uriașului și, în general, de toate problemele.

— Ar fi trebuit să ne dea mai mult de zece puncte, prinse curaj Ron.

— Cinci, vrei să zici, dacă socotim cele cinci puncte, pierdute de Hermione, îi reaminti Harry.

— E frumos din partea ei că ne-a scăpat de pedeapsă, dar să nu uităm că și noi am salvat-o pe ea!

— Poate că n-ar fi avut nevoie să fie salvată, dacă n-am fi închis noi arătarea acolo, sublinie Harry.

Ajunseră la portretul domnei celei grase.

— Rât de porc! ziseră ei și intrară.

Camera de zi era plină și era multă agitație. Toți mâncau mâncarea care le fusese trimisă sus. Numai Hermione stătea lângă ușă și îi aștepta. Urmă o pauză stânjenitoare. Apoi, fără să se uite unul la altul, ziseră un „Mulțumesc!” grăbit și trecură la farfuriile lor.

Dar din acel moment, Hermione deveni prietena lor cea mai bună. Sunt unele lucruri care te apropie foarte mult, iar doborârea unui uriaș de peste treizeci de metri era unul dintre acestea.

— Capitolul XI —

VĂJTHAȚ.

De îndată ce intrară în noiembrie, vremea se răci foarte tare. Munții din jurul școlii deveniră de un gri mohorât, iar lacul căpătase sclipiri de oțel. În fiecare dimineață, pământul se acoperea de brumă. De la ferestrele de sus, îl puteau vedea pe Hagrid, care se chinuia să dezghețe cozile de mătură, de pe

terenul de Vâjthaț, îmbrăcat într-o haină lungă din blană de cârțiță, cu mănuși din blăniță de iepure și cizme din blană de castor.

Începuse sezonul de Vâjthaț. După săptămâni de antrenament, Harry urma să joace primul său meci: Cercetașii contra Viperinilor. Dacă ar fi câștigat, Cercetașii treceau pe locul doi în Campionatul Caselor.

Puțini îl văzuseră pe Harry jucând, fiindcă Baston hotărâse că trebuie să aibă o armă secretă, așa că îl țineau... secret, desigur! Cu toate astea, vestea că Harry va juca pe post de căutător răsuflesse, nu se știe cum, și Harry nu putea spune cu certitudine ce era mai rău: să-i asculte pe cei care îi spuneau că se va descurca de minune sau pe cei care îl asigurau că îl vor aștepta pregătiți cu saltele, ca să cadă pe moale...

Era un adevărat noroc că Hermione era acum prietena lor. Cu toate antrenamentele de ultimă oră la care îi supunea Baston, nu știa cum s-ar fi descurcat la lecții, dacă n-ar fi fost ea să-l ajute. Tot ea îi împrumutase și „Vâjthaț de-a lungul secolelor”, care se dovedi o carte deosebit de interesantă. Harry află, astfel, că erau șapte sute de feluri în care puteai comite un fault la Vâjthaț, toate întâmplându-se la campionatul mondial din 1473, că cei de pe posturile de căutători erau de regulă cei mai scunzi și mai rapizi jucători și că lor li se întâmplau cele mai serioase accidente, că, deși se întâmpla foarte rar să moară cineva la un joc de Vâjthaț, adesea în timpul meciurilor dispăruseră arbitri, care fuseseră găsiți numai după luni de zile în Deșertul Sahara.

De când Harry și Ron o salvaseră de monstru, Hermione devenise mult mai puțin strictă în respectarea regulilor și era mult mai plăcută, din această cauză.

O zi înainte de primul meci al lui Harry, într-una din pauze, ea îi convocă în curtea școlii, în jurul unui foc albăstrui, care putea fi adus afară în vase speciale. Stăteau de vorbă, cu spatele la foc, pentru a se încălzi, când îl văzură pe profesorul Plesneală, trecând pe lângă ei. Harry observă imediat că profesorul șchiopăta. Harry, Ron și Hermione se străseră cât putură mai tare în jurul focului, pentru ca Plesneală să nu-l poată vedea. Erau siguri că așa ceva era interzis!... Din nefericire, tocmai fețele lor vinovate îi dădură de gol. Plesneală șchiopătă spre ei. Nu văzuse focul, dar căuta un motiv să-i gonească de acolo.

— Ce faci aici, Potter? Ce ai acolo?

— Este „Vâjthaț de-a lungul secolelor”, domnule profesor, zise Harry și îi arătă cartea.

— Cărțile nu trebuiesc scoase afară din biblioteca școlii, dă-mi-o imediat! Vă scad cinci puncte de la Cercetași!

— A inventat regula asta pe loc, mormăi Harry. Mă întreb de ce o fi șchiopătând...

— Nu știu, dar sper că-l doare rău piciorul, spuse Ron, cu ranchiună.

În camera de zi din Turnul Cercetașilor era mare agitație în acea seară. Harry, Ron și Hermione stăteau împreună, lângă fereastră. Hermione le verifica tema pentru ora de „Farmece”, de a doua zi. Hermione nu-i lăsa niciodată să

copieze („Așa n-o să învățați niciodată!”), dar punând-o să-i verifice, Ron și Harry aflau întotdeauna răspunsurile corecte.

Harry se simțea neliniștit. Ar fi vrut să-și recapete cartea și să continue să citească, numai ca să nu se mai gândească la meciul de a doua zi. Și de ce i-ar fi frică de Plesneală, mă rog? Se ridică în picioare și le spuse lui Ron și Hermionei că se duce să-i ceară cartea înapoi.

— Treaba ta, ziseră cei doi, dar Harry îi asigură că era convins că Plesneală îi va da cartea, dacă i-o va cere când erau de față și alți profesori.

Coborî și se duse la cancelarie. Ciocăni, dar nimeni nu-i răspunse. Mai ciocăni o dată, dar iarăși nu primi nici un răspuns.

Și dacă Plesneală lăsase cartea în cancelarie? Merita să încerce...

Deschise ușa ușurel și se uită înăuntru, unde văzu o scenă groaznică. Plesneală și Filch erau singuri în cancelarie. Plesneală își ridicase roba peste genunchi și i se vedea piciorul însângerat și cu carnea sfâșiată. Filch îi dădea bandaje, să se panseze.

— Ce nenorocire! spunea Plesneală. Cum să poți să-i supraveghezi toate cele trei capete, deodată?!

Harry încercă să închidă ușa la loc, încetișor, dar...

— Potter!

Fața lui Plesneală se schimonosi de furie, în timp ce-și lăsa roba în jos. Harry înghiți cu greu.

— Domnule profesor, îmi puteți da cartea înapoi?

— AFARĂ! A-FA-RĂ!

Harry plecă, înainte ca Plesneală să poată să le mai ia câteva puncte. Fugi în susul scărilor cât putea de iute.

— Ți-a dat-o? îl întrebă Ron, când îl văzu. Ce-i cu tine, ce ți s-a întâmplat?

Pe șoptite, Harry le spuse ce văzuse și auzise.

— Știți ce înseamnă asta? întrebă el, cu răsuflarea întretăiată. Că, de Halloween, a încercat să treacă de câinele cu trei capete! Acolo se ducea în seara în care l-am văzut noi! Cred că vrea să obțină ce păzește câinele acela! Și pariez pe coada mea de mătură că el l-a lăsat pe monstru înăuntru, ca să creeze o diversiune!

Hermione făcu ochii mari.

— Nu, nu se poate! făcu ea. Știu că nu este prea plăcut, dar nu cred că ar fura ceva păzit cu atâta strășnicie de domnul Albus Dumbledore.

— Ei, și tu, Hermione! izbucni Ron. După tine, toți profesorii sunt sfinți sau cam așa ceva! Eu sunt de părerea lui Harry, n-aș băga mâna în foc pentru Plesneală. Dar oare ce-o fi căutând? Ce păzește câinele?

Harry se duse la culcare, cu aceeași întrebare zbârnâindu-i în creieri. Neville sforăia de mama focului, dar Harry nu putea închide ochii. Încercă să nu se mai gândească la nimic, trebuia să se odihnească, doar ziua următoare participa la primul lui meci, dar o expresie ca cea de pe fața lui Plesneală, când fusese surprins, nu se uită cu una, cu două...

Veni și ziua următoare, rece, dar foarte senină. Marea Sală mirosea îmbietor, a cârnăciori prăjiți, și răsuna de glasuri voioase, dornice să vadă un meci de Văjthaț cât mai reușit.

— Trebuie să mănânci ceva!

— Nu vreau! Imposibil! Nu pot să înghit nimic!

Harry se simțea groaznic. În aproximativ o oră, urma să intre în teren.

— Harry, mănâncă, îl îndemnă și Seamus Finnigan, trebuie să capeți puteri. Căutătorii sunt întotdeauna cotonogiți de jucătorii din echipa adversă!

— Mulțumesc pentru încurajare, Seamus, zise Harry, uitându-se cum acesta își tot turna ketchup pe cârnăciori.

Pe la ora unsprezece, întreaga școală era în păr, în jurul terenului de Văjthaț. Mulți dintre privitori aveau binocluri. Era adevărat că scaunele erau sus, în aer, dar uneori tot era greu să urmărești toate fazele.

Ron și Hermione se alăturaseră lui Neville, Seamus și Dean, pe cel mai de sus rând. Harry fu uimit să constate că făcuseră un afiș mare, din unul dintre cearșafurile distruse de Pungașul. Pe el scria: Harry Potter, președinte! iar Dean, care era foarte bun la desen, făcuse dedesubt emblema Cercetașilor, leul uriaș. Hermione contribuise și ea cu o mică vrajă, pentru ca inscripția să apară în mai multe culorii, vii și strălucitoare.

Între timp, la vestiar, Harry și restul echipei se schimbau pentru meci, punându-și pelerinele roșii de Văjthaț. (Viperinii jucau în pelerine verzi).

Baston își drese glasul, pentru ca să se facă liniște.

— OK, băieți..., începu el.

— și fete, completă înaintașa Angelina Johnson.

— Da, și fete, fu de acord Baston. A venit momentul!

— mult așteptat..., sări Fred Weasley.

— de noi toți! zise și George.

— Știm pe de rost discursul de încurajare al lui Baston, îi spuse Fred lui Harry. Am făcut parte din echipă și anul trecut!

— Gura, voi doi! strigă Baston. De ani de zile n-au mai avut Cercetașii așa o echipă bună. O să câștigăm, sunt sigur!

Și îi privi crunt, ca și cum ar fi vrut să adauge: „Sau altfel...”

— În regulă, pe teren! Succes tuturor!

Harry ieși din vestiar, în urma lui Fred și George și, sperând să nu i se înmoaie genunchii, păși pe teren, în uralele publicului dezlănțuit.

Madam Hooch era arbitra. Stătea în mijlocul terenului, în așteptarea celor două echipe, cu mătura în mână.

— Atenție la mine, începu ea, de îndată ce îi văzu pe toți adunați în jurul ei. Vreau un joc corect de ambele părți!

Lui Harry i se păru că i se adresează mai mult lui Marcus Flint, căpitanul echipei Viperinilor, elev în anul VI. Harry se gândi că Marcus arăta ca și cum ar fi avut ceva sânge de vârcolac în el. Cu coada ochiului, Harry văzu afișul uriaș, fluturând la înălțime. Inima lui tresăltă. Simți că prinde curaj.

— Sus, pe mături, vă rog!

Harry încălecă superbul lui Nimbus 2000.

Madam Hooch suflă puternic în fluierul său de argint.

Cincisprezece mături se ridicară în aer. Meciul începuse!

— Și balonul este preluat imediat de Angelina Johnson, de la Cercetași. Ce înaintașă bună! Și frumoasă, pe deasupra...

— Jordan!

— Scuzați-mă, doamnă profesoară!

Lee Jordan, prieten bun cu gemenii Weasley, era comentatorul meciului, urmărit cu mare atenție de profesoara McGonagall.

— Angelina se descurcă, într-adevăr foarte bine acolo, sus, în aer.

Pasează perfect către Alicia Spinnet, prietenă bună cu Oliver Baston. Anul trecut, ea a stat pe banca rezervelor... Dar să ne întoarcem la Johnson care... Ah, nu! Viperinii au reușit să ia balonul, prin căpitanul lor, Marcus Flint. Și dus a fost! Marcus Flint zboară ca un vultur și e gata să înscrie... Nu, a fost oprit excelent de portarul Baston și balonul este preluat iar de Cercetași, prin înaintașa lor, Katie Bell, care i-a suflat balonul lui Flint, printr-o desăvârșită mișcare de învăluire, și... Auu! Cred că a fost foarte dureros! Un balon-ghiulea a lovit-o chiar în ceafă! Balonul trece la Viperini, Adrian Pucey se grăbește spre locul de marcaj, dar e stopat de cel de-al doilea balon-ghiulea, trimis de Fred sau de George Weasley, n-aș putea spune exact care dintre gemeni... Cercetașii au făcut un joc excelent până acum. Și aruncătorul lor a fost excelent. Balonul este iar la Johnson, care a plecat ca din pușcă, zboară, cu adevărat! Fentează un balon-ghiulea... și iată, la mică distanță, poarta echipei adverse... Hai, Angelina! Acum! Portarul Viperinilor, Bletchley, plonjează... Ratare! Cercetașii au înscris primii!

Uralele galeriei Cercetașilor umplură aerul, printre mormăielile și bombănelile Viperinilor.

— Hai, făceți-mi și mie loc, dați-vă mai încolo!

— Hagrid!

Ron și Hermione se înghesuiră, ca să-i facă și lui loc.

— Am urmărit meciul până acum din coliba mea, zise el și arătă spre un binoclu, pe care îl ținea pe după gât, dar nu-i același lucru. Nici urmă de hoțoaica aurie, nu?

— Nu, Harry nu prea a avut ce face până acum, spuse Ron.

— Bine că n-a pățit nimic, tot e ceva, nu-i așa? remarcă Hagrid, punându-și binoclul la ochi și privind spre punctulețul din zare, care nu era altul, decât Harry.

Sus, mult deasupra lor, Harry urmărea jocul cu atenție, scrutând zarea, să nu-i scape hoțoaica aurie. Făcea întocmai cum îl învățase Baston.

— Te ții deoparte până vezi hoțoaica, îl sfătuiseră Baston. Nu e indicat să fii atacat înainte de a intra în acțiune.

Când marcase Angelina, Harry făcuse o serie de lupinguri, pentru a-și manifesta bucuria. Acum, era iar la post, pândind hoțoaica. La un moment dat i se păru că vede o sclipire aurie, dar nu erau decât reflexele de la ceasurile

gemenilor Weasley. Iar altădată, un balon-ghiulea veni glonț spre el, dar Harry îl respinse, iar Fred porni în urmărirea balonului-ghiulea.

— Ai pățit ceva, Harry? apucă Fred să strige și trimise balonul-ghiulea în direcția lui Marcus Flint.

— Balonul e la Viperini, comenta Lee Jordan. Înaintașul Pucey se ferește de baloanele-ghiulea, îi fentează pe gemenii Weasley și pe înaintașa Bell și se îndreaptă... Ah, nu-i chiar hoțoaica?!

Un murmur străbătu mulțimea și Pucey scăpă balonul, mult prea atent la sclipirea aurie, care îi vâjâi pe la urechi.

O văzuse și Harry și plonja după ea, cu mult entuziasm. Căutătorul Viperinilor, Terence Higgs, o observase și el. Umăr la umăr, zburau amândoi spre hoțoaică. Înaintașii se opriseră din joc, uitând parcă pentru ce se aflau acolo și urmărind întrecerea.

Harry era mai rapid ca Higgs. Văzuse boțul auriu, fluturând înaintea lor, băgă viteză și...

BONG! Urlete furioase izbucniră din rândurile Cercetașilor. Marcus Flint îi pusese o piedică, în mod intenționat, măturii lui Harry, care se dezechilibră și începu să se rotească. Harry se prinse zdravăn de ea, străduindu-se să scape întreg.

— FAULT! strigau Cercetașii.

Furioasă, Madam Hooch îl atenționează pe Flint și ordonă o lovitură liberă pentru Cercetași. Dar, în toată această confuzie, hoțoaica dispăruse, bineînțeles.

Dedesubt, Dean Thomas urla din răspuțeri:

— Dă-l afară! Cartonaș roșu!

— Dean, nu suntem la fotbal, îi aminti Ron. Jucătorii de Vâjthaț nu pot fi dați afară. Și ce e aia, cartonaș roșu?

Dar Hagrid îi ținea partea lui Dean:

— Ar trebui să se schimbe regulile. Flint ar fi putut să-l doboare pe Harry de pe mătură!

Lui Lee Jordan îi venea foarte greu să fie imparțial:

— Astfel, după acest fault josnic și dezgustător...

— Jordan! Să nu se mai repete!

— Bine, doamnă, bine... Deci, Flint aproape că l-a ucis pe Harry, drept care Spinnet primește câteva puncte pentru Cercetași și jocul continuă. Balonul este la Cercetași...

Harry blocă un alt balon-ghiulea, care venise amenințător de aproape de capul său. Din cauza șocului, mătura se înclină periculos și, pentru o clipă, Harry avu senzația că o să cadă. Strânse mătura între picioare și se prinse cu mâinile de ea, cu toată puterea. Niciodată nu mai simțise ceva asemănător.

Se întâmplă din nou. Mătura lui Harry părea că vrea să-l trântescă la pământ. Harry dădu să se îndrepte spre locul unde stătea Baston, să-l roage să ceară o pauză, dar își dădu seama că Nimbus 2000 scăpase de tot de sub

control. Se învârti de câteva ori, foarte periculos, făcu niște zig-zaguri prin aer, gata să îl arunce la pământ pe Harry.

Lee comenta în continuare:

— Viperinii au balonul... la Flint, care trece de Spinnet... și de Bell... Un balon-ghiulea îl lovește puternic în față... Sper că i-a spart nasul! Glumeam, doar, doamnă profesoară... Viperinii înscriu... Oh, vai...

Viperinii erau în culmea fericirii. Nimeni nu părea să fi observat că mătura lui Harry avea probleme... Îl purtase tot mai sus, zvâcnind și răsucindu-se, ducându-l departe de joc.

— Nu înțeleg ce face Harry, mormăi Hagrid. Dacă nu l-aș ști, aș zice că a pierdut controlul măturii... Dar... nu se poate... Nu?!

Deodată, toți își îndreptară privirile spre Harry. Mătura lui se rotea, iar și iar, și el abia mai reușea să se țină. Deodată se auzi un strigăt. Mătura se smucise și reușise să-l dea jos pe Harry. Harry se mai ținea doar cu o mână și atârna în gol.

— I-o fi stricat-o Flint când l-a faultat, șopti Seamus.

— Nu se poate, zise Hagrid, cu o voce tremurătoare. Doar dacă acționează asupra ei o magie neagră, deosebit de puternică... Niciodată n-a reușit nici un puști să strice un Nimbus 2000...

La aceste cuvinte, Hermione îi smulse binoclul lui Hagrid, dar, în loc să se uite la Harry, cercetă înfrigurată mulțimea.

— Ce faci? o întrebă Ron, negru la față de supărare.

— Știam eu! Plesneală! Uite și tu!

În partea opusă, stătea Plesneală, cu ochii țintă la Harry și murmurând ceva pe șoptite, fără încetare.

— Face ceva! strigă Hermione. Vrăjește mătura!

— Ce putem face?

— Lăsați pe mine!

Și, înainte ca Ron să mai apuce să spună ceva, Hermione dispăru. Ron întoarse binoclul spre Harry. Mătura vibra atât de tare, că era o minune că Harry se mai putea ține încă de ea. Mulțimea era în picioare, urmărind scena, îngrozită, iar gemenii Weasley se apropiaseră de Harry, încercând să-l ia pe mătura unuia dintre ei. Degeaba, însă. De fiecare dată când se apropiau de Harry, mătura zvâcnea și mai sus. Gemenii zburau în cercuri pe dedesubtul lui Harry, sperând să-l poată prinde, dacă ar fi căzut. Marcus Flint apucă balonul și mai înscrise de cinci ori, fără ca nimeni să-l observe.

— Hai, Hermione, fă ceva, murmură Ron, disperat. Hermione își făcuse loc spre scaunul unde stătea Plesneală și acum alerga pe rândul imediat de dedesubt. Nici măcar nu se oprea să-și ceară scuze celor pe care îi îmbrâncea în goana ei. Ajungând în dreptul lui Plesneală, se ghemui la pământ, își scoate bagheta magică și începu să șoptească niște cuvinte numai de ea știute. Din bagheta ei țâșniră scânteii spre poalele mantiei profesorului Plesneală.

În numai treizeci de secunde, Plesneală își dădu seama că era în flăcări. Un strigăt speriat îi dădu de știre Hermionei că își îndeplinise misiunea.

Adunând jarul de pe Plesneală și punându-l într-un vas, în buzunar, Hermione se strecură înapoi. Plesneală n-avea să știe niciodată ce se întâmplase.

Fusese deajuns. Sus, în aer, Harry reuși să-și domolească mătura.

— Neville, poți să te uiți acum, îl îndemnă Ron.

În ultimele cinci minute, Neville bocise, cu capul ascuns în jacheta lui Hagrid.

Harry coborî pe pământ și toată lumea observă că își duce mâna la gură, ca și cum i-ar fi venit să vomite, ateriză cu bine și lasă să-i cadă din gură, drept în palmă, ceva auriu.

— Am prins hoțoaica! zise el, vesel.

Jocul se termină într-un vacarm de nedescris.

— N-a prins-o, aproape c-a înghițit-o! urla Flint, ofticat. Mai urlă el încă douăzeci de minute, dar tot degeaba.

Harry nu încalcă regulile, iar Lee Jordan anunța fericit rezultatul meciului: Cercetașii câștigaseră o sută șaptezeci de puncte, iar Viperinii șazecei. Harry nu auzise însă nimic. El bea o ceașcă de ceai tare, în coliba lui Hagrid, unde se dusesse, împreună cu Ron și Hermione.

— Plesneală și-a băgat coada! îi explică Ron.

— Aiurea! zise Hagrid, care nu înțelesese nimic din ce se întâmplase pe terenul de Vâjthaț. De ce ar face Plesneală așa ceva?

Harry, Ron și Hermione schimbă priviri semnificative. Oare să-i spună lui Hagrid?! Harry hotărî să-i spună adevărul.

— Am aflat ceva în legătură cu el, zise Harry. De Halloween, a vrut să treacă de câinele cu trei capete și l-a mușcat. Cred că vroia să fure ce păzește acesta cu atâta strășnicie.

Hagrid scăpă ibricul.

— Cum de-ai aflat de Fluffy? se miră el. Da, e câinele meu, l-am adus din Grecia. I l-am împrumutat domnului Albus Dumbledore, ca să păzească...

— Da... Da? făcu Harry, curios foc.

— Ei, nu mă mai întrebați și voi atâtea, e un mare secret!

— Dar Plesneală vrea să-l fure...

— Aiurea! Plesneală e profesor la Hogwarts, n-ar face niciodată așa ceva!

— Atunci, de ce a încercat să-l omoare pe Harry? întrebă Hermione.

Nu mai încăpea nici o îndoială, evenimentele din acea după-amiază îi schimbaseră complet părerea despre profesorul Plesneală.

— Știu ce-nseamnă piază rea, Hagrid, crede-mă! Trebuie să spui blestemul, cu privirile ațintite asupra celui pe care vrei să-l influențezi și Plesneală, crede-mă, nu-și dezlipea privirea de la Harry. Nici măcar nu clipea!

— Iar eu vă mai spun o dată că vă înșelați, se încăpățână Hagrid. Nu pot să explic de ce mătura lui Harry s-a comportat atât de bizar, dar profesorul Plesneală n-ar ucide niciodată un student! Și acum, ascultați-mă bine, toți trei! Nu vă amestecați unde nu vă fierbe oala, să n-o încurcați! Uitați de câine, uitați de ce păzește el, asta e treaba profesorului Albus Dumbledore și a lui Nicolas Flamel...

— Aha! Deci, mai știe de lucrul ăsta și acest Nicolas! sări Harry.
Hagrid era furios pe el însuși.

— Capitolul XII —

OGLINDA LUI ERISED.

Se apropia Crăciunul. Într-o dimineață de la jumătatea lunii decembrie, castelul fu acoperit de un strat de zăpadă, înalt de aproape un metru. Lacul îngheță complet, iar gemenii Weasley fură pedepsiți că vrăjiseră câțiva bulgări de zăpadă care îl fugăriseră peste tot pe Quirrell, spărgându-i-se de turban. Cele câteva bufnițe care răzbiseră cu corespondența, trebuiră să primească îngrijiri serioase de la Hagrid, înainte de a fi din nou trimise la treburile lor.

Toți așteptau cu nerăbdare vacanța. În Sala Mare și în camerele de zi duduiau sobele, dar coridoarele erau mohorâte și înghețate. Și în clase era frig, iar prin ferestre se strecura un vânt înghețat. Cel mai groaznic era să mergi la orele lui Plesneală. În pivniță era și mai frig. Le ieșeau aburi din gură și se țineau cât mai aproape de ceaunele în care fierbeau poțiuni magice.

— Ce rău de ăștia care sunt nevoiți să stea la Hogwarts, fiindcă nu-i vrea nimeni acasă, zise malițios Draco Reacredință la una din orele de preparat poțiuni.

Și avu grijă să privească spre Harry, în timp ce vorbea. Crabbe și Goyle chicotiră. Harry îi ignoră, se obișnuise. Draco devenise chiar mai nesuferit, de când cu întâmplarea de la meciul de Vâjthaț. Ofțicat că Viperinii pierduseră, încerca să-i facă pe toți să-și imagineze un broscoi, cu gura căscată, în locul lui Harry, la viitorul meci. Dar își dădu repede seama că nu avea nici un succes, fiindcă toți erau impresionați de felul în care reușise Harry să se țină de mătura nărăvașă. Așa că, Draco, gelos și furios, se apucă iar să-l tachineze pe Harry că nu avea o familie, propriu-zis.

Era adevărat că Harry nu se ducea acasă, pe Aleea Boschetelor, de Crăciun. Profesoara McGonagall făcuse o listă cu toți aceia care urmau să-și petreacă sărbătorile de Crăciun la Hogwarts și Harry fusese printre primii care se înscriaseră pe această listă.

Lui Harry nu-i părea rău deloc. Probabil că acela urma să fie cel mai grozav Crăciun, pe care îl petrecuse vreodată. Ron, Fred și George rămâneau și ei, deoarece domnul și doamna Weasley se duceau în România, să-l viziteze pe Charlie.

Când plecară de la lecția despre poțiuni, văzură că tot culoarul era blocat de un brad uriaș. Două picioare enorme, care ieșeau printre crengile de jos, și pufăitul caracteristic dovedeau clar că Hagrid se afla în spatele bradului.

— Salut, Hagrid, vrei să te ajutăm? îl întrebă Ron, amabil strecurându-și capul printre ramuri.

— Nu, mulțumesc, Ron, răspunse Hagrid.

— Ești atât de bun să te dai la o parte din drum? întrebă Draco, cât mai greșos posibil. Ce, Weasley, vrei să câștigi ceva bani de buzunar sau te dai bine pe lângă Hagrid ca să-i iei locul, după ce pleci de la Hogwarts? Coliba lui Hagrid probabil că-ți pare un palat, pe lângă ce ai tu acasă!

Ron tăbări asupra lui Draco, tocmai când Plesneală apăru în capul scărilor.

— Weasley!

Ron îi dădu drumul lui Draco.

— Draco l-a provocat, domnule profesor Plesneală, îi luă Hagrid apărarea lui Ron. I-a insultat familia.

— Cu toate astea, Hagrid, bătaile nu sunt permise la Hogwarts, zise Plesneală, mios. Se scad cinci puncte de la Cercetași. Hai, plecați și fii mulțumit, Weasley, că nu v-am luat mai multe puncte!

Draco, Crabbe și Goyle trecură pe lângă brad, mustăcînd.

— Pun eu mâna pe el, în curând, mormăi Ron, în spatele lui Draco. Îi arăt eu lui...

— Îi urăsc pe amândoi, și pe Draco și pe Plesneală!

— Ei, gata, înveseliți-vă! În curând e Crăciunul, îi potoli Hagrid. Mai bine, haideți cu mine, să vedeți ce frumos e ornată Marea Sală.

Și astfel, Harry, Ron și Hermione îl urmară pe Hagrid până în Marea Sală, unde profesorii McGonagall și Flitwick erau ocupați cu decorațiile de Crăciun.

— Ah, Hagrid, în sfârșit, ultimul brad! Pune-l în colțul ăla! Marea Sală arăta într-adevăr spectaculos. Ghirlande și vâsc atârnavau de tavan și pe pereți. Erau nici mai mult, nici mai puțin, de doisprezece brazi falnici, așezați în jurul încăperii, împodobiți cu globuri strălucitoare și zeci de lumânări.

— Câte zile mai sunt până la vacanță? întrebă Hagrid.

— Numai una! zise Hermione. Și asta îmi amintește că mai avem doar jumătate de oră până la masă, iar noi trebuie să fim în bibliotecă.

— Da, ai dreptate, oftă Ron, luându-și cu greu ochii de la capătul baghetei lui Flitwick, din care apăreau unul după altul globuri care împodobeau bradul adus de curând.

— Bibliotecă? întrebă Hagrid, ieșind cu ei din Marea Sală. În ultima zi? Nu credeți că exagerați?

— Ei, păi, nu lucrăm, râse Harry. De când ne-ai pomenit de Nicolas Flamel, nu facem altceva, decât să aflăm cine e.

— Cum? Ce faceți? întrebă Hagrid uimit. Lăsați-o baltă, nu-i treaba voastră ce păzește câinele ăla!

— Dar noi vrem doar să aflăm cine este Nicolas Flamel, atâta doar, zise Hermione, cu nevinovăție.

— Asta, dacă nu vrei tu să ne spui, ca să ne scutești de atâta trudă, zise Harry. Cred că am răsfoit sute de cărți până acum și... nimic! Dă-ne măcar o sugestie... Știu sigur că am citit undeva despre el.

— Nu vă spun nimic! zise Hagrid, rece.

— Atunci, trebuie să aflăm singuri, spuse Ron și plecară spre bibliotecă, lăsându-l pe Hagrid nemulțumit.

Căutaseră, într-adevăr, numele lui Nicolas Flamel prin sute de cărți, de când lui Hagrid îi scăpase acest nume, [fiindcă numai așa puteau afla ce căuta

profesorul Plesneală. Adevărul era că nu prea știau de unde să începă și unde să caute, dacă nu știau ce făcuse acel Flamel, ca să merite să fie menționat în vreo carte. Nu-l găsiseră în „Mari vrăjitori ai secolului XX” și nici în „Nume celebre ale magiei de azi”. Lipsea și din „Noi descoperiri în magia modernă” și din „O cercetare a celor mai importante realizări ale magiei”. Era și greu de căutat, dată fiind dimensiunea extraordinară a bibliotecii: zeci de mii de cărți, mii de rafturi, sute de rânduri înguste.

Hermione luă o listă pe subiecte și autori, hotărâtă să o cerceteze cu atenție, în timp ce Ron cutreiera pe câte un rând și lua de pe rafturi cărți, la întâmplare. Harry se îndreptă spre sectorul cu acces limitat sau chiar interzis. Începea să se întrebe dacă Nicolas Flamel nu era pe undeva, prin acel sector. Din nefericire, avea nevoie de o recomandare specială, din partea unui profesor, ca să poată consulta cărțile de aici și știa că nu avea să obțină așa ceva nicicând.

Cărțile care conțineau cunoștințe despre magia neagră, care nu se predă niciodată la Hogwarts, erau studiate doar de anumiți studenți, care învățau cum să se apere și să contracareze efectele unor vrăji puternice.

— Ce cauți, băiete?

— Nimic! răspunse Harry.

— Atunci, ai face mai bine să pleci din sectorul ăsta, îi zise Madam Pince, bibliotecara.

Regretând că nu era mai rapid în inventarea vreunei povești credibile pentru Madam Pince, Harry trebui să părăsească acel loc. Hotărâse, de comun acord cu Hermione și Ron, că era mai prudent să nu o întrebe pe Madam Pince dacă știa ceva despre Nicolas Flamel. Erau convinși că ea le putea spune unde îl găseau, dar nu puteau să riște să afle Plesneală ce căutau ei.

Harry îi așteptă pe ceilalți doi, să vadă dacă ei găsiseră ceva, dar nu prea avea mari speranțe. Căutaseră timp de două săptămâni, dar, fiindcă puteau face acest lucru doar uneori, în câte o pauză, nu era de mirare că nu găsiseră nimic. Trebuiau să caute în liniște, fără să simtă răsuflarea lui Madam Pince în ceafă.

Cinci minute mai târziu, apărură Ron și Hermione, clătinând din cap, dezamăgiți, și plecară împreună la masă.

— O să continuați să căutați cât timp sunt eu plecată, nu-i așa? Și să-mi trimiteți imediat o bufniță, dacă găsiți ceva! zise Hermione.

— Iar tu întreabă-i pe părinții tăi dacă știu ceva de vreun Nicolas Flamel, o sfătui Ron. Nu-i nici un pericol dacă îi întrebi pe ei.

— Da, absolut lipsit de pericol, n-am ce zice, glumi Hermione. Sunt amândoi dentiști!

Dar când începu vacanța, Harry și Ron se simțiră așa de bine, încât nu prea mai aveau timp să se gândească la Nicolas Flamel. Erau singuri în tot dormitorul, iar camera de zi era mult mai goală ca de obicei, așa că se puteau așeza în cele mai bune fotolii, cele de lângă foc. Stăteau acolo cu orele și mâncau tot ce se putea prăji în foc – pâine, slăninuță, ciuperci, cârnăciori – și

puneau la cale fel de fel de planuri ca să-i facă pe profesori să-l exmatriculeze pe Draco. Era foarte reconfortant, chiar dacă erau convinși că nici unul dintre planuri nu va avea sorti de izbândă.

Ron se apucă să-l învețe pe Harry șahul vrăjitorilor. Era la fel ca șahul Încuiaților, numai că figurile erau vii, ceea ce făcea acest joc să semene mult mai mult cu un câmp de bătălie. Șahul lui Ron era foarte vechi și uzat. Ca toate lucrurile lui, și acesta aparținuse mai întâi altcuiva din familie. În acest caz, șahul fusese al bunicului său. Totuși, acesta nu era un impediment pentru Ron. Cunoștea așa bine figurile, încât le convingea întotdeauna să facă ce vroia el.

Harry împumutase figurile lui de șah de la Seamus, iar acestea nu îl cunoșteau și nu aveau nici un pic de încredere în el. Nu prea știa încă să joace șah bine, așa că figurile îi dădeau fel de fel de sfaturi, încurcându-l mai mult: „Nu mă trimite acolo, nu vezi că e păzit de regele lui? Trimite-l pe el, ne putem permite să pierdem un soldat!”

În ajunul Crăciunului, Harry se duse la culcare, cu gândul la mâncarea de a doua zi și la felul în care se va distra. Nu se gândea că va primi vreun cadou. Dar când se trezi a doua zi dimineața, văzu la piciorul patului o mulțime de cadouri.

— La mulți ani! îi ură Ron, în timp ce Harry căuta într-un pachet, de unde scoase un halat de noapte.

— La mulți ani! răspunse Harry. Vezi câte cadouri am primit?

— Păi, sigur că da, doar e o ocazie deosebită! râse Ron, întorcându-se spre pachetele lui, care erau mult mai multe ca ale lui Harry.

Harry luă pachetul de deasupra, învelit în hârtie maro și pe care era mâzgălit: „Lui Harry, de la Hagrid”. Înăuntru se afla un flaut, cioplit grosolan din lemn. Era clar că Hagrid meșterise el însuși acel flaut. Harry suflă în el. Parcă era glasul unei bufnițe!

Al doilea pachet era foarte mic și conținea un bilet, pe care scria „Am primit mesajul tău și îți trimitem cadoul de Crăciun”, iar alături se afla o singură monedă, fără prea mare valoare.

— Ei, bine că s-au gândit la mine! făcu Harry, împăciuitor. Ron, însă, era fascinat de monedă:

— E adevărată? Țștia sunt bani? Ce formă ciudată!

— Poftim, ia-o tu, dacă vrei, îi oferi Harry moneda, amuzat că Ron era așa de încântat de ea.

Deci, Hagrid, Mătușă Petunia, Unchiul Vernon... Astea de la cine or fi?!

— Cred că știi de la cine este ăsta, zise Ron, arătând spre un pachet voluminos și roșind un pic. De la mama! I-am spus că nu te aștepți la nici un cadou și... Oh, nu se poate! Ți-a împletit și ție un pulover ca al nostru...

Harry deschise pachetul și scoase un pulover împletit frumos, de culoare verde-smarald. Alături se afla o cutie, în care erau fondante făcute în casă.

— În fiecare an ne face câte un pulover și al meu este întotdeauna maro, zise Ron, deschizându-și pachetul.

— Este foarte drăguț din partea ei, spuse Harry și gustă o fondantă, care era, într-adevăr, delicioasă.

Următorul pachet conținea dulciuri: o cutie mare cu broscuțe de ciocolată de la Hermione.

Mai rămăsese un singur pachet. Harry îl luă în mână și îl pipăi. Era foarte ușor. Începu să-l desfacă.

Din el alunecă ceva fluid, de un gri argintiu. Se scurse pe podea, unde rămase pliat în falduri strălucitoare. Ron scoase un mic strigăt.

— Am auzit de așa ceva! zise el emoționat, lăsând din mâini cutia cu bomboane, pe care o primise și el de la Hermione. Dacă este ce cred eu, este un cadou foarte deosebit și foarte valoros. Nu multă lume are așa ceva.

— Dar ce e? întrebă Harry, curios.

Harry ridică de jos materialul argintiu și strălucitor. Era straniu la pipăit, ca și cum ar fi avut apă, țesută în material.

— E o Pelerină Fermecată! zise Ron cu mult respect și venerație. Sunt sigur că asta e. Pune-o pe tine!

Harry își aruncă pelerina pe umeri și Ron scoase un strigăt.

— Harry! Uite acolo! țipă el, arătând spre podea.

Harry privi în jos, dar picioarele lui dispăruseră. Se repezi la oglindă. Îl privea un chip fără corp, suspendat complet în aer. Își acoperi capul cu pelerina și dispăru și acesta!

— Uite și un bilet! zise Ron, observând biletul care căzuse la pământ.

Harry își scoase pelerina și ridică biletul. Cu un scris îngust și frumos arcuit, cum nu mai văzuse niciodată, pe bilet era scris:

Înainte de a muri, tatăl tău mi-a lăsat această pelerină să o păstrez. A venit vremea să ți-o dau ție. Folosește-o cu folos. La mulți ani!

Biletul nu avea nici o semnătură. Harry mai citi o dată biletul, în timp ce Ron admira pelerina.

— Aș da orice să am și eu una la fel! Orice! Dar, ce-ai pățit?

— Nimic, răspunse Harry.

Se simțea foarte ciudat. Oare, cine îi trimisese pelerina? Aparținuse, într-adevăr, tatălui său?

Înainte de a mai zice vreun cuvânt sau a se mai gândi la ceva, ușa dormitorului se dădu de perete și în cameră năvăliră cei doi gemeni Weasley, Fred și George. Harry ascunse repede pelerina, n-avea chef să mai spună și altcuiva despre ea.

— La mulți ani!

— Ia te uită, a primit și Harry un pulover Weasley! Fred și George purtau două pulovere bleu, unul cu un F mare, galben, pe el, altul, cu un G mare, tot galben.

— Al lui Harry e mai frumos ca al nostru, admiră Fred puloverul lui Harry. Se vede că nu face parte din familie, l-a lucrat cu mai multă grijă!

— Tu de ce nu-l porți, Ron? Hai, pune-l pe tine, sunt frumoase și călduroase!

— Urăsc culoarea maro, zise Ron, trăgându-și-l peste cap, cu inima îndoită.

— Al tău n-are nici o literă, probabil că știe că tu nu-ți uiți numele! Dar nici noi nu suntem tonți, știm că ne cheamă Gred și Forge, glumi George.

— Ce-i zgomotul ăsta?!

Percy Weasley băgă capul pe ușă, privindu-i dezamăgit. Și el apucase să-și desfacă pachetele, deoarece avea și el pe braț un pulover lăbărțat. Fred i-l smulse din mână și se uită la el.

— Aaa, zise el ironic, P de la Perfect! Hai pune-l și tu! Și noi avem pulovere din astea! Până și Harry!

— Nu... Nu vreau, încercă să protesteze Percy, în timp ce gemenii îi trăgeau puloverul peste cap, strâmbându-i ochelarii.

— Și nici n-o să stai cu Perfectii azi, la masă, zise George. Crăciunul e o sărbătoare de familie!

Harry nu mai văzuse vreodată o masă de Crăciun așa frumos aranjată și atât de bogată. Vreo sută de curcani, frumos rumeniți, munți de fripturi, cartofi, fierți și prăjiți, sote de mazăre cu unt, minunate sosuri pentru friptură și nelipsitul sos de afine. În dreptul fiecăruia se aflau pocnitori, dar nu orice fel de pocnitori, ca acelea pe care le văzuse la familia Dursley, ci pocnitori fantastice, vrăjitoarești! Harry trase împreună cu Fred de o astfel de pocnitoare, care nu pocni, pur și simplu, ci explodează ca și cum s-ar fi tras cu un tun, iar ei fură învăluiți într-un nor de fum albăstrui. Simultan, pocnitoarea se desfăcu într-o superbă pălărie de amiral și din ea ieșiră o sumedenie de șoricei albi, vii.

La masa profesorilor, profesorul Albus Dumbledore își înlocuise coiful de magician cu o pălărie cu flori și râdea încântat de gluma, pe care tocmai i-o spusese Flitwick.

După fripturi, fură aduși minunați cozonaci de Crăciun, flambați, și cu câte un bănuț norocos înăuntru. Percy aproape că își rupse un dinte în siclul de argint, care se nimeri în felia lui. Harry îl văzu pe Hagrid că se face tot mai roșu, pe măsură ce mai cerea altă și altă cană cu vin, ajungând în final să o sărute pe obraz pe profesoara McGonagall, care, spre surprinderea lui Harry, răsă amuzată și se înroși la față. Chiar și ei i se înclinase pălăria într-o parte!

Când, în sfârșit, se sculă de la masă, Harry își umplu buzunarele cu un pachet de pocnitori și luă și niște baloane fosforescente, rămase întregi, cutia care te învăța să-ți faci singur negi și cutia de Magic-Șah, pe care le primise în dar. Șoriceii albi dispăruseră și Harry avu neplăcuta impresie că urmau să fie masa de Crăciun a nesuferitei Doamne Norris.

După-amiaza fu la fel de plăcută. Harry și Ron se bătură zdravăn cu bulgări de zăpadă, în curtea școlii. Apoi, înfrigurați, uzi și morți de oboseală, se întoarseră lângă plăcutul foc din cămin. Harry își încercă apoi noile figuri de șah și pierdu spectaculos în fața lui Ron. Harry bănuia, însă, că n-ar fi mâncat așa o bătaie, dacă nu i-ar fi dat Percy atâtea sfaturi...

După o cină copioasă, cu ceai, friptură de curcan, sandviciuri, fel de fel de gustări, cozonac și plăcinte, toți erau atât de plini, că nu se mai simțeau în

stare să facă nimic altceva înainte de culcare, decât să stea în fotolii, în jurul focului, și să-l urmărească amuzați pe Percy care îi fugărea pe cei doi gemeni în jurul camerei de zi, fiindcă îi furaseră insigna de Perfect.

Fusese cel mai frumos Crăciun pe care îl petrecuse Harry. Totuși, ceva îl sâcâise toată ziua, chiar dacă nu conștient. De-abia când se culcă, avu timp să se gândească mai bine la pelerina lui fermecată și la cine i-o trimisese. Ron, sătul până-n gât de curcan și atâtea prăjituri, și fără nimic misterios la care să se gândească, adormi pe dată. Harry se aplecă și scoase pelerina de sub pat, unde o ascunsese.

Tatăl lui... Fusese a tatălui său. Mângâie materialul, mai fin și mai alunecos ca mătasea și ușor ca aerul. Folosește-o cu folos, spunea bilețelul...

Trebuia să o mai încerce o dată, desigur. Se sculă din pat și se înfășură în mantie. Uitându-se iar spre picioare, nu văzu decât licăririle lunii și sclipirile stelelor. Era tare caraghios.

Folosește-o cu folos...

Deodată, Harry se trezi de-a binelea. Cu pelerina asta, întreaga școală îi era deschisă! O încântare fără margini îl năpădi, pe când sta acolo, în liniște și întuneric. Putea să meargă oriunde cu pelerina aia, oriunde, și Filch nu avea cum să știe.

Ron începuse să sforăie. Să-l trezească? Ceva îl opri.

Harry simți clar acest lucru. Era pelerina tatălui său. Pentru prima oară, vroia să o folosească el singur.

Se strecură afară din dormitor, păși tiptil pe coridor, până la portretul prin care se făcea trecerea.

— Cine e acolo? întrebă doamna grasă din tablou.

Harry nu răspunse și continuă să se strecoare de-a lungul coridorului.

Unde să se ducă? Se opri, cu inima bătând să-i spargă pieptul, și se gândi. Da, sigur! La secțiunea cu cărți interzise! Putea să citească în voie, cât poftea, până afla cine era Nicolas Flamel.

Porni spre acea parte, strângându-și pelerina în jurul lui.

Biblioteca era cufundată în întuneric și totul părea foarte straniu. Harry aprinse un felinar, ca să vadă pe unde să o ia. Felinarul părea că plutește în aer, deși Harry simțea că îl ține cu mâna. Imaginea îi dădu fiori pe șira spinării.

Sectorul interzis era în fundul bibliotecii. Pășind cu atenție peste firul care separa aceste cărți de restul bibliotecii, Harry ridică felinarul ca să poată citi titlurile.

Titlurile nu-i spuseră mare lucru. Erau scrise cu litere aurii, cojite pe alocuri, cu semne stranii, în limbi pe care nu le înțelegea. Unele cărți nu aveau nici un titlu. O carte avea pe copertă o dungă stranie, care părea o urmă de sânge. Părul i se făcu măciucă. Poate că i se părea, poate nu, dar parcă auzea un murmur, venind din cărți, ca și cum ar fi știut că intrase cineva care nu avea voie să se afle acolo.

Trebuia să înceapă de undeva. Puse felinarul pe podea și căută o carte care să-i spună ceva, pe rândul cel mai de jos. Un volum mare, negru cu

argintiu, îi luă ochii pe dată. Îl scoase din raft cu multă dificultate, deoarece era foarte greu, îl puse pe jos și îl deschise.

Un țipăt înfiorător sfâșie liniștea. Cartea! Cartea țipa! Harry o închise repede, dar țipătul nu încetă, un vaiet sfâșietor, pe note înalte, fără întrerupere. Se dădu speriat înapoi și nimeri peste felinar care se stinse pe dată. Îl cuprinse panica, fiindcă auzi pași pe coridor.

Înghesui cartea înapoi, pe raft, și fugi. Trecu de Filch care privi prin el, furios și lipsit de expresie. Se aplecă și trecu pragul bibliotecii, pe sub brațul întins al lui Filch. Țipătul cărții îi sfâșia încă urechile.

Se opri brusc în fața unei armuri înalte. Ieșise atât de grăbit din bibliotecă, încât nu se uitase pe unde mergea. Știa că se aflau niște armuri lângă bucătărie, dar el probabil că se afla cu cinci etaje mai sus.

— Mi-ați spus să vă spun fără întârziere, domnule profesor, dacă umblă cineva noaptea prin bibliotecă și vă asigur că a fost cineva în sectorul interzis!

Harry simți cum i se scurge tot sângele. Oriunde s-ar fi aflat, probabil că Filch cunoștea vreun drum mai scurt, fiindcă vocea i se auzea tot mai aproape. Spre groaza lui, Harry auzi că vorbea cu Plesneală.

— În sectorul interzis? Ei bine, n-are cum să fi ajuns foarte departe, îl găsim noi!

Harry rămase înțepenit locului, când Filch și Plesneală apărură de după colț. Nu aveau cum să-l vadă, desigur, dar coridorul era îngust și dacă se apropiau dădeau peste el, pelerina nu îl făcea și imaterial.

Se retrase cu spatele, cu multă atenție. Văzu în stânga lui o ușă deschisă. Se strecură înăuntru, ținându-și respirația, și, spre marea lui bucurie, reuși să rămână neobservat. Trecură chiar prin dreptul lui Harry, care abia mai respira, și curând pașii li se pierdură pe coridor. Gata să fie prins, cât pe-acți! Abia după câteva secunde, putu să cerceteze în ce cameră se afla. Părea o fostă sală de clasă, nefolosită demult. Se vedeau umbre negre de bănci și scaune, îngrămădite la perete, un coș de hârtii răsturnat și ceva în fața altui perete, ceva care nu avea ce să caute acolo, care părea să fi fost pus acolo, ca să nu stea în drum.

Era o oglindă splendidă, până în tavan, cu ramă aurie și care se sprijinea pe două picioare, terminate cu gheare. Avea și o inscripție în partea de sus: *Erised stra ehru oyt ube cafru oyt on woshi.*

Acum, că îi mai trecuse spaima, după ce pașii lui Filch și Plesneală se pierduseră pe culoar, Harry se apropie de oglindă și se privi. Dar nici de data asta nu văzu nici o reflexie în ea. Se apropie și mai mult.

Trebuie să-și acopere gura cu mâna, ca să-și înăbușe strigătul. De data asta, inima îi bătea chiar mai tare ca atunci când cartea scosese acel țipăt. Se răsuci și se uită în spate. În oglindă, nu era numai imaginea lui, ci se vedeau mai mulți oameni care stăteau chiar în spatele lui.

Dar camera era goală. Încet, se întoarse iar spre oglindă. Da, era imaginea lui, livid de spaimă, iar în spatele lui mai erau alți zece oameni. Harry privi iar peste umăr, dar în cameră nu era absolut nimeni, în afară de el. Oare

erau și ei invizibili? Se afla într-o cameră cu oameni invizibili, dar căroră oglinda le trăda înfățișarea?

Se privi iar în oglindă. În spatele lui, se afla o femeie care zâmbea amabil și-i făcea cu mâna. Întinse mâna în spate și pipăi aerul. Dacă era acolo, ar fi simțit-o... Dar nu simți nimic. Oamenii existau numai în oglindă!

Era o femeie frumoasă, cu un păr roșcat închis. „Are ochii ca ai mei”, se gândi Harry, apropiindu-se încă un pic de oglindă. De un verde deschis, cu aceeași formă.”

Observă că femeia plângea. Zâmbea, e adevărat, dar ochii îi înotau în lacrimi. Lângă ea stătea un bărbat brunet, înalt și subțire. O prinse drăgăstos pe după umeri. Purta ochelari, iar părul îi era foarte aspru și zbârlit. Stătea ridicat în sus, la spate, exact ca al lui Harry.

Harry stătea acum atât de aproape de oglindă, încât aproape că o atingea cu nasul.

— Mamă?! șopti el. Tată?!

Ei îl priveau doar și zâmbeau. Încetîșor, Harry îi privi apoi și pe ceilalți, rând pe rând, și văzu alte perechi de ochi verzi, ca ai lui, alte nasuri ca al lui. Era acolo chiar și un bătrânel, care părea să aibă genunchii tot atât de ascuțiți ca ai lui. Harry își vedea familia, pentru prima oară în viață.

Toți îl priveau, zâmbind, și îi făceau cu mâna. Harry mângâia suprafața oglinzii, ca și cum ar fi sperat să pătrundă prin ea și să ajungă lângă familia lui. Simțea ceva ciudat, un amestec de bucurie, dar și de mare tristețe.

Nu ar fi putut să spună cât timp a stat în fața acelei oglinzi. Imaginile nu dispăreau, iar el le tot privea, vrăjit, până când un zgomot îndepărtat îl aduse la realitate. Nu putea rămâne acolo, trebuia să se întoarcă în dormitor. Își desprinse cu greu ochii de la mama lui, după care șopti „O să mă întorc iar”, și ieși din încăpere.

— Ar fi trebuit să mă trezești și pe mine, bombăni Ron, supărat.

— Lasă, mergem iar la noapte, vreau să-ți arăt și ție oglinda.

— Și eu vreau să-i văd pe mama și tatăl tău, zise Ron.

— Iar eu vreau să-ți cunosc întreaga familie, o să-i pot vedea și eu pe ceilalți frați ai tăi, zise Harry.

— Îi poți vedea și așa, spuse Ron. Vino la noi în vacanța de vară și ți-i prezint pe toți. Cine știe, poate oglinda îi înfățișează doar pe cei care au murit din familia cuiva... Păcat că nu l-ai găsit pe Flamel. Hai, ia niște șuncă sau altceva, de ce nu mănânci nimic?

Harry nu era în stare să înghită nimic. Era prea emoționat. Își văzuse părinții și urma să-i vadă iar în seara următoare. Aproape că uitase de Flamel. Dintr-o dată, nu i se mai părea atât de important să afle cine era. Cui îi mai păsa ce păzea câinele cu trei capete?! Și ce dacă ar fura Plesneală ce păzea câinele?

— Te simți bine? îl întrebă Ron. Arăți cam ciudat.

De ce se temea Harry cu adevărat era că nu va mai nimeri camera în care se afla oglinda. Înfașurați amândoi în pelerină, Harry și Ron trebuiră să meargă

mult mai încet, în acea seară. Încercară să refacă drumul parcurs de Harry, după ce plecase din bibliotecă, rătăcind pe coridoarele întunecate aproape o oră.

— Am înghețat, se plânse Ron, hai să lăsăm totul baltă și să ne întoarcem.

— Nu, șopti Harry. Sunt sigur că e pe aici, pe undeva. Trecură pe lângă o fantomă, care mergea în direcția opusă. În rest, nu văzură pe nimeni altcineva. Tocmai când Ron începea să se vaite iar că i-au înghețat picioarele bocnă, Harry dădu de șirul de armuri.

— E aici! Am găsit-o!

Deschiseră ușa. Harry ieși de sub pelerină și fugi la oglindă.

Acolo erau! Mama și tatăl lui se luminară la față, când îl văzură.

— Îi vezi? șopti Harry.

— Eu nu văd nimic, se bosumflă Ron.

— Uită-te mai bine... Sunt o mulțime...

— Nu te văd decât pe tine.

— Privește mai cu atenție, stai unde stau eu!

Harry se dădu la o parte, să-i facă loc lui Ron, dar acum nici el nu-și mai văzu familia. În oglindă era doar imaginea lui Ron, în pijama!

Ron, în schimb, rămăsese prost și se holba la imaginea din oglindă.

— Ia te uită! făcu el, mirat.

— Ce, îți vezi și tu familia, în jurul tău? întrebă Harry.

— Nu, sunt singur, dar sunt diferit... Parcă mai în vârstă și sunt...

Căpitan!

— Ce ești?!

— Sunt... Am o insignă, ca Bill... Și țin Cupa Caselor și Cupa la Văjthaț... și sunt Căpitan la Văjthaț!

Ron își luă cu greu ochii de la acea imagine superbă și îl privi emoționat pe Harry.

— Crezi că oglinda arată viitorul?

— Cum așa? Doar ai mei sunt morți, zise Harry. Lasă-mă să mă mai uit o dată...

— Tu te-ai uitat destul noaptea trecută, mai lasă-mă și pe mine puțin!

— Tu te vezi ținând cupa, ce e așa grozav? Eu vreau să-mi mai văd părinții.

— Nu mă împinge...

Un zgomot pe coridor puse capăt micii dispute. Nu-și dăduseră seama că vorbeau în gura mare.

— Repede!

Ron aruncă pelerina peste ei, chiar în clipa în care ochii strălucitori ai Doamnei Norris se rotiră în jurul camerei. Ron și Harry înlemniră, gândindu-se amândoi la același lucru: oare mantia avea același efect și asupra pisicilor? După un timp, care le păru un veac, pisica se întoarse și plecă.

— Hai, să ne grăbim. Pariez că s-a dus să-l cheme pe Filch, ne-a auzit vorbind...

Ron și Harry părăsiră camera cu oglinda.

Zăpada nu se topi nici ziua următoare.

— Jucăm șah, Harry? -Nu!

— Hai să mergem să-i facem o vizită lui Hagrid, mai propuse Ron.

— Nu... Du-te tu, dacă vrei...

— Știu la ce te gândești, Harry. Oglinda! Dar nu te mai duce la noapte.

— De ce?

— Nu știu, dar am așa, o presimțire... Și, oricum, de-abia ai scăpat în ultimele dați. Filch, Plesneală și Doamna Norris bântuie peste tot. Și ce dacă nu te pot vedea, pot să dea peste tine! Și dacă dărâmi chiar tu ceva și faci zgomot?

— Parcă ai fi Hermione!

— Vorbesc serios, Harry, nu te duce!

Dar Harry avea un singur gând, să se posteze iar în fața oglinzii, și Ron n-avea cum să-l oprească.

În cea de-a treia noapte, Harry găsi drumul mult mai ușor. Mergea mult mai repede decât ar fi trebuit și știa că face zgomot, dar nu întâlnește pe nimeni.

Și iată-i din nou, pe mama și tatăl lui, zâmbindu-i din oglindă! Unul dintre bunicii lui îl salută vesel. Harry se așează pe podea, în fața oglinzii. Nu era nimeni care să-l oprească să stea acolo toată noaptea, cu familia lui. Absolut nimeni!

În afară de...

— Ei, te-ai întors iar, Harry?

Harry simți că-i îngheață sângele în vene. Se întoarse dincotro venise vocea. În spatele lui, stând pe unul dintre scaunele îngrămădite la perete, era chiar profesorul Albus Dumbledore! Probabil că trecuse chiar pe lângă el, dar nu-l văzuse, așa de nerăbdător fusese să ajungă la oglindă.

— Mă scuzați, domnule profesor, nu v-am văzut!

— E ciudat că, de când ai devenit invizibil, nu vezi mai departe de lungul nasului, zise domnul Albus Dumbledore și Harry răsufală ușurat, văzându-l că zâmbește.

— Deci, făcu Albus Dumbledore, așezându-se pe jos, lângă Harry, și tu, ca mii de alți studenți, înaintea ta, ai descoperit deliciile Oglinzii lui Erised.

— Nu știam că se numește așa, domnule.

— Dar sper că ți-ai dat seama până acum ce face ea?!

— Păi... mie îmi arată familia mea...

— Iar pe Ron îl arată ca fiind Căpitanul echipei de Vâjthaț!

— Cum de știți asta?

— Eu nu am nevoie de o pelerină, ca să mă fac invizibil, zise Albus Dumbledore, cu blândețe. Poți să-mi spui ce crezi că ne arată nouă, tuturor, această oglindă fermecată?

Harry clătină din cap.

— Atunci, hai să-ți explic eu. Cel mai fericit om de pe pământ va putea folosi oglinda asta, ca pe orice altă oglindă, adică se va uita în ea și se va vedea așa cum e el. Te-ai lămurit?

Harry căzu puțin pe gânduri, apoi zise:

— Ne arată tot ce dorim noi mai mult... sau ce vrem să aflăm!

— Da și nu! Ne arată numai cea mai ascunsă, cea mai arzătoare dorință a noastră. Tu, care nu ți-ai cunoscut niciodată familia, îi vezi acum pe toți, adunați în jurul tău. Ronald Weasley, care a fost umbrit de frații lui, de când se știe, se vede stând pe propriile lui picioare, și se visează cel mai bun dintre ei toți. Cu toate astea, oglinda asta nu ne dă nici adevăr, nici cunoaștere. Mulți au picat în extaz, de ce au văzut în ea, alții au înnebunit, neștiind dacă ce văd era sau va fi adevărat.

— Oglinda o să fie mutată în altă parte, de mâine, Harry, și te rog să n-o mai cauți. Dacă vreodată vei da, totuși, de ea, din întâmplare, acum ești pregătit, știi la ce să te aștepti. Nu trebuie să ne hrănim doar cu visuri, trebuie să și trăim cu adevărat, nu uita lucrul ăsta. Acum, pune-ți pelerina ta minunată și la culcare!

Harry se ridică în picioare.

— Domnule profesor, zise el, pot să vă întreb ceva?

— Sigur că da, zâmbi Albus Dumbledore. Asta ai făcut și până acum. Mai poți, totuși, să-mi mai pui o întrebare.

— Ce vedeți dumneavoastră, când vă uitați în oglindă?

— Eu? Păi, mă văd cu o pereche de ciorapi de lână, căl-duroși.

Harry gogonă ochii.

— Da, ce te miri? Nimeni nu poate spune niciodată că are destule șosete! zâmbi domnul Albus Dumbledore. Uite, a venit și Crăciunul ăsta, a trecut, și nimerii nu mi-a făcut și mie cadou o pereche de șosete de lână. Toți mi-au dat cărți.

De-abia când ajunse în dormitor, lui Harry îi trecu prin cap că profesorul Albus Dumbledore nu fusese tocmai sincer. „Ei, asta e!” își zise el. „Dacă i-am pus și eu așa o întrebare... Prea personală...”

— Capitolul XIII —

NICOLAS FLAMEL.

Albus Dumbledore îl convinsese pe Harry să nu mai caute Oglinda lui Erised și, cât dură vacanța de Crăciun, pelerina care te făcea invizibil zăcu îndoită frumos pe fundul valizei lui Harry. Harry ar fi dorit să uite ce văzuse în oglindă, dar nu era chiar așa ușor. Ajunse să aibă coșmaruri. Visa, iar și iar, că părinții lui dispăreau într-un fulger verzui, în timp ce, pe undeva, cineva chicotea diabolic.

— Vezi? A avut dreptate domnul profesor, oglinda te poate înnebuni, îi spuse Ron, când Harry îi povesti coșmarurile lui.

Hermione, care se întorsese înainte de a începe trimestrul, privea lucrurile diferit. Ea era chinuită pe de o parte de groază, la gândul că Harry

bântuise trei nopți la rând, prin școală, gata să fie prins, iar pe de altă parte, era dezamăgită că Harry nu aflase cine era Nicolas Flamel.

Aproape că renunțaseră la ideea că vor afla vreodată ceva despre acest personaj, dintr-o carte, deși Harry era convins că citise despre el undeva. O dată cu începerea trimestrului, începură să răsfoiască din nou cărțile din bibliotecă, fie și numai câte zece minute în pauzele dintre ore. Harry avea chiar mai puțin timp ca ei, fiindcă începuseră antrenamentele de Vâjthaț.

Baston îi supunea la antrenamente mai dure ca niciodată. Nici măcar ploile interminabile, care luaseră locul zăpezii, nu-l puteau îndupleca. Gemenii Weasley se plâneau că Baston devenise fanatic, dar Harry era de partea lui. Dacă ar fi câștigat următorul meci, împotriva Astropușilor, i-ar fi întrecut pe Viperini, în Campionatul Caselor, pentru prima oară în ultimii șapte ani. În afară de faptul că dorea să câștige, Harry descoperise și că avea mai puține coșmaruri după un antrenament greu, când dormea dus din cauza oboselii. La unul dintre antrenamente, pe o zi mohorâtă și ploioasă, Baston le dădu o veste proastă. Se înfuriase pe neastâmpărații Weasley, care se repezeau unul asupra altuia, prefăcându-se că sunt gata să se prăbușească.

— Vreți să vă potoliți odată? urlă el. Chestiile astea ne pot face să pierdem meciul! De data asta, arbitrează Plesneală și o să profite de orice prilej să mai ia ceva puncte de la Cercetași!

George Weasley chiar căzu de pe mătură, la aceste cuvinte.

— Arbitrează Plesneală? urlă el de jos, scuipând nămolul care îi intrase în gură. Și de când arbitrează el meciuri de Vâjthaț, mă rog? N-o să arbitreze cinstit, se știe doar că el ține cu Viperinii!

Restul echipei ateriză lângă George, începând să protesteze toți deodată.

— Nu e vina mea! se apără Baston. Trebuie să jucăm un meci curat, care să nu-i ofere lui Plesneală nici un motiv, ca să ne penalizeze.

Da, toate bune și frumoase, dar Harry mai avea un motiv pentru care nu îl vroia alături de el pe Plesneală, când juca Vâjthaț...

La sfârșitul antrenamentului mai rămaseră puțin să stea de vorbă între ei, așa cum făceau de obicei. Harry, însă, nu știa cum să ajungă mai repede în camera de zi a Cercetașilor, unde îi găsi pe Hermione și Ron jucând șah. Șahul era singurul joc la care Hermione mai mânca bătaie, din când în când, iar Harry și Ron erau de părere că era bine pentru ea.

— Nu spune nimic, câteva clipe, îi spuse Ron lui Harry, când îl văzu că se așează lângă ei. Trebuie să mă concen... Dar, ce-i cu tine? Arăți îngrozitor!

Vorbind pe șoptite, ca să nu-i mai audă nimeni, Harry le povesti despre dorința bruscă, neașteptată, a lui Plesneală de a arbitra următorul meci de Vâjthaț.

— Nu juca! sări Hermione, imediat.

— Spune că ești bolnav! completă și Ron.

— Sau că ți-ai rupt piciorul, mai zise Hermione.

— Nici nu poate fi vorba, nu există rezerve de căutători. Dacă mă retrag, Cercetașii nu mai pot să joace deloc.

În acel moment, în camera de zi, Neville se prăbuși pe podea. Cum de reușise să treacă prin gaura din tablou era un mister pentru toți, fiindcă picioarele îi erau prinse unul de altul, toți recunoscând de departe Blestemul Picioarelor Împleticite. Probabil că sărise ca iepurașul până la Turnul Cercetașilor.

Toți mureau de răs, în afară de Hermione, care sări imediat și începu un descântec pentru acest blestem. Picioarele lui Neville se desprinseseră unul de altul și el se ridică în picioare, tremurând din tot corpul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hermione, conducându-l să se așeze pe scaunul de lângă Harry și Ron.

— Draco! îngână Neville. M-am întâlnit cu el, la ieșirea din bibliotecă, și mi-a spus că tocmai căuta pe cineva pe care să încerce acest blestem.

— Du-te imediat la doamna profesoară McGonagall, îl îndemnă Hermione, și spune-i!

Neville clătină din cap.

— Nu vreau să mai am și alte necazuri, murmură Neville.

— Neville, trebuie să-l înfrunți! sări Ron. E obișnuit să-și bată joc de toți, dar asta nu înseamnă că trebuie să tremurăm în fața lui!

— Nu-mi spune și tu că nu sunt suficient de curajos să fac parte din grupa Cercetașilor, deja mi-a spus-o Draco de zeci de ori, suspină Neville.

Harry se căută prin buzunare și scoase o broscuță de ciocolată, pe care i-o dădu lui Neville, care era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Tu valorezi de zece ori mai mult ca Draco, îi zise Harry, doar pe tine te-a ales Jobenul Magic, nu-i așa? Iar pe Draco, unde l-a trimis? La nesuferiții de Viperini, nu?

Buzele lui Neville se destinseră într-un zâmbet pierit și începu să-și desfacă ciocolata pe care i-o dăduse Harry.

— Mulțumesc, Harry, zise Neville. Poftim poza, tu faci colecție... O să mă duc la culcare...

Pe când Neville se îndrepta spre dormitor, Harry se uită la poza din ciocolată.

— Iar, profesorul Albus Dumbledore! Ca și prima dată când am...

Suspină din greu și se uită pe verso. Imediat îi privi pe Ron și Hermione, fericit, și le șopti:

— L-am găsit! L-am găsit pe Nicolas Flamel! V-am spus că am citit undeva despre el: pe o astfel de carte, în tren, când veneam spre Hogwarts! Ascultați! „Profesorul Albus Dumbledore este faimos pentru faptul că l-a învins pe cruntul vrăjitor Grindelwald, în 1945, pentru descoperirea a douăsprezece rețete din sânge de dragon și pentru cercetările lui de alchimie, împreună cu partenerul său, Nicolas Flamel.”

Hermione sări în picioare. Nu mai fusese atât de încântată, de când obținuse notele pentru prima ei temă pentru acasă.

— Așteptați-mă! zise ea și se repezi spre dormitorul fetelor.

De-abia avură timp să schimbe priviri uimite, când Harry și Ron o văzură întorcându-se, cu o carte mare, foarte veche, sub braț.

— Nu m-am gândit niciodată să caut aici, recunosc eu. Am luat-o din bibliotecă, acum câteva săptămâni, ca lectură ușoară, până adorm.

— Ușoară? făcu Ron, dar Hermione îi făcu semn să tacă. Fata căuta înfrigurată ceva. Răsfoia paginile una după alta și mormăia ceva. În sfârșit, găsi ce căuta.

— Știam eu! Știam eu!

— Acum putem vorbi? întrebă Ron, ironic, dar Hermione nici nu-l băgă în seamă.

— Uitați ce scrie: „Nicolas Flamel este singurul care a obținut până acum Piatra Filozofală!”

Dar asta nu avu efectul, pe care scontase ea.

— Ce fel de piatră? se mirară Harry și Ron, într-un glas.

— O, Doamne, da voi nu știți nimic? Puneți mâna și mai citiți! Poftim, citiți aici!

Și ea împinse cartea în fața lui Ron și Harry, arătându-le unde să citească. Harry și Ron citiră:

Încă din Antichitate, alchimia s-a preocupat să obțină Piatra Filozofală, o substanță legendară, cu puteri uimitoare. Ea poate transforma orice metal în aur pur. Tot cu ea, se poate obține Elixirul Vieții, care îl face nemuritor pe oricine îl bea.

Au fost multe mărturii de-a lungul secolelor, dar singura Piatră Filozofală care există, cu adevărat, îi aparține lui Nicolas Flamel, eminentul alchimist, un mare iubitor de muzică de operă. Domnul Flamel, care și-a serbat a șase sute șazeci și cincea aniversare, anul trecut, duce o viață liniștită la Devon, împreună cu soția lui, Pernelle (șase sute cincizeci și opt de ani).

— Ei, ce ziceți acum? întrebă Hermione, nerăbdătoare, când îi văzu că au terminat de citit. Câinele păzește Piatra Filozofală! Pariez că i-a dat-o profesorului Albus Dumbledore, s-o pună la loc sigur, fiindcă sunt prieteni și fiindcă știa că cineva vroia să i-o fure! De aceea a mutat-o de la Gringotts!

— O piatră cu care poți face aur și care te menține veșnic în viață! exclamă Ron. Cred și eu că Plesneală pofteste la ea! Oricine ar dori să o aibă!

— Și nu e de mirare că nu l-am găsit pe Nicolas Flamel în studii recente despre magicieni și vrăjitori. La vârsta lui, nu poate fi numit... recent, nu-i așa?

A doua zi, dimineața, la orele de „Apărare contra Magiei Negre”, în timp ce copiau de pe tablă diferite modalități de a trata mușcătura de vârcolac, Ron și Harry discutau despre ce ar face ei cu Piatra Filozofală, dacă ar fi fost în posesia lor. Numai când Ron zise că el și-ar cumpăra propria echipă de Vâjthaț, Harry își aminti de apropiatul meci și de Plesneală, care îl arbitra.

— O să joc, n-am ce face! hotărî Harry. Dacă nu particip la joc, Viperinii or să creadă că sunt prea fricos, ca să dau ochii cu Plesneală! Le arăt eu lor, o să-i lăsăm paf, când o să câștigăm!

— Da, numai să nu fii făcut tu, paf, zise Hermione, îngrijorată.

Cu cât se apropia meciul, Harry devenea tot mai nervos, oricât ar fi bravat el în fața lui Ron și a Hermionei. Nici restul echipei, nu o ducea mai bine. Ideea de a trece înaintea Viperinilor, în Campionatul Caselor, îi încânta, nimeni nu mai reușise acest lucru de șapte ani, dar vor putea face acest lucru, cu un asemenea arbitru părtinitor?

Harry nu putea spune cu certitudine, dar i se părea că, oriunde s-ar fi dus, dădea de Plesneală. Uneori, chiar se întreba dacă nu cumva Plesneală îl urmărea, ca să-l prindă cu ocaua mică. Lecțiile de „Poțiuni” deveniseră o tortură săptămânală, atât de urât se purta Plesneală cu Harry. Oare, Plesneală își dăduse seama că știa unde se afla Piatra Filozofală? Harry nu vedea de unde ar fi putut să știe asta, dar, uneori, avea impresia că Plesneală putea citi gândurile.

Harry își dădu seama, când Hermione și Ron îi urară baftă, înainte ca el să intre la vestiar, că prietenii lui se întrebau în sinea lor dacă aveau să-l mai vadă vreodată viu. Și asta nu avu darul să-l liniștească deloc. Harry nu auzi nici un cuvânt, aproape, din discursul de îmbărbătare al lui Baston, în timp ce și puneă costumul de Vājthaț și își lua minunatul lui Nimbus 2000.

Între timp, Ron și Hermione găsiseră locuri lângă Neville, care nu înțelegea, în ruptul capului, de ce arătau atât de posomorâți și îngrijorați. Altfel, de ce și-ar fi adus amândoi baghetele magice?! Harry habar nu avea că cei doi prieteni exersaseră în taină Blestemul Picioarelor Împleticite. Se inspiraseră de la Draco și erau gata să folosească blestemul asupra lui Plesneală, dacă observau că se pregătea să-i facă vreun rău lui Harry.

— Nu uita, îl avertiză Hermione pe Ron. Se spune Locomotor Mortis!

— Știu, știu! se supără Ron. Nu mă mai bate atât la cap! La vestiar, Baston îl luă pe Harry deoparte.

— Nu vreau să te enervez, Potter, dar, dacă vreodată a fost nevoie mai mare de capturarea hoțoaicei aurii, cât mai repede, ei bine, acum e acel moment! Termină jocul, înainte ca Plesneală să apuce să-i favorizeze prea mult pe Astropufi!

— Toată școala a venit! zise Fred, trăgând cu ochiul în tribune. Chiar și Albus Dumbledore, pe bune!

Inima lui Harry tresări.

— Chiar? întrebă Harry și scoase capul să se convingă. Așa era. Barba lui argintie era inconfundabilă!

Harry ar fi putut să sară într-un picior de bucurie, Plesneală nu ar fi îndrăznit să-i facă vreun rău, dacă era și Albus Dumbledore acolo.

Probabil, de aceea Plesneală era negru de supărare, când echipele își făcură apariția, lucru pe care îl observă și Ron.

— Nu l-am văzut niciodată atât de încruntat pe Plesneală, îi șopti Ron Hermionei. Ah! S-au înălțat în zbor! A început! Auu!

Cineva îl pocnise pe Ron la ceafă. Era Draco.

— O, scuze Weasley, zise el, prefăcut, nu te-am observat! Și Draco îi privi semnificativ pe Crabbe și Goyle.

— Mă întreb cât timp o să fie în stare Potter să stea pe mătură, de data asta? Facem niște pariuri? Ce zici, Weasley?

Ron nu răspunse, Plesneală tocmai le dăduse niște puncte Astropuflilor, fiindcă George respinsese un balon-ghiulea, tocmai în direcția arbitrilor. Hermione, cu degetele încrucișate în poală, nu-și dezlipea ochii de la Harry, care se învârtea ca un șoim, în jurul terenului, sperând să depisteze cât mai repede hoțoaica.

— Știți cum cred eu că i-au ales pe ăștia din echipa Cercetașilor? continuă Draco să-i sâcăie, în momentul în care Plesneală le dădu din nou puncte Astropuflilor, fără vreun motiv aparte. Cred că Baston i-a luat pe toți ăștia de care ți se face milă. De exemplu, Potter, care nu are părinți, cei doi Weasley, fiindcă sunt săraci. Mai bine te luau și pe tine, Neville, tot n-ai nimic în capul ăla!

Neville se făcu roșu ca racul și se întoarse spre Draco, străfulgerându-l cu privirea.

— Valorez de zece ori mai mult ca tine, își aminti el ce-i spuse-se Harry.

Draco, Crabbe și Goyle hohotiră îndelung, dar Ron, fără să-și ia ochii de la meci, zise:

— Bravo, i-ai zis-o, Neville!

— Neville, dragă, dacă mintea ar fi de aur, ai fi la fel de sărac ca Weasley. Nervii lui Ron erau întinși la maximum, era foarte îngrijorat de soarta lui Harry.

— Ai grijă, Draco, un cuvânt în plus și...

— Ron! îl atenționează Hermione. Harry!

— Unde? Ce-a pățit?

Harry făcuse un plonjon spectaculos care îi făcu pe spectatori să strige și să aplaude. Hermione se ridicase în picioare și își dusesse degetele încrucișate la piept, urmărindu-l speriată pe Harry, care se îndrepta ca un glonț spre pământ.

— Ai mare noroc, Weasley, cred că Potter a văzut vreo monedă pe pământ și o culege pentru tine!

Asta fu picătura. Înainte ca Draco să știe ce i se întâmplă, Ron tăbări pe el, trântindu-l la pământ. După un moment de ezitare, Neville escaladă scaunul, ca să-i dea și el o mână de ajutor lui Ron.

— Hai, Harry! urla Hermione, când îl văzu pe Harry îndreptându-se ca un bolid spre Plesneală.

Hermione nici măcar nu observase încăierarea dintre Ron și Draco, și nici nu auzea pumnii pe care și-i împărțeau Neville, Crabbe și Goyle.

Plesneală reuși să-și cârmească mătura la timp, ca să nu-l lovească ceva roșu-auriu, iar în secunda următoare, Harry se opri din plonjon și ridică brațul, triumfător. Prinsese hoțoaica!

Tribunele erau în picioare. Era un record, cu siguranță. Nimeni nu-și mai amintea ca hoțoaica să fi fost prinsă la așa puțin timp de la începerea meciului.

— Ron! Ron! Unde ești? Meciul s-a terminat! Harry a prins hoțoaica. Am câștigat! țipa Hermione, sărind în sus și-n jos pe scaunul ei și îmbrățișându-o pe

Parvati Patil, care stătea în dreptul ei, pe rândul din față. Harry sări de pe mătură, când încă mai avea câțiva centimetri până la pământ. Nu-i venea să creadă. Reușise! Meciul era gata, după nici cinci minute! În timp ce era înconjurat de Cercetași, care năvăliseră pe teren, Harry mai apucă să vadă fața rea și lividă a lui Plesneală și zâmbetul blând al profesorului Albus Dumbledore, care îl bătu pe umăr.

— Bravo, Harry, zise el încetișor, încât doar Harry îl auzi. Mă bucur că m-ai ascultat și nu ți-ai pierdut timpul căutând oglinda... Te-ai antrenat din greu... Excelent!

Plesneală scuipe cu năduf pe pământ.

După ce părăsi vestiarul, ceva mai târziu, Harry plecă să-și ducă Nimbus 2000 la locul unde erau parcate măturile. Nu-și amintea să fi fost vreodată mai fericit ca atunci. Făcuse ceva, de care se putea mândri, într-adevăr, nimeni nu mai putea spune că era vestit numai prin numele său. Aerul de seară mirosea deosebit de plăcut. Mergea pe iarba umedă, trecând în revistă ultima oră, care zburase ca o părere: Cercetașii îmbulzindu-se să-l care pe brațe, Ron și Hermione, în depărtare, sărind în sus și-n jos, fericiți, deși Ron avea nasul însângerat.

Harry ajunsese la hangarul de mături. Se rezemă cu spatele de ușa de lemn și privi la ferestrele castelului, purpurii la apusul soarelui. Cercetașii conduceau în campionat. Îi arătase el lui Plesneală...

Și apropo de Plesneală...

O figură cu glugă cobora treptele castelului. Nedorind să fie observat de nimeni, individul se îndrepta grăbit spre Pădurea Interzisă. Victoria lui Harry trecu pe planul doi. Acum, urmărea totul cu atenție. Își dădu seama imediat despre cine era vorba, după pasul șchiopătat. Plesneală! Îndreptându-se spre Pădurea Interzisă, în timp ce toți ceilalți erau la masă? Ce se întâmpla?

Harry încălecă din nou mătura și își luă zborul. Planând pe deasupra castelului, îl văzu pe Plesneală intrând în Pădurea Interzisă, fugind de-a binelea, în acel moment. Îl urmă pe dată. Pomii erau așa deși, încât nu-și dădea seama încotro se îndrepta Plesneală. Zbură în cercuri, din ce în ce mai jos, până atinse vârfulurile copacilor. Auzi niște voci dedesubt. Ateriză lin într-un fag, fără să-l audă nimeni. Se apropie cât putu de mult, ținând strâns mătura și încercând să zărească ceva printre frunze.

Jos, într-o poieniță, stătea Plesneală, dar nu era singur. Era și Quirrell cu el. Harry nu putea să-i vadă fața, dar Quirrell se bălbâia mai îngrozitor, ca de obicei:

— N-N-Nu ș-știu d-de ce a-ai v-vrut să ne î-i-întâlnim tt-toc-mai a-aici, Se-Severus...

— Păi, ca să fie mai... intim, îl batjocori Plesneală. Elevii n-au de unde să știe despre Piatra Filozofală, nu-i așa?

Harry se aplecă și mai mult. Quirrell bolborosea ceva. Plesneală îl întrerupse, nervos.

— Bănuiesc că încă n-ai aflat cum putem trece de monstrul lui Hagrid...

— D-D-Dar... Se-Se-Severus, e-eu...

— Nu cred că ți-ar conveni să mă ai ca dușman, Quirrell, îl repezi Plesneală, făcând un pas către el.

— D-Dar n-nu ș-știi ce v-vrei să...

— Ba, știi tu prea bine!

O bufniță scoase niște sunete, prin apropiere, și Harry aproape căzu din copac. Se redresa repede, la timp ca să-l audă pe Plesneală spunând:

— Micul tău... hocus-pocus... Aștept!

— D-D-Dar n-n-nu...

— Bine, de ajuns pentru acum, dar în curând o să mai avem noi o mică discuție și atunci, ai face bine să te hotărăști de partea cui ești!

Plesneală își trase gluga pe cap și părăsi poienița. Era aproape întuneric acum, dar Harry îl văzu pe Quirrell, țintuit locului, ca o stană de piatră.

— Harry, unde ai fost? îl luă Hermione în primire.

— Ai câștigat! Ai câștigat! Ai câștigat! striga Ron, fericit, bătându-l pe spate. Iar eu i-am învinețit ochiul lui Draco, iar Neville s-a luptat, singur, cu Crabbe și Goyle! Încă nu și-a venit în simțiri, dar Madam Pomfrey spune că o să-și revină repede. Toată lumea te așteaptă în camera de zi, dăm o petrecere în cinstea ta! Fred și George au subtilizat niște prăjituri și alte câteva chestii de la bucătărie!

— Lasă asta, le zise Harry, grăbit. Să găsim o cameră goală, să vă spun ceva, de o să rămâneți ca la dentist!

După ce închiseră ușa după ei, se asigurară că nu este ascuns Peeves pe undeva, după care Harry le povesti tot ce văzuse și auzise.

— Deci, am avut dreptate, caută Piatra Filozofală și încearcă să-l atragă pe Quirrell de partea lui, ca să-l ajute! Îl întreba dacă a aflat cum poate trece de Fluffy și a spus ceva de un oarecare „hocus-pocus”, pe care îl poate face Quirrell. Probabil că, în afară de Fluffy, Piatra mai e păzită și de farmece, blesteme, descântece sau mai știi eu ce. Probabil că acestea au fost făcute de Quirrell și acum Plesneală încearcă să descopere antidotul!

— Vrei să spui că piatra se află în siguranță numai atâta timp cât Quirrell îi poate ține piept lui Plesneală? întrebă Hermione, alarmată.

— Atunci, până marți e gata furată! făcu Ron.

— Capitolul XIV —

NORBERT, CREAMĂ NORVEGIANĂ.

Quirrell era mai dârz, totuși, decât se așteptaseră. În săptămânile care urmară, Quirrell deveni tot mai palid și slăbi și mai mult, dar nu părea să fi cedat.

Ori de câte ori trecea pe coridorul de la etajul trei, Harry, Ron și Hermione își lipeau urechile de ușa interzisă, dornici să știe dacă Fluffy mai era acolo. Plesneală se învârtea în tot locul, la fel de prost dispus, ceea ce demonstra că Piatra era în siguranță. De câte ori trecea pe lângă Quirrell, Harry îi arunca mereu câte un zâmbet încurajator, iar Ron îi repezea pe toți cei care îndrăzneau să râdă de bâlbâiala lui Quirrell.

Hermione, însă, mai avea și alte preocupări, în afară de Piatra Filozofală. Ea începuse să învețe și să se pregătească pentru examenele viitoare, iar Harry și Ron nu ar fi avut nimic împotriva acestui lucru, dacă Hermione nu i-ar fi bătut la cap să facă și ei la fel.

— Hermione, mai sunt secole până la examene!

— Numai zece săptămâni, izbucni Hermione, asta înseamnă o secundă pentru Nicolas Flamel!

— Dar noi nu avem șase sute de ani, îi aminti Ron. Și ce ai tu de repetat, mă rog? Oricum, știi totul de nota zece!

— Ce repet? Nu sunteți în toate mințile? Uitați că trebuie să luăm toate examenele ca să trecem în anul doi? Examenele astea sunt de maximă importanță, nici nu știu de ce nu m-am apucat de săptămâna trecută...

Din nefericire, și profesorii gândeau ca Hermione. Le dădeau atâtea teme pentru acasă, încât vacanța de Paște nu a mai fost nici pe departe așa de frumoasă ca cea de Crăciun. Era greu să te relaxezi cu Hermione lângă tine, spunând cu glas tare toate cele douăsprezece moduri de utilizare a sângelui de dragon sau făcând exerciții cu bagheta magică.

Bombănind și căscând de mama focului, Harry și Ron își petreceau cea mai mare parte a timpului liber în bibliotecă, alături de Hermione, încercând să acopere toate lecturile suplimentare, care li se dădeau la ore.

— N-o să țin minte niciodată chestia asta! izbucni Ron, într-o după-amiază, aruncându-și cât colo pana de scis și privind melancolic pe fereastra bibliotecii. Era o zi splendidă, așa cum nu mai fusese demult. Cerul era limpede, de un albastru intens, iar în aer se simțea deja un iz de vară.

Harry care căuta o anume plantă magică, în „O sută de ierburi și ciuperци magice”, nu-și ridică nici o clipă capul din carte până în momentul în care îl auzi pe Ron, spunând mirat:

— Hagrid, ce cauți tu în bibliotecă?

Hagrid își târșâi picioarele până la ei, ascunzând ceva la spate. Părea foarte nelalocul lui în bibliotecă, îmbrăcat cu jacheta lui lungă de blană din cârtiță.

— Mă uitam și eu, zise el repede, ceea ce le trezi și mai mult interesul. Dar voi ce faceți aici? Sper că ați renunțat la ideea de a-l căuta pe Nicolas Flamel...

— Ei, păi, știm de o mie de ani cine e, se grozăvi Ron și știm și ce păzește câinele: Piatra Fi...

— Șșș! îl întrerupse Hagrid repede, uitându-se în jur, să vadă dacă auzise cineva. Nu mai urla așa, ce te-a apucat?

— Am vrea să te întrebăm câteva lucruri, totuși, profită Harry. De ce mai este protejată Piatra, în afară de Fluffy și...

— Șșș! făcu iar Hagrid, veniți pe la mine mai târziu. Nu vă promit nimic, dar nu mai trâncăniți aici în gura mare.

Elevii nu trebuie să știe lucrul acesta, or să spună că eu v-am spus!

— Pe curând, Hagrid, zise Harry. Hagrid se îndepărtă, târându-și pașii.

— Oare, ce ascundea la spate, întrebă Hermione, gânditoare.

— Crezi că avea vreo legătură cu Piatra Filozofală?

— Mă duc să văd din ce domeniu a luat cartea, spuse Ron. Reveni câteva clipe mai târziu cu un maldăr de cărți, pe care le trânti pe masă.

— Dragoni! zise Ron, victorios. Hagrid caută ceva despre dragoni! Uitați aici: „Specii de dragoni din Marea Britanie și Irlanda”, „De la Ou la Infern”, „Ghid pentru paznicii de dragoni”.

— Întotdeauna și-a dorit un dragon, așa mi-a spus prima oară când ne-am întâlnit, își aminti Harry.

— Dar e împotriva legii! se sperie Ron. Creșterea dragonilor a fost interzisă prin Convenția Vrăjitorilor din 1709, toată lumea știe asta. Încuiații și-ar da seama imediat cine suntem, dacă am ține dragoni în curte. Și, oricum, nu prea poți îmblânzi dragoni, e foarte periculos. Am văzut cu ce arsuri s-a întors Charlie, de la dragonii din România.

— Dar nu există dragoni sălbatici și în Marea Britanie? întrebă Harry.

— Cum să nu?! zise Ron. O specie de Galezi Verzi și Negri de Hebride. Ministerul Magiei are mari probleme cu exterminarea lor, credeți-mă pe mine. Sarcina noastră este să-i vrăjim pe Încuiații care i-au văzut o dată, ca să uite întâmplarea.

— Oare, ce are de gând, Hagrid? întrebă Hermione.

Când bătura la ușa colibeii paznicului de vânătoare, o oră mai târziu, fură foarte surprinși să constate că draperiile erau trase la geamuri.

— Cine e acolo? întrebă Hagrid, înainte de a le da drumul înăuntru, după care închise ușa repede, în urma lor.

Era înăbușitor de cald în casă. Deși era o zi caldă, în vatră ardea focul. Hagrid le oferi câte un ceai și sandviciuri de hermină, pe care ei le refuzară politicoși.

— Deci, ce vroiați să mă întrebați?

— Da, zise Harry, să nu mai lungim vorba, ne întrebam dacă poți să ne spui ce altceva mai protejază Piatra, o dată ce ai trecut de Fluffy.

— Sigur că pot, răspunse Hagrid, cam înțepat. Numărul unu: Nu știu nici eu! Numărul doi: Știți deja prea multe, așa că nu v-aș spune nici chiar dacă aș ști! Piatra se află aici fără vreun motiv anume, doar pentru că a fost gata să fie furată de la Gringotts! Bănuiesc că V-ați dat seama de asta, nu? Nu-mi pot explica deloc cum de știți de Fluffy...

— Ei, Hagrid, să fim serioși! Poate că nu vrei să ne spui nouă, dar tu știi, cu siguranță, îl flata Hermione, cu o voce lingușitoare.

Barba lui Hagrid se mișcă și îl văzură zâmbind încântat.

— Ne întrebam numai cine altcineva a mai ajutat la paza Pietrei, continuă Hermione. În cine altcineva a avut încredere domnul Albus Dumbledore.

Inima lui Hagrid se umflă ca un pepene, la aceste ultime cuvinte. Harry și Ron o priviră încântați pe Hermione.

— Păi, asta cred că v-aș putea spune... Nu văd ce rău aș putea face... L-a împrumutat pe Fluffy de la mine, apoi, câțiva profesori au făcut vrăji... Profesoara Lăstar, profesorul Flitwick... profesoara McGonagall, îi numără Hagrid; profesorul Quirrell... Chiar și profesorul Albus Dumbledore și-a adus contribuția, desigur. A, era să uit! Și profesorul Plesneală...

— Plesneală?

— Da, asta v-a scăpat, nu-i așa? Profesorul Plesneală a ajutat la protejarea Pietrei, nicidecum s-o fure...

Harry știa prea bine că și Ron și Hermione se gândeau la același lucru ca și el. Dacă Plesneală ajutase și el, atunci desigur că știa și cum o protejaseră ceilalți profesori. Probabil că știa totul, în afară de vraja lui Quirrell și de felul în care putea să treacă de Fluffy.

— Numai tu știi cum se poate trece de Fluffy, nu-i așa, Hagrid? întrebă Harry, îngrijorat. Și n-ai spune nimănui, nici măcar unui profesor, da?

— Absolut nimănui, în afară de domnul Albus Dumbledore! zise Hagrid, mândru.

— Ei, e și asta ceva, răsuflă Harry, ușurat, privind spre cei doi prieteni. Hagrid, n-ai putea să deschizi o fereastră, mor de cald!

— Nu pot, Harry, îmi pare rău, zise el și aruncă o privire furișă spre foc. Dar fusese de-ajuns pentru Harry.

— Hagrid, ce-i ăla?

Dar deja știa ce e. Chiar în inima focului, sub ceainic, stătea un ou mare și negru.

— Ah... făcu Hagrid, răsucindu-și nervos barba, ăla e...

— Unde l-ai găsit, Hagrid? întrebă Ron, chircindu-se în fața focului, să vadă oul mai bine. Cred că te-a costat o avere!

— L-am câștigat! se laudă Hagrid. Aseară, am băut câteva pahare și am jucat cărți cu un străin. De fapt, cred că s-a bucurat ca să scape de el, ca să fiu sincer...

— Dar ce-o să faci cu el când se clocește? îl întrebă Hermione.

— Păi, am mai citit și eu câte ceva, zise Hagrid, scoțând o carte groasă de sub pernă. „Creșterea dragonilor, de plăcere, dar și cu folos”! E cam veche, desigur, dar scrie despre absolut totul: cum să ții oul în foc, fiindcă mama lor scuipe flăcări asupra ouălor, cât timp le clocește, cum să-l hrănești, cu o găleată de coniac, amestecat cu sânge de pui de găină, din jumătate în jumătate de oră, cum să recunoști diferitele specii, numai după ouă... Ți-a fost Creastă Norvegiană, o specie foarte rară.

Hagrid era foarte mulțumit de el. Nu și Hermione.

— Hagrid, strigă ea, tu stai într-o casă de lemn!

Dar Hagrid nu-i dădu atenție. Stătea lângă foc și fredona ceva, foarte fericit.

Na, acum aveau altceva pentru care să-și facă griji: ce i s-ar fi întâmplat lui Hagrid dacă afla cineva că avea un ou de dinozaur la el, lucru complet interzis de lege.

— Încep să mă întreb cum ar arăta o viață liniștită, oftă Ron, gândindu-se că, zi de zi, trebuiau să se chinuie cu temele suplimentare, la care îi obliga Hermione.

Acum, le făcuse chiar un program de recapitulare și asta îi enerva la culme.

Iar într-o zi, la micul dejun, Hedwig îi aduse lui Harry un bilet de la Hagrid, unde scia doar atât: E aproape gata!

Când auzi, Ron vru să chiulească de la ora de „Ierbologie”, dar Hermione nici nu vru să audă.

— Hermione, de câte ori în viață, crezi tu că o să poți vedea cum iese din găoace un pui de dragon?!

— O să avem necazuri, dacă chiulim, dar asta e nimic față de ce o să pățească Hagrid, dacă află cineva ce face...

— Taci din gură! șopti Harry.

Draco era doar la câțiva pași și asculta cu mare atenție. Oare, cât auzise? Harry nici măcar nu îndrăzni să se uite la expresia de pe fața lui Draco.

Ron și Hermione continuară să se certe tot drumul, până la ora de „Ierbologie”, iar, în final, Hermione se lăsă convinsă ca toți trei să dea o fugă până la Hagrid într-una din pauze. De îndată ce clopotul castelului anunță sfârșitul orei, cei trei se grăbiră spre marginea Pădurii Interzise. Hagrid îi întâmpină fericit și emoționat.

— Nu mai are mult și iese, zise el, conducându-i în colibă. Oul se afla pe masă și se vedeau crăpături peste tot. Ceva se mișca în interior și se auzeau ciocăneli repetate. Se așezară cu toții în jurul mesei, privind oul cu răsuflarea tăiată.

Deodată, se auzi o zgârietură și oul crăpă în două. Puiul de dragon pică pe masă. Nu se putea spune că era foarte drăgălaș, ba din contră. Arăta ca o umbrelă neagră, șifonată și udă.

Avea niște aripi mult prea mari, în comparație cu corpul slăbănog, un bot lung, cu nări largi, un început de coarne și ochi portocalii.

Creatura strănută. Câteva scântei ieșiră prin nările lui.

— Vedeți cât e de frumos? murmură Hagrid și întinse mâna și mângâie puiul de dragon pe cap, iar acesta se repezi imediat să-i sugă degetul, dezvelindu-și colții în creștere. Oh, ce scump e, știe deja cine e... mămica lui!

— Hagrid, strigă Hermione, în cât timp crește un dragon Creastă Norvegiană?

Hagrid se pregătea să răspundă, când se făcu deodată livid la față și se duse la geam.

— Ce s-a întâmplat?!

— Cineva se uita prin crăpătura draperiilor, zise Hagrid. Era un puști, iar acum fugе spre școală să le spună tuturor!

Harry se repezi la ușă și privi după intrus. Chiar și de la distanța aia, putea să spună cu certitudine cine era individul.

Draco văzuse puiul de dragon!

Săptămâna următoare, cu mult după ce toată lumea se culcase, Harry și Hermione stăteau de vorbă în camera de zi. Ceasul bătă miezul nopții, când gaura din tablou se deschise brusc. Își tăcu apariția Ron, luându-și de pe umeri pelerina lui Harry. Fusese la Hagrid, ca să-l ajute să hrănească dragonul. Micul Norbert mânca de acum șoareci morți.

— M-a mușcat! zise el și le arătă marginea palmei, care era bandajată cu o batistă, plină de sânge, acum. N-o să mai pot ține pana de scris toată săptămâna. Credeți-mă, dragonul este cel mai oribil animal, pe care l-am văzut vreodată, dar, dacă vezi cum se poartă Hagrid cu el, ai zice că e un iepuraș plâpând și pufos. A zis că m-a mușcat, fiindcă l-am speriat, iar când am plecat îi cânta un cântec de leagăn.

Se auzi un ciocănit la fereastră.

— E Hedwig! zise Harry și îi dădu drumul înăuntru. Aduce răspunsul de la Charlie!

Cei trei se așezară cap lângă cap, ca să poată citi în același timp scrisoarea:

Dragă Ron, Ce mai faci? Mulțumesc pentru scrisoare, m-aș bucura foarte tare să iau aici, la mine, puiul de dragon Creastă Norvegiană. Cel mai bine ar fi să mi-l trimiteți cu niște prieteni care vin să mă viziteze săptămâna viitoare. Problema e că nu trebuie să fie văzuți că transportă ceva ilegal, iar dragonul este ceva ilegal.

Puteți să-l aduceți voi pe Norbert până la Turnul Înalt, sâmbătă, la miezul nopții? Vă întâlniți cu ei și așa îl pot lua cât e întuneric și nu-i vede nimeni.

Dă-mi de știre, cât mai curând posibil.

Cu dragoste, Charlie.

Se uitară unul la altul.

— Am pelerina, zise Harry, nu cred că o să fie așa de greu. Cred că pelerina este destul de largă să acopere doi dintre noi și pe Norbert.

Faptul că toți trei fură de acord, fără nici un fel de alte proteste, demonstra cât de apăsătoare fusese ultima săptămână. Erau de acord cu orice, numai să scape de Norbert... și de Draco.

Apăru, totuși, o problemă. În dimineața următoare, mâna lui Ron se umflase și era de două ori mai mare ca de obicei. Nu știa dacă era prudent să meargă la Madam Pomfrey... Dacă recunoștea o mușcătură de dragon? Pe după-amiază, nu mai avu ce face, însă. Rana căpătase o culoare neplăcută, verzui închis. Dacă Norbert avea colții otrăviți?!

Pe seară, Harry și Hermione se duseră în aripa unde se afla spitalul și îl găsiră pe Ron la pat, într-o stare jalnică.

— Și nu e numai mâna, deși o simt ca și cum ar fi gata să-mi cadă din clipă în clipă, se plânse Ron. Draco i-a zis lui Madam Pomfrey că trebuie să împrumute o carte de la mine, numai ca să-mi poată râde în nas! M-a amenințat că o să-i spună despre ce este vorba, de fapt! Eu i-am spus că m-a

mușcat un câine, dar nu sunt sigur că m-a crezut. Nu trebuia să-l fi bătut la meciul de Văjthaț, acum se răzbună!

Harry și Hermione făcură tot posibilul să-l calmeze pe Ron.

— Se va termina totul sâmbătă, la miezul nopții, îi zise Hermione, dar asta nu-l liniști prea tare pe Ron. Din contră, se ridică în capul oaselor și drăcui:

— Sâmbătă, la miezul nopții, pe dracu'! Oh, nu! Mi-am amintit că scrisoarea către Charlie era în cartea pe care i-am dat-o lui Draco. O să știe că ducem puiul de dragon acolo! N-avem cum să scăpăm de Norbert!

Harry și Hermione nu mai apucară să zică nimic. Intră Madam Pomfrey, care îi trimise acasă pe ei, iar pe Ron, la culcare.

— E prea târziu să mai schimbăm planul acum, zise Harry. Nu avem timp să mai trimitem altă bufniță la Charlie și probabil că e ultima șansă ca să scăpăm de Norbert. Trebuie să riscăm! Oricum, avem pelerina, despre care Draco nu știe nimic.

Când se duseră să-l anunțe pe Hagrid, îl găsiră pe Colț, ogarul lui Hagrid, în fața ușii, cu coada bandajată. Hagrid deschise doar fereastra și le spuse:

— Nu vă las înăuntru, Norbert este cam nervos. Nu vă îngrijați, de mine ascultă!

Când îi spuseră de scrisoarea lui Charlie, ochii lui Hagrid se umplură de lacrimi, deși lacrimile puteau fi urmarea faptului că Norbert tocmai îl mușcase de picior.

— Aaah! Ei, nu-i nimic, mi-a prins numai cizma! Se joacă, doar e copilaș și el!

„Copilașul” trozni cu coada de pereți, făcând geamurile să zăngăne. Harry și Hermione se duseră la castel, având sentimentul că sâmbătă nu era destul de curând!

S-ar fi întristat foarte mult, văzând cât suferea Hagrid că trebuie să se despartă de puiul de dragon, dacă n-ar fi fost atât de îngrijați. Era o noapte întunecoasă, chiar și luna era ascunsă de nori. Veniseră cu întârziere la Hagrid, dar trebuiseră să aștepte până plecaseră Peeves din fața ușii de la intrare, unde juca tenis la perete.

Hagrid îl pregătise pe Norbert, care era frumos împachetat și pus într-un coș mare.

— I-am pus o mulțime de șoareci pentru drum și niște coniac, le spuse Hagrid, cam bosumflat. Și i-am pus și ursulețul, dacă i se face urât.

Din coș răzbăteau niște sunete, care îl făcură pe Harry să se gândească dacă ursulețul mai avea capul pe umeri...

— La revedere, Norbert, suspină Hagrid, în timp ce Harry azvârli pelerina peste coș și intră și el, împreună cu Hermione, sub coș. Pa, mami n-o să te uite niciodată!

Cum de au reușit să ducă până la castel coșul, n-au putut să spună niciodată. Limbile ceasului se apropiau de ora 12 noaptea, pe când ei de-abia

urcau scările de marmură de la intrare. Urcară un rând de scări, apoi altul, nici chiar scurtăturile știute de Harry nu-i ajutară prea mult.

— Aproape am ajuns, șopti Harry, gâfâind, când ajunseră pe coridorul de sub turn.

Deodată, auziră un zgomot în fața lor, care îi sperie atât de tare, că erau să dea drumul la coș. Uitând că erau invizibili, se retraseră în umbră, trăgând cu ochiul la două umbre care stăteau de vorbă la câțiva pași de ei. Licări o lumină.

Era profesoara McGonagall, în halat și cu părul prins într-o plasă pentru noapte, care îl ținea de-o ureche pe Draco.

— Ești pedepsit! urla ea. Iar Viperinii pierd douăzeci puncte, din cauza ta! Să hoinărești prin castel, la miezul nopții... Ce neobrăzare!

— Doamnă profesoară, dar vreau să vă spun că vine Harry Potter... cu un dragon...

— Ce aiureli! Numai minciuni! De unde ai mai scos-o și pe-asta, Draco? Imediat mergem la profesorul Plesneală, să vedem ce zice și el!

Să urce scara îngustă și spiralată li se păru acum floare la ureche. Abia când ieșiră pe terasa turnului, îndrăzniră să-și scoată pelerina, putând respira acum în voie. Hermione chicoti:

— Draco, pedepsit! Îmi vine să cânt de bucurie!

— Mai bine nu! o avertiză Harry.

Râzând pe seama lui Draco, așteptară. Norbert se tot foia în coșul lui. După zece minute, patru măhuri aterizară pe terasă.

Erau prietenii lui Charlie, veseli și drăguți. Le arătară cum să-l prindă pe Norbert, cu niște curele, de măturile lor. Verificară și ei dacă Norbert era în siguranță, apoi își strânseră mâinile și își luară la revedere.

În sfârșit, Norbert pleca... Acum... A plecat!

Se strecurară înapoi, pe scara în spirală, cu mâinile ușoare, acum, că scăpaseră de Norbert. Nu tu dragon, Draco consemnat, ce-ar fi putut să le tulbure fericirea?

Dar răspunsul se afla la piciorul scărilor. Pe când pășeau pe coridor, se ivi din umbră fața lui Filch.

— Măi, măi, rânji el, da' știu că am încurcat-o, nu? Harry și Hermione lăsaseră pelerina pe terasă...!

— Capitolul XV —

PĂDUREA INTERZISĂ.

Lucrurile stăteau cum nu se putea mai prost. Filch îi luă și-i duse la profesoara McGonagall, la etajul întâi. Stăteau și așteptau, fără să scoată nici un cuvânt. Hermione tremura din tot trupul. Scuze, alibiuri, povești fantasmagorice alergau unele după altele în capul lui Harry, unele mai puțin credibile ca altele. Nu vedea cum mai puteau să iasă din încurcătură de data asta. Erau încolțiți. Cum de putuseră să fie așa de neatenți și să lase pelerina pe terasă? Nu exista nici o scuză, pe care profesoara McGonagall să o poată accepta, nici o explicație că bântuiau pe culoare, în plină noapte, ca să nu mai

vorbim de faptul că accesul în turn era permis numai la orele de astronomie. Dacă îl mai puneau la socoteală și pe Norbert și Pelerina Fermecată, puteau foarte bine să-și facă bagajele.

Dacă Harry se gândise că lucrurile nu puteau fi mai rele, ei bine, se înșelase! Profesoara McGonagall venea cu Neville, care de cum îi văzu începu să strige:

— Harry, unde ai fost?! Am vrut să te previn că Draco ne-a spus că ai un dra...

Harry îi făcu semn lui Neville să-și țină gura, dar profesoara McGonagall îl văzu. Părea că scoate flăcări pe gură, mai ceva ca Norbert, când tăbări asupra celor trei.

— Nu mi-aș fi putut închipui asta despre niciunul dintre voi! izbucni ea. Profesorul Filch mi-a spus că erați în turnul de astronomie. E ora unu noaptea! Ce explicație aveți?

Era prima oară când Hermione nu știa ce să răspundă la întrebarea unui profesor. Stătea nemișcată, ca o statuie, cu ochii la vârful pantofilor.

— Cred că știi ce s-a întâmplat, continuă McGonagall. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama. Probabil că i-ați vândut cine știe ce gogoși lui Draco, să creadă că aveți un dragon, numai ca să-l țineți treaz până la ora asta și să-l faceți de răs! L-am prins și pe el, să știți! Acum, probabil că vă amuzați că Neville a fost atât de naiv, încât să creadă și el!

Harry îi căută privirea lui Neville, pentru a-l asigura că nu era adevărat, fiindcă acesta arăta cât se poate de jignit. Bietul Neville, dragul de el, cât a însemnat pentru el să rătăcească pe culoare, la ora aia, ca să-l găsească și să-l pună în gardă!

— Sunt dezamăgită! zise profesoara McGonagall. Patru studenți, în aceeași noapte, pe culoarele castelului! N-am mai pomenit așa ceva până acum! Și dumneata, domnișoară Granger, credeam că ai mai multă minte și mai mult bun simț! Cât despre dumneata, domnule Potter, am crezut că faptul că faci parte dintre Cercetași înseamnă mult mai mult. Sunteți consemnați toți trei! Da, și dumneata, domnule Poponeață, nimic nu-ți dă dreptul să umbli pe culoarele castelului, noaptea, mai ales în zilele astea, când e atât de periculos! Iar Cercetașii vor pierde cincizeci de puncte!

— Cincizeci? făcu Harry.

Asta însemna că pierdeau conducerea, câștigată atât de frumos, în urma meciului de Văjthaț...

— Cincizeci de puncte fiecare! strigă profesoara McGonagall, respirând din greu, pe nasul ei lung și ascuțit!

— Doamnă profesoară, vă rugăm...

— Nu puteți să...

— Potter, nu-mi spune mie ce pot și ce nu pot să fac! Acum, la culcare! Nicicând nu mi-au adus Cercetașii o mai mare rușine!

O sută cincizeci de puncte pierdute, într-o singură noapte! Asta îi aducea pe ultimul loc. Cercetașii pierduseră orice șansă de a câștiga Cupa Caselor.

Harry simți un imens gol în stomac. Oare, cum avea să șteargă această rușine? Se va întâmpla vreodată?

Harry nu închise un singur ochi toată noaptea. Îl auzi pe Neville suspinând alături, ore în șir, fără oprire. Nu găsea nici un cuvânt de consolare. Știa prea bine că și Neville aștepta cu groază sosirea zorilor. Ce se va întâmpla când vor afla și ceilalți colegi ce făcuseră?

La început, cei care treceau pe lângă tabela care anunța punctajul crezură că trebuie să fie vreo greșală. Cum să piardă așa, deodată, o sută cincizeci de puncte față de ziua precedentă? Dar imediat vestea se răspândi ca fulgerul. Harry Potter, faimosul Harry Potter, eroul meciului de Vâjthaț pierduse acele puncte, împreună cu alți doi nevolnici din anul întâi!

De unde fusese unul dintre cei mai admirați și iubiți din școală, Harry ajunsese unul dintre cei mai detestați. Chiar și Ochi-de-Șoim și Astropufii îl urau, fiindcă toată lumea ar fi vrut să-i vadă pe Viperini detronați din fruntea clasamentului. Peste tot, pe unde mergea, toți îl arătau cu degetul și nici măcar nu se oboseau să coboare vocea, când îl insultau în fel și chip. Viperinii, în schimb, îl aplaudau și-l ovaționau, când trecea pe lângă ei.

Numai Ron nu îl părăsi și-i luă apărarea.

— Or să uite repede, te asigur eu, încerca el să-l consoleze pe Harry. Fred și George au pierdut o mulțime de puncte de când sunt aici și, totuși, colegii îi iubesc!

— Dar au pierdut o sută cincizeci de puncte dintr-o dată? întreba Harry, negru de supărare.

— Ei, nu chiar... admise Ron.

Era cam târziu pentru astfel de angajamente, dar Harry se jură să nu se mai bage în lucruri care nu-l privesc. Pățise toate astea, numai fiindcă își băgase nasul peste tot. Îi era atât de rușine, încât se duse la Baston și se oferă să-și dea demisia.

— Demisia? răcni Baston. Și la ce bun, mă rog? Cum să mai recuperăm din puncte, dacă nu câștigăm la Vâjthaț?

Dar chiar și acest joc își pierduse orice farmec pentru Harry. Restul echipei nu-i adresa nici un cuvânt în timpul antrenamentelor, iar dacă erau nevoiți să vorbească despre el îi spuneau „căutătorul”.

Hermione și Neville sufereau și ei. Nu erau chiar atât de prizoniți ca Harry, fiindcă nu erau faimoși ca el, dar nici cu ei nu vorbea nimeni. Hermione renunță să încerce mereu să iasă în evidență și stătea cu capul plecat, muncind în tăcere.

Harry era aproape fericit că se apropiau examenele. Învățatul, recapitulările, îl făceau să mai uite de necazuri. El, Ron și Hermione se izolaseră și învățau până târziu în noapte, memorând ingredientele celor mai complicate poțiuni, învățând pe dinafară fel de fel de farmece și vrăji, memorând datele marilor descoperiri în magie și ale Revoltei Spiridușilor.

Apoi, când mai era doar o săptămână până la examene, jurământul pe care și-l făcuse Harry, de a nu se mai amesteca în treburi care nu-l priveau, fu

pus la grea încercare. Într-o după-amiază, în timp ce se întorcea singur de la bibliotecă, auzi niște șoapte, care venea dintr-o clasă din apropiere. Recunoscu vocea lui Quirrell.

— Nu, nu și nu! Te rog...

Părea că se roagă de cineva care îl amenința. Harry nu rezistă ispitei și se apropie de ușă.

— Bine, bine, e-n regulă, îl auzi el pe Quirrell zicând.

Și imediat, Quirrell ieși glonț din clasă, îndreptându-și turbanul. Era palid la față și părea gata să izbucnească în lacrimi. Curând, dădu colțul și Harry nu-l mai văzu. De fapt, avea impresia că profesorul Quirrell nici măcar nu-l observase. Așteptă, până ce pașii lui Quirrell se pierdură cu totul și aruncă o privire în clasă. Era goală, dar la celălalt capăt se vedea o ușă, dată de perete. Tocmai se îndrepta spre ea, când își aminti jurământul pe care și-l făcuse.

Și, la urma urmelor, ar fi pariat pe douăsprezece Pietre Filozofale că cel care tocmai părăsise clasa era Plesneală, iar, din cele auzite, în curând avea să-l vadă pe Plesneală sărind vioi câte două trepte, fiindcă se pare că profesorul Quirrell cedase.

Harry se întoarse în bibliotecă, unde Hermione îl asculta pe Ron la astronomie, și le spuse ce auzise.

— A reușit, nesuferitul de Plesneală! izbucni Ron, cu ciudă. Dacă i-a spus Quirrell cum să desfacă vraja...

— Da, dar mai e și Fluffy, șopti Hermione.

— Poate că Plesneală a descoperit cum să treacă de el, fără să fie nevoie să-l mai întrebe pe Hagrid, zise Ron, aruncând o privire la miile de cărți care îi înconjurau. Pariez că printre cărțile astea trebuie să fie una care să te învețe cum să fentezi un câine cu trei capete. Ce facem, Harry?

O luminiță sclipi în ochii lui Ron, la perspectiva unei noi aventuri, dar Hermione răspunse, înainte ca Harry să apuce să zică ceva:

— Să mergem la profesorul Albus Dumbledore! Asta trebuia să facem de la început! Dacă încercăm ceva, de capul nostru, și ne prind, sunt sigură că ne exmatriculează.

— Dar nu avem nici o dovadă, protestă Harry. Quirrell e prea speriat, ca să ne susțină. Plesneală o să se jure că habar n-are cum a intrat monstrul, de Halloween, și că el se afla departe de etajul trei, în acel moment. Pe cine crezi că o să creadă? Pe el sau pe noi? Nu e un secret că nu-l putem suferi, iar Dumbledore o să creadă că am inventat totul ca să ne răzbunăm pe Plesneală. Filch n-o să ne ajute, dacă îi este viața amenințată, și, oricum, el e prieten cu Plesneală și se bucură cu cât sunt exmatriculați mai mulți studenți. Și mai e ceva. Nu uitați că noi n-ar trebui să știm de Fluffy și nici de Piatra Filozofală. Ne-ar lua ceva timp să explicăm totul.

Hermione păru convinsă. Nu și Ron.

— Ce-ar fi să adușmecăm puțin...?

— Nu! zise Harry, scurt. M-am lecuit de atâta adulmecat. Trase harta lui Jupiter spre el și începu să memoreze numele lunilor lui.

A doua zi, dimineața, la micul dejun, Harry, Hermione și Neville primiră câte un bilețel:

Vă veți ispăși pedeapsa diseară, la ora 11. Profesorul Filch vă așteaptă în holul de la intrare.

Profesoara McGonagall.

Harry uitase că mai aveau de ispășit și o pedeapsă, în afară de punctele pe care le pierduseră pentru Cercetași. Se așteptase ca Hermione să se plângă că pierde o noapte de recapitulare, dar ea nu scoase un cuvânt. Și ea, ca și Harry, simțeau că meritau tot ceea ce li se întâmpla.

La ora 11 noaptea, își luară la revedere de la Ron, în camera de zi, și porniră spre holul de la intrare, împreună cu Neville. Aici, îi aștepta deja Filch... cu Draco. Uitaseră că și el era pedepsit.

— Urmați-mă, le porunci Filch.

Aprinse un felinar și îi scoase afară din castel.

— Pariez că de acum încolo o să vă gândiți de două ori înainte de a călca vreo regulă, rânji el. Oh, da! După părerea mea, munca grea și durerea sunt cei mai buni profesori! Păcat că nu se mai aplică pedepsele de odinioară... Să fiți atârnați câteva zile de încheieturi, tocmai de tavan... Încă mai am lanțurile în biroul meu, le țin în perfectă stare, dacă mai am nevoie vreodată de ele? Gata, să mergem, și să nu cumva să vă treacă prin cap să fugiți, că va fi vai și-amar de voi!

Mărșăluiau pe pământul întunecat. Neville își trăgea nasul în continuu. Harry se tot gândea care le va fi pedeapsa. Trebuia să fie ceva groaznic, altfel Filch n-ar rânji atât de satisfăcut.

Era lună plină, dar norii o acopereau adesea, lăsându-i în beznă. În depărtare, se vedeau luminile de la coliba lui Hagrid. Se auzi un strigăt, care părea că vine de departe.

— Tu ești, Filch? Hai, grăbește-te odată, vreau să începem! Inima lui Harry tresări. Dacă trebuia să-i pună la muncă.

Hagrid, n-avea cum să fie atât de rău. Probabil că ușurarea, pe care o simți, se citi clar pe fața lui, fiindcă Filch zise:

— Presupun că îți închipui că va fi floare la ureche, nu-i așa? Ei bine, mai gândește-te o dată, băiete, mergem în Pădurea Interzisă și mă îndoiesc că vreunul dintre voi o să mai iasă întreg de acolo!

La aceste cuvinte, Neville scoase un vaiet, iar Draco aproape că înțepeni în loc.

— În Pădurea Interzisă? repetă el și nu i se mai păru de joacă. Nu putem merge noaptea acolo, sunt tot felul de grozăvii... vârcolaci, am auzit...

Neville se apucă de mâneca lui Harry și înghiți cu greu.

— Da, acum îți faci griji? Trebuia să vă fi gândit înainte de a intra în bucluc, spuse Filch.

Hagrid ieși din întuneric și se îndreptă spre ei, cu Colț la picior. Căra un arc greu, pe umăr, iar în jurul pieptului, avea înșirate o mulțime de săgeți.

— Era și timpul! Vă aștept de jumătate de oră. Harry, Hermione, vă simțiți bine?

— N-ar trebui să fii așa prietenos cu ei, Hagrid, la urma urmelor, sunt pedepsiți, îl certă Filch.

— De-aia ați întârziat? Le-ai ținut predici pe drum? se încruntă Hagrid la Filch. Nu e treaba ta să faci asta! Gata. sarcina ta s-a încheiat. De aici încolo, mă ocup eu de ei!

— Bine, vin să-i iau în zori. Ce mai rămâne din ei, vreau să spun, adăugă Filch, răutăcios și se întorse și porni spre castel, cu felinarul licărind în întuneric.

Draco se întoarse spre Hagrid.

— Eu nu intru în pădurea asta! zise el și Harry fu încântat să descopere panică în vocea dușmanului său.

— Ba o să intri, dacă vrei să mai rămâi la Hogwarts, spuse Hagrid, sever. Ai făcut ceva rău și trebuie să plătești!

— Dar astea sunt treburi de servitori, nu de studenți. Am crezut că o să scriu de o mie de ori „Nu mai fac” sau mai știu eu ce. Dacă tata ar ști că fac asta, ar...

— Spune-i tatălui tău că așa e la Hogwarts, mârâi Hagrid. Să scrii de o mie de ori... auzi! Și la ce bun, mă rog? O să faceți ceva folositor sau o să părăsiți școala! Dacă te gândești la tatăl tău și nu la faptul că vei fi exmatriculat, atunci, du-te la castel și începe să-ți faci valiza. Hai, du-te!

Draco nu se clinti din loc. Se uită furios la Hagrid și apoi plecă privirea.

— Bine, atunci, zise Hagrid. Ascultați-mă bine, fiindcă e foarte periculos ce avem de făcut în noaptea asta și nu vreau ca cineva să riște inutil. Veniți cu mine aici!

Îi conduse până la marginea pădurii. Ridică felinarul și le arată o potecă îngustă, care șerpuia printre copacii întunecați și deși. O briză ușoară le flutură prin păr, în momentul în care pătrunseră în pădure.

— Uitați acolo, le zise Hagrid. Vedeți pata aia argintie, de pe pământ? E sânge de unicorn. E a doua oară, săptămâna asta, când se întâmplă ca un unicorn să fie rănit. Miercurea trecută, am găsit unul mort. Acum, trebuie să găsim unicornul rănit și să-l scăpăm de chinuri pe bietul animal, dacă nu-l putem vindeca.

— Și dacă acel cineva, care a rănit unicornul, ne găsește el pe noi? întrebă Draco, mort de frică.

— Nu există nimic în pădure care ar putea să te atace, atâta timp cât ești cu mine și Colț, îl liniști Hagrid. Și nu părăsiți poteca. Așa, acum ne împărțim în două tabere și căutăm urme în două direcții. E sânge peste tot, probabil că se chinuie de noaptea trecută, cel puțin.

— Eu vreau să merg cu Colț! se repezi Draco, simțindu-se în siguranță, cu ochii la colții lui puternici.

— Bine, dar ai grijă, e cam laș, zise Hagrid. Eu, Harry și Hermione o luăm pe aici. Tu, Neville și Colț, pe acolo. Dacă cineva dă de urma unicornului, trimite în aer steluțe verzi. Scoteți-vă baghetele și faceți o demonstrație, să văd dacă ați înțeles. Dacă se ivește vreun pericol, trimiteți steluțe roșii, înțeles? Să mergem! Fiți atenți și mult noroc!

Pădurea era întunecată și cufundată în tăcere. Mai merseră câțiva metri împreună, până ajunseră la o bifurcație. Harry, Hermione și Hagrid o luară la stânga, Draco, Neville și Colț, la dreapta.

Mergeau în tăcere, cu ochii ațintiți la pământ, unde se vedeau din loc în loc pete argintii, în lumina celor câteva raze de lună, care reușeau să se strecoare printre copacii deși.

Harry observă că Hagrid era foarte îngrijorat.

— Dar nu s-ar fi putut ca unicornul să fi fost ucis sau rănit de un vârcolac? întrebă Harry.

— Vârcolacul nu este suficient de rapid, îi răspunse Hagrid. Unicornii sunt foarte iuți, sunt creaturi cu puteri magice. N-am mai pomenit până acum vreun unicorn rănit.

Trecură pe lângă un buștean, acoperit cu mușchi. Harry auzea susurul apei, trebuia să fi fost vreun râuleț prin apropiere. Încă se mai vedeau urme de sânge argintiu, la dreapta și la stânga potecii.

— Te simți bine, Hermione? șopti Hagrid. Nu te îngrijora, nu poate fi așa departe, dacă e rănit atât de rău, o să-l... Treceți în spatele copacului!

Hagrid îi apucă pe Harry și Hermione și îi împinse în spatele unui stejar falnic. Scoase o săgeată, o potrivi în arc și ridică arcul, gata de tragere. Toți ascultau cu mare atenție. Se auzea ceva, ca o pelerină, târâtă pe jos, printre copaci. Hagrid scrută poteca întunecată, dar peste câteva clipe, zgomotele dispărură.

— Știam eu! E cineva în pădure, cineva care n-are ce căuta aici! zise Hagrid.

— Un vârcolac? sugeră Harry.

— Nu, nu era nici vârcolac, nici unicorn! zise Hagrid, încruntându-se. Urmați-mă, dar cu mare atenție, vă rog.

Înaintară și mai încet, cu urechile ciulite, gata să prindă și cei mai mic zgomot. Deodată, în poienița din fața lor, ceva se mișcă. De data asta, nu mai încăpea nici o îndoială!

— Cine-i acolo? întrebă Hagrid. Ieșiți din umbră! Sunt înarmat, vă avertizez!

În poieniță își făcu apariția cineva... Să fi fost om? Sau cal? Până la mijloc era om, cu barba și părul roșu, dar de la mijloc în jos era cal, un cal puternic, cu coada roșie. Harry și Hermione rămaseră cu gurile căscate.

— Oh, tu erai Ronan? zise Hagrid, ușurat. Ce mai faci? Înaintă și strânse mâna centaurului.

— Bună seara, Hagrid, zise centaurul, cu o voce tristă. Aveai de gând să tragi în mine?

— Ce să fac, Ronan, trebuie să fiu foarte atent, zise Hagrid, mângâindu-și arcul. E cineva rău în pădurea asta! Ei sunt Harry Potter și Hermione Granger, studenți la Hogwarts. Iar el e Ronan. E centaur.

— Am văzut asta, zise Hermione, cu glas pierit.

— Bună seara, zise Ronan. Studenți, da? Și învățați ceva la școala aia de magie?

— Păi...

— Un pic, zise Hermione, timid.

— Un pic. Ei, e și asta ceva, oftă Ronan și își dădu capul pe spate, uitându-se la stele. Ce tare strălucește Marte, în seara asta!

— Da, fu de acord Hagrid. Ronan, îmi pare bine că te-am întâlnit. Căutăm un unicorn rănit, ai observat ceva?

Ronan nu răspunse imediat. Se uita în sus, fără să clipească, apoi oftă iar.

— Întotdeauna, inocenții cad victime, așa a fost odată, așa e și acum.

— Da, zise iar Hagrid. Dar ai văzut ceva, Ronan, ceva neobișnuit?

— Marte strălucește foarte tare în seara asta, repetă Ronan, în timp ce Hagrid îl privea nerăbdător. Neobișnuit de strălucitor...

— Da, dar, cum spuneam, pe aici, pe-aproape, n-ai observat ceva neobișnuit, ceva straniu?

Din nou, Ronan amână răspunsul:

— Da, pădurea ascunde multe secrete...

O mișcare în tufișurile din apropiere îl făcu pe Hagrid să ridice iar arcul, dar nu era decât alt centaur, cu păr negru. Era foarte bine făcut, cu o înfățișare mai sălbatică ca Ronan.

— Salut, Bane zise Hagrid. Ce faci?

— Bună seara, Hagrid. Sunt bine, dar tu, ce mai faci?

— Bine, și eu! tocmai îl întrebam pe Ronan dacă n-a văzut ceva neobișnuit, un unicorn a fost rănit. Tu n-ai observat ceva ieșit din comun?

Bane trecu lângă Ronan și ridică ochii spre cer:

— E neobișnuit de strălucitor Marte, în seara asta...

— Da, am mai auzit asta, zise Harry, morocănos. Ei bine, dacă auziți sau vedeți ceva straniu, anunțați-ne, noi plecăm acum.

Harry și Hermione se luară după Hagrid, cu ochii la centauri, până îi pierdură din vedere.

— Niciodată nu poți obține un răspuns clar din partea unui centaur! izbucni Hagrid. Nu știi altceva, decât să privească la stele, nu-i interesează nimic din tot ce se află la o distanță mai mică decât Luna.

— Și sunt mulți centauri în pădure? întrebă Hermione.

— O, nu, numai câțiva. Nu se amestecă mai cu nimeni, dar întotdeauna pot schimba o vorbă cu ei când mi se face urât. Centaurii știu multe lucruri, dar nu prea le spun oricui...

— Nu crezi că zgomotul pe care l-am auzit mai înainte era al unui centaur? întrebă Harry.

— Nu prea suna a tropot de copite, nu? Nu, nu cred. Părerea mea este că nu era zgomot de centauri, n-am mai auzit astfel de zgomot până acum, prin pădure...

Continuară să înainteze printre copacii deși și întunecați. Harry se tot uita nervos peste umăr. Avea sentimentul ciudat că erau urmăriți. Era foarte fericit că Hagrid arcul lui enorm era cu ei. Tocmai trecuseră de un cot al potecii, când Hermione îl apucă pe Hagrid de braț.

— Hagrid, uitate! Steluțe roșii! Ceilalți au probleme!

— Voi doi, așteptați aici. Stați pe potecă, vin imediat după voi!

Îl auziră strivind crenguțele sub pașii lui uriași. În curând nu mai răzbătu nici un zgomot până la ei și amândoi se priviră, îngroziți. Se auzeau numai frunzele foșnind în jurul lor.

— Nu cred că au pățit ceva, zise Hermione. Tu, ce zici?

— Nu-mi pasă de Draco, dar dacă i se întâmplă ceva lui Neville... Numai din vina noastră, se află el în pădurea asta...

Minutele se scurgeau cu greu. Își ascuțiseră urechile la maximum. Lui Harry i se părea că percepe fiecare zgomot al pădurii. Auzea chir foșnirea celor mai mici rămurele. Ce se întâmplă? Unde erau ceilalți?

În sfârșit, se auziră trosnete și Hagrid își făcu apariția. Îi luase cu el și pe Draco și Neville. Colț nu lipsea nici el. Hagrid turba de furie. Draco se strecurase în spatele lui Neville și îl speriasse, ca să se distreze puțin. Neville intrase în panică și scăpărase steluțe roșii.

— Ar trebui să ne considerăm norocoși dacă mai prindem pe cineva în noaptea asta, cu tot tãmbãlãul pe care l-ați făcut! Nu avem ce face, schimbăm grupurile. Hermione și Neville rămân cu mine, iar tu, Harry, Colț și prostul ăsta mergeți împreună. Îmi pare rău, îi șopti Hagrid lui Harry, dar cred că îi va fi imposibil să te sperie pe tine. Trebuie să ne terminăm treaba, în noaptea asta!

Așa că Harry se afundă în pădure, cu Draco și Colț. Merseră cam o jumătate de oră, înaintând tot mai adânc în pădure, până ce poteca dispăru cu totul, din cauza copacilor tot mai deși. Erau urme argintii pe trunchiurile copacilor, ca și cum biata creatură se târâse în chinuri groaznice până aici. Uitându-se printre ramurile împletite ale unui unui stejar bătrân, Harry văzu o poieniță.

— Uitate! zise el și îl opri cu mâna pe Draco.

Pe pământ se vedea ceva de un alb strălucitor. Se mai apropiară puțin.

Da, era un unicorn, dar era mort. Harry se întristă. Nu văzuse niciodată ceva atât de frumos. Picioarele lui zvelte erau răsucite într-o poziție ciudată, așa cum se prăbușise la pământ, și sângele argintiu improșcase toate frunzele din jur.

Harry mai înainte un pas, când, deodată, un sunet îi îngheță sângele în vene. La marginea poieniței, se mișcă un tufiș, iar din el își făcu apariția o figură, acoperită cu o glugă. Harry, Draco și Colț stăteau nemișcați. Individul cu glugă se apropie de unicorn, se aplecă spre rana lui și începu să-i soarbă sângele.

— AAAAAAAH!

Teribilul strigăt îi scăpase lui Draco. Și el și Colț se ascuseră imediat. Individul ridică privirile și îl țintui pe Harry. De pe fruntea lui picura sânge de unicorn. Se ridică în picioare și se îndreptă spre Harry, care înlemnise de frică.

Apoi, simți o groază cumplită, cum nu i se mai întâmplase vreodată, iar cicatricea de pe frunte păru să-i ia foc. Orbit pe jumătate, Harry se clătină și se dădu câțiva pași înapoi. Auzi zgomote de copite în spatele lui, venind în galop, și ceva îi sări înaintea, atacându-l pe individul cu glugă.

Durerea din cap era așa de mare, încât Harry căzu în genunchi. Îi trebui un minut sau două ca să-și revină. Când își ridică privirea, individul dispăruse. Deasupra lui stătea aplecat un centaur. Nu era nici Ronan, nici Bane, acesta părea mai tânăr și avea părul de un blond auriu.

— Ai pățit ceva? întrebă centaurul, ridicându-l pe Harry.

— Nu, n-am nimic, mulțumesc, zise Harry. Dar cine era arătarea aia?

Centaurul nu răspunse. Avea ochii uimitor de albaștri, ca niște safire. Se uită cu atenție la Harry, mai ales la cicatricea de pe fruntea lui, care se iritase și ieșea mai mult în evidență.

— Ești Potter, zise centaurul. Mai bine te-ai întoarce la Hagrid, pădurea nu este un loc sigur, mai ales pentru tine. Poți să călărești? Ar fi mai simplu așa.

— Numele meu este Firenze, zise centaurul și se lăsă cât mai jos, ca să poată Harry încăleca.

Din partea cealaltă a poieniței se auziră alte tropote. Erau Ronan și Bane, care, după sudoarea de pe crupele lor, se vedea că alergaseră neîntrerupt până aici.

— Firenze, tună Bane. Ce-i cu tine, n-ai pic de rușine? E un om pe spinarea ta? Ce, ești tu, un catâr amărât?

— Știi cine e băiatul ăsta? îl întrebă Firenze. E băiatul familiei Potter. Cu cât părăsește mai repede pădurea, cu atât mai bine!

— Ce tot spui tu, acolo, Firenze? urlă Bane. Ai uitat că am jurat să nu ne răzvrătim împotriva cerului? N-am citit noi în stele ce urmează să se întâmple? Ronan bătu nervos cu copita în pământ.

— Sunt sigur că Firenze nu a vrut să facă decât bine, îi luă el apărarea. Bane zvârli cu copitele din spate, infuriat.

— Să facă bine! Și ce ne pasă nouă? Noi trebuie să avem o singură grijă, să citim în stele, nu să alergăm după oameni, prin pădurea noastră, ca niște măgari de rând!

Firenze se ridică nervos pe picioarele din față, încât Harry trebui să se țină de umerii centaurului, ca să nu cadă.

— Nu vezi unicornul de acolo? îl certă Firenze pe Bane. Nu înțelegi de ce a fost ucis? Sau nu ți-au spus stelele și acest secret? O să lupt împotriva celor care stau la pândă în pădurea asta, da, alături de oameni, dacă o să fie nevoie!

Și Firenze făcu stânga împrejur, cu Harry în spate, lăsându-i în urmă pe Bane și Ronan.

Harry nu înțelegea despre ce era vorba.

— De ce era așa de supărat Bane? întrebă Harry. Și ce a fost acea arătare de care m-ai salvat tu?

Firenze încetini puțin, îl sfătui pe Harry să aplece capul, ca să nu se lovească de vreo ramură, dar nu răspunse nici acum la întrebarea lui Harry. Continuară să meargă în tăcere, printre copaci, foarte mult timp, încât Harry fu convins că Firenze nu avea de gând să-i mai adreseze vreun cuvânt. Tocmai treceau printr-o porțiune de pădure unde copacii se îndesiseră foarte tare, când Firenze se opri și zise:

— Harry, tu știi la ce folosește sângele de unicorn?

— Nu, răspunse Harry, uimit de așa o întrebare. Noi folosim la poțiuni numai cornul și părul din coada lui.

— Asta fiindcă este monstruos să ucizi un unicorn, continuă Firenze. Numai cineva care nu are nimic de pierdut și imens de câștigat ar face o astfel de grozăvie. Sângele de unicorn te ține în viață, chiar dacă ești la un pas de moarte, dar trebuie să plătești un preț cumplit. Pentru că ai ucis ceva atât de pur și frumos, inocent și lipsit de apărare, urmează să duci o viață blestemată, din momentul în care sângele de unicorn îți atinge buzele. Harry își ațintise privirile pe creștetul lui Firenze, care devenise argintiu, sub razele lunii.

— Dar cine ar putea fi așa de disperat? întrebă Harry. Decât să fii blestemat pe viață, mai bine moartea, nu-i așa?

— Așa e, zise și centaurul, dar numai dacă trebuie să rămâi în viață până bei altceva, care îți dă forță și putere deplină, ceva care îți conferă nemurire! Domnule Potter, știi ce se află acum în școală, sub strașnică pază?

— Da, Piatra Filozofală! Ah, da... Elixirul vieții! Dar cine...

— Nu știi pe nimeni care a așteptat toți acești ani să capete iar puteri absolute, care s-a agățat de viață, așteptând să se răzbune?

Harry își simți inima ca într-un clește. Pe deasupra foșnetului copacilor, îi veni în minte vocea lui Hagrid și ce îi spusese el, când se întâlniseră prima oară: „Unii cred că ar fi murit, dar eu zic că sunt baliverne. Nu cred că avea în el ceva omenesc, ca să poată să moară”.

— Vrei să spui că era Cap-de...

— Harry, Harry! Ești întreg?

Era Hermione, care alerga spre ei, dea lungul potecii. Hagrid găfâia în urma ei.

— N-am pățit nimic, răspunse Harry, neștiind prea bine ce zice. Unicornul e mort, Hagrid, e în poienița din zare.

— Te las aici, îi spuse Firenze, în timp ce Hagrid alerga să examineze unicornul. Ești în siguranță acum.

Harry coborî de pe spatele centaurului.

— Mult noroc, Harry Potter, mai zise centaurul. Uneori, chiar centaurii au interpretat prost prezicerile stelelor. Sper ca acesta să fie unul dintre acele cazuri.

Se întoarse și se afundă în desișul pădurii, lăsându-l pe Harry, tremurând din toate încheieturile.

Ron adormise în camera de zi, tot așteptându-i pe ei să se întoarcă. Bodogănea ceva despre Vâjthaț, când Harry îl scutură zdravăn, ca să-l trezească. În câteva secunde, era treaz de-a binelea, iar Harry se apucă să le povestească, lui și Hermionei, ce se întâmplase în pădure.

Harry n-avea astâmpăr, pășea în sus și în jos, prin fața căminului. Încă mai tremura.

— Plesneală vrea Piatra pentru Cap-de-Mort... care așteaptă, ascuns în pădure... Și noi credeam că Plesneală vrea să se îmbogățească...

— Să nu-i mai spui numele Știi-Tu-Cui, îl rugă Ron, înspăimântat că ar putea fi auziți.

Dar Harry nu-l auzi, nu mai era atent.

— Firenze m-a salvat, dar n-ar fi trebuit s-o facă... Bane era furios foc pe el... Spunea că nu trebuie să te amesteci și să schimbi prezicerile stelelor... Probabil că centaurii citiseră în stele că se va întoarce... Cap-de-Mort! Bane crede că Firenze trebuia să-l lase pe Cap-de-Mort să mă omoare, așa cum scrie în stele...

— Te rog, nu-i mai pronunța numele, șopti Ron, îngrozit.

— Deci, acum nu mai am de așteptat decât până ce Plesneală reușește să fure Piatra Filozofală, continuă Harry, înnebunit, apoi, Cap-de-Mort va putea să vină după mine și să mă omoare... Sper ca Bane să fie mulțumit...

Hermione era îngrozită, dar tot mai găsi câteva cuvinte de consolare:

— Harry, toată lumea știe că singurul de care se teme Știm-Noi-Cine este Dumbledore și atâta timp cât el este lângă tine, Știm-Noi-Cine nu va îndrăzni să se apropie de tine. Oricum, unde scrie că centaurii nu se mai pot înșela și ei?! Așa cum ne-a spus profesoara McGonagall, arta prezicerii este foarte imprecisă.

Începea să se lumineze, când terminară ei de vorbit. Plecară să se culce, extenuați, cu gâturile uscate. Dar surprizele nopții nu se terminaseră.

Când trase pătura, ca să intre sub ea, văzu pelerina lui fermecată și un bilețel, pe care scria: „Pentru orice eventualitate!”

— Capitolul XVI —

PRIN UȘA SECRETĂ.

În toți anii care urmară, Harry nu găsi o explicație pentru felul în care reușise să ia toate examenele, când, în acele momente, aștepta, din clipă în clipă, să se deschidă ușa și Cap-de-Mort să se repeadă asupra lui să-l nimicească.

Totuși, zilele se târau una după alta și nu era nici o îndoială că Fluffy era la post, în spatele ușii zăvorâte.

Se făcuse extrem de cald, mai ales în clasele în care dădeau ei testele scrise. Li se dăduseră pene de scris noi, special pentru examene, care fuseseră vrăjite cu un descântec contra copiatului.

Dădeau și probe practice. Profesorul Flitwick îi verifica dacă știe dansul în jurul cazanului cu poțiuni, iar profesoara McGonagall îi privea cu mare atenție cum transformă un șoarece într-o tabacheră. Le dădea puncte, în funcție de cât de frumos arăta tabachera, dar le scădea puncte, dacă avea un cât de mic defect. Plesneală îi agita pe toți, când îi simțeau suflarea în ceafă, atât de îndeaproape îi urmărea, în timp ce ei se străduiau să facă poțiunea uitării.

Harry se străduia să facă totul cât putea mai bine, încercând să nu ia în seamă zvâcnirile din cap, care nu-l mai părăsiseră, de când cu întâmplările din pădure. Neville credea că Harry era nervos din cauza examenelor, când îl vedea că nu dormea noaptea, dar Harry era trezit, de fapt, de vechile lui coșmaruri, numai că acum erau și mai înfiorătoare, fiindcă în ele apărea și acea creatură, cu ochi răi, de pe fruntea căreia se scurgeau picături de sânge de inorog.

Poate fiindcă nu văzuseră ce văzuse Harry, poate fiindcă nu aveau cicatrice arzătoare pe frunte, dar Ron și Hermione nu erau atât de îngrijorați că Piatra Filozofală ar putea fi furată, așa cum era Harry. Cap-de-Mort îi îngrozea și pe ei, desigur, dar nu îi tortura în visurile lor. Erau atât de ocupați cu recapitulările, încât nu mai aveau timp să se gândească la ce pune la cale Plesneală sau oricine altcineva.

Ultimul examen era la „Istoria Magiei”. O oră de întrebări și răspunsuri, legate de vechi magicieni înaripați, care au inventat ceane care amestecau singure poțiunile, și aveau să fie liberi, liberi o săptămână întreagă, până li se dădeau rezultatele. Când stafia profesorului Binns le spuse să lase penele jos și să răsucească sulurile de pergament, Harry uită de grijile lui și se bucură, alături de ceilalți.

— A fost mult mai ușor, decât mă așteptam, remarcă Hermione, îndreptându-se, alături de ceilalți colegi, spre curtea școlii, scăldată în razele soarelui. Nici nu trebuia să mai învăț și despre Codul Vârcolacilor din 1637, și nici despre revolta lui Elfric cel Bun.

Hermionei îi plăcea să revadă ce scrisese la examene, dar de data asta Ron declară că nu are chef, așa că pleacă să se plimbe înspre lac, unde se așezară sub un copac. Gemenii Weasley și Lee Jordan chinuiau un calmar gigant, gâdilându-i tentaculele.

— Am terminat cu învățatul! suspină Ron, fericit. Nu mai fi așa preocupat, Harry, mai avem o săptămână până aflăm cât de prost am făcut, avem tot timpul să ne întristăm atunci!

Harry își frecă fruntea.

— Tare aș vrea să știu ce înseamnă asta, zise Harry. Mă doare cicatricea. S-a mai întâmplat și altă dată, dar nu chiar atât de des.

— Du-te la Madam Pomfrey! îi sugerează Hermione.

— Dar nu sunt bolnav, zise Harry, cred că e un avertisment... pentru ce va urma...

Ron nu se putea gândi la nimic, era prea cald.

— Relaxează-te, Harry, Hermione are dreptate, Piatra Filozofală e în siguranță, atâta timp cât Dumbledore este prin apropiere. Oricum, nimic nu ne-a dat de înțeles că Plesneală a găsit mijlocul de a trece de Fluffy. Aproape că i-a smuls piciorul, n-o să mai încerce așa curând. Și o să ajungă mai degrabă Neville să joace Vâjthaț, până să-l trădeze Hagrid pe Dumbledore.

Harry aprobă din cap, dar avea o stranie senzație că uitase să facă ceva, ceva foarte important. Când încercă să vorbească despre acest lucru cu Hermione, ea îi zise:

— E din cauza stresului de la examene. M-am trezit în miezul nopții și am început să-mi răsfoiesc notițele de la „Transfigurări”. Abia într-un târziu mi-am dat seama că dădusem examenul acela.

Dar Harry era ferm convins că sentimentul de nesiguranță pe care îl avea el nu era legat de oboseală, în nici un caz. Văzu o bufniță pe cerul senin și se gândi că numai Hagrid îi trimisese lui mesaje. Da, bunul și credinciosul Hagrid, care nu avea să-l trădeze niciodată pe Dumbledore... era sigur... niciodată... Doar dacă...

Harry sări în picioare.

— Unde te duci? se miră Ron.

— M-am gândit la ceva, zise Harry, livid. Trebuie să mergem acum la Hagrid...

— De ce? întrebă Hermione, străduindu-se să înțeleagă.

— Nu vi se pare ciudat că Hagrid își dorea atât de mult un dragon și, ca din senin, apare un individ cu un ou de dragon? Câți ar îndrăzni să poarte cu ei ceva interzis de legea vrăjitorilor? Și l-a găsit pe Hagrid... ca din întâmplare... Cum de nu m-am gândit la asta până acum?

— Ce vrei să spui? întrebă Ron, dar Harry o zbughise spre pădure.

Hagrid stătea la soare, în fața casei, și curăța mazăre cu mânecele și manșetele de la pantaloni suflecate.

— Salut, îi întâmpină el, zâmbind. Ați terminat examenele? Vreți ceva de băut?

— Da, zise Ron, te rugăm.

Dar Harry i-o tăie brusc:

— Nu, mulțumim, dar ne grăbim. Hagrid, vreau să te întreb ceva. Mai ții minte noaptea în care l-ai câștigat pe Norbert? Cum arăta străinul de la care l-ai câștigat?

— Nu știu, că nu și-a scos gluga de pe cap, răspunse Hagrid.

Îi văzu pe toți trei rămânând atenți și ridicând din sprâncene.

— Dar nu-i nimic ciudat aici, încercă Hagrid să le explice. Vin fel de fel de indivizi la cârciuma din sat și nu e de mirare că nu și-a ridicat gluga, dacă era, cumva, vreun traficant de ouă de dragon...

Harry se așeză pe jos, lângă castronul cu mazăre.

— Și despre ce ai vorbit cu el, Hagrid? Ai menționat cumva ceva despre Hogwarts?

— S-ar fi putut, admise Hagrid, încruntându-se, în timp ce încerca să-și aducă aminte. Da, m-a întrebat ce fac și i-am spus că sunt paznic de vânătoare... M-a mai întrebat ce fel de animale am în grijă și i-am spus... Și i-am mai spus că mi-am dorit un dragon, de când mă știu. Apoi... Nu-mi mai amintesc prea bine, că mă tot cinstea cu câte o băutură... Da, mi-a mai spus că are un ou de dragon și că l-aș putea câștiga la cărți, dacă vroiam... Dar mai întâi vroia să fie sigur că sunt în stare să am grijă de el, nu vroia să încapă pe mâinile oricui... Așa că i-am spus că, în comparație cu Fluffy, un dragon e floare la ureche...

— Și... părea interesat de Fluffy? îl mai iscodi Harry, încercând să pară cât mai liniștit.

— Păi, sigur... Câți câini cu trei capete ai mai întâlnit până la Hogwarts?! Așa că i-am spus că puteai face ce vrei cu Fluffy, dacă știai cum să-l iei: îi cântă ceva și el adoarme imediat, ca un...

Hagrid se opri, îngrozit.

— Nu trebuia să-i fi spus asta! Am uitat că i-am spus! Hei, dar unde plecați?

Harry, Ron și Hermione nu scoaseră o vorbă până nu ajunseră în marele hol de la intrare, care părea mohorât și întunecat, în comparație cu vremea de afară.

— Trebuie să mergem la Dumbledore, hotărî Harry. Hagrid s-a scăpat față de un străin, cum poate fi domolit Fluffy, și acel necunoscut cu glugă, nu putea fi decât Cap-de-Mort sau Plesneală! N-a fost greu să-i smulgă lui Hagrid informația, după ce l-a îmbătat criță. Sper, numai, să ne creadă Dumbledore. Firenze ar putea să confirme, dacă nu s-ar opune Bane. Unde este biroul lui?

Priviră în jur, confuz, sperând să descopere un semn care să-i îndrepte în direcția corectă. Nu știau unde îl pot găsi pe Dumbledore și nu auziseră ca cineva să fi fost chemat vreodată la el.

— Trebuie să... Începu Harry, dar o voce îl opri brusc.

— Ce căutați înăuntru?

Era profesoara McGonagall, cu un teanc de cărți sub braț.

— Vrem să mergem la domnul profesor Dumbledore, răspunse Hermione, cu curaj, spre marea mirare a lui Ron și Harry.

— Să mergeți la domnul profesor Dumbledore? repetă profesoara McGonagall, ca și cum era sigură că acolo se ascundea ceva suspect. Și de ce, dacă nu sunt indiscretă?

Harry înghiți în sec. Și acum, ce aveau de făcut?

— E secret, zise el, dar regretă imediat că o făcuse, fiindcă nările profesoarei McGonagall începură să freamăte.

— Profesorul Dumbledore a plecat acum zece minute, zise ea, cu răceală. O bufniță i-a adus un mesaj urgent de la Ministerul Magiei și a plecat de îndată la Londra.

— A plecat? întrebă Harry, îngrijorat. Deja?

— Profesorul Dumbledore e un mare magician, Harry Potter, și are o groază de lucruri de făcut...

— Dar este foarte important...

— Adică ce ai tu de spus e mai important ca Ministerul Magiei, Potter?

— Doamnă profesoară, vă rog, o imploră Harry, dând la o parte orice fel de precauție, era vorba de Piatra Filozofală...

La orice s-ar fi așteptat profesoara McGonagall, dar la asta nu, cu certitudine. Cărțile îi scăpară de sub braț și ea nu se aplecă să le ridice.

— Cum de știți despre ea? întrebă McGonagall.

— Doamnă profesoară, cred... știu că Ples... că cineva vrea să fure Piatra Filozofală. Trebuie să vorbesc cu domnul profesor Dumbledore.

Îl privi printre gene, cu un amestec de surprindere și suspiciune.

— Profesorul Dumbledore vine înapoi mâine dimineață, zise ea, în cele din urmă. Nu știu cum ați aflat de ea, dar fiți liniștiți, e la loc sigur, nimeni nu o poate fura, este mult prea bine păzită și protejată.

— Dar, doamnă...

— Potter, știu eu prea bine ce spun, zise ea, scurt, și se aplecă să ridice cărțile. Mai bine vă duceți afară și vă bucurați de soare.

Dar ei nu se duseră.

— La noapte o să se întâmple! zise Harry, după ce plecă profesoara McGonagall. La noapte, Plesneală o să se strecoare prin ușa secretă. A găsit tot ce căuta și l-a îndepărtat și pe Dumbledore. El i-a trimis acea înștiințare, sunt sigur! Ministrul Magiei o să aibă o surpriză de zile mari, când o să-l vadă pe Dumbledore acolo...

— Dar ce putem face noi ca să...

Hermione se opri brusc. Ron și Harry se întoarseră pe călcâie. Plesneală era acolo!

— Bună ziua, zise el, mai amabil ca de obicei. Toți trei se holbară la el.

— N-ar trebui să stați aici, într-o zi atât de frumoasă, mai zise el, cu un zâmbet strâmb.

— Tocmai vroiam să... Începu Harry, fără să aibă habar cum avea să continue.

— Ar trebui să fiți mai atenți, zise Plesneală. Dacă v-ar vedea cineva înăuntru pe un timp așa frumos și-ar închipui că puneți ceva la cale, iar Cercetașii nu-și mai pot permite să piardă și alte puncte, nu-i așa?

Harry se înroși la față. Se întoarseră să iasă afară, dar Plesneală îi chemă înapoi.

— Ține minte, Potter, dacă te mai prind o singură noapte, bându-te pe culoare, o să am grijă, personal, să fii exmatriculat! La revedere!

Și se îndreptă în direcția cancelariei. Afară, pe treptele de piatră, Harry se întoarse spre ceilalți.

— Da, uitați cum facem, zise el, grăbit. Unul dintre noi trebuie să-l spioneze pe Plesneală. Să-l aștepte la ieșirea din cancelarie și să se ia după el, dacă e nevoie. Hermione, cred că tu ai putea face cel mai bine acest lucru.

— Și de ce eu, dacă nu e cu supărare?

— E de la sine înțeles! Tu poți pretinde că-l aștepti pe Flitwick știi tu de ce... Oh, domnule profesor, cred că la întrebarea 14 b... o maimuțări Ron.

— Ia mai termină odată, se supără Hermione, dar fu de acord și se puse pe așteptat, în fața cancelariei.

— Iar noi ne ducem pe coridorul de la etajul trei, îi zise Harry lui Ron.
Hai!

Dar partea asta a planului dădu greș. Pe coridorul de la etajul trei le ieși în cale profesoara McGonagall și de data asta se supără de-a binelea.

— Cred că vă închipuiți că e așa ușor să treci de un pachet de farmece și descântece, zise ea. Ajunge cu prostiile astea! Dacă vă mai prind pe aici, fie și numai prin apropiere, vă iau alte cincizeci de puncte! Da, Weasley, din propria mea casă!

Harry și Ron se întoarseră în camera de zi. Tocmai remarcase Harry că era bine că măcar Hermione era pe urmele lui Plesneală, când portretul se deschise și apăru Hermione.

— Îmi pare rău, Harry, dar, când a ieșit din cancelarie, Plesneală m-a întrebat ce căutam acolo. I-am zis că îl aștept pe Flitwick, așa cum ne-am înțeles, dar el s-a dus și l-a chemat, iar cât vorbeam eu cu Flitwick, nu știu unde a dispărut.

— Deci, nu-mi mai rămâne nimic altceva de făcut, zise Harry.

Cei doi îl priviră. Era palid, iar ochii îi sclipeau.

— Mă duc la noapte să încerc să iau eu primul Piatra, asta o să fac!

— Ai înnebunit! sări Ron.

— Nu se poate, zise și Hermione. După toate advertisementele profesoarei McGonagall și ale lui Plesneală, ai să fii exmatriculat, cu siguranță!

— Și ce? strigă Harry. Nu înțelegeți că dacă Plesneală apucă să fure piatra, Cap-de-Mort revine? N-ați auzit cum a fost pe vremea când încerca el să pună stăpânire peste toate? Nu va mai fi nici un Hogwarts, din care să pot fi exmatriculat! O să dărâme castelul sau o să-l transforme într-o școală de învățat magia neagră! N-o să mai conteze dacă pierdem puncte, ați înțeles? Credeți că vă va lăsa în pace, pe voi și familiile voastre, dacă Cercetașii câștigă Cupa Caselor? Dacă sunt prins, înainte de a pune mâna pe Piatra Filozofală, o să trebuiască să mă întorc la familia Dursley și să-l aștept pe Cap-de-Mort acolo! Asta înseamnă că o să mor ceva mai târziu, fiindcă eu n-o să trec niciodată de partea magiei negre! O să intru prin ușa secretă, la noapte, și nimic din ce mi-ați putea spune n-o să mă oprească! Cap-de-Mort mi-a omorât părinții, ce, ați uitat?

Și-i privi sfidător.

— Ai dreptate, Harry, zise Hermione, abia șoptit.

— O să-mi pun Pelerina Fermecată, bine că n-am pierdut-o acolo, pe terasă!

— Dar o să încăpem toți trei sub ea? întrebă Ron.

— Toți... trei?!

— Păi, sigur! Doar nu credeai că o să te lăsăm să mergi singur?

— Sigur că mergem și noi, zise și Hermione, foarte hotărâtă. Cum crezi că o să poți lua Piatra, fără ajutorul nostru? Mă duc să mă mai uit prin cărți, poate mai găsesc ceva care să ne ajute...

— Dar, dacă ne prind, o să fiți și voi exmatriculați!

— Nu cred! făcu Hermione cu ochiul. Flitwick mi-a spus, în mare secret, că am luat examenele cu maximum de punctaj. Doar n-or să renunțe la mine, după asta, nu?

După prânz, se așezară în camera de zi, pe câte un fotoliu, în direcții opuse. Nu-i deranjă nimeni. Nimeni nu vorbea cu Harry și Hermione, după toate cele întâmplate. Era prima seară, când acest lucru nu-l deranja pe Harry. Hermione răsfoia cărțile, sperând să găsească ceva care i-ar putea ajuta. Harry și Ron se gândeau la ce aveau de făcut.

Încet, încet, camera de zi se goli, pe măsură ce colegii lor se duceau la culcare.

— Hai, du-te și ia pelerina, îl îndemnă Ron, când Lee Jordan părăsi, ultimul, camera de zi. Luă pelerina și ochii îi căzură pe flautul pe care Hagrid i-l dăduse de Crăciun. Îl luă și pe el, cu gând să-l adoarmă mai ușor pe Fluffy. Nu prea avea voce bună.

Coborî în fugă în camera de zi.

— Să încercăm pelerina aici, să vedem dacă ne cuprinde. Dacă vede Filch vreun picior, umblând de unul singur...

— Ce faceți? strigă o voce, dintr-un colț al încăperii.

Și apăru Neville, din spatele unui fotoliu, ținându-l strâns în brațe pe Trevor, broscoiul lui.

— Nimic, Neville, nimic, zise Harry, ascunzând repede pelerina, la spate. Neville se uită la fețele lor vinovate.

— Iar ieșiți, nu?

— Nu, nu, nu, zise Hermione. Nu ieșim nicăieri! De ce nu te duci tu să te culci, mai bine?

Harry aruncă o privire spre pendulă, nu mai puteau pierde nici o clipă. Poate că exact în acel moment Plesneală se chinuia să-l adoarmă pe Fluffy.

— Nu puteți pleca! zise Neville, hotărât. Iar o să ne ia puncte. Cercetașii or să fie în mare dificultate!

— Neville, înțelege odată, e un lucru de mare importanță! îl imploră Harry.

Dar Neville, era evident, se gândea la o soluție disperată.

— O să... O să mă lupt cu voi, ca să vă opresc! declară el.

— Neville, izbucni Ron, dă-te la o parte din fața ieșirii și nu te mai purta ca un prost!

— Să nu mă faci prost, auzi? Și când te gândești că tocmai tu mi-ai spus că trebuie să le ții piept oamenilor!

— Da, dar nu nouă, Neville! zise Ron, exasperat. Neville habar n-ai ce rău faci!

Făcu un pas spre Neville și acesta scăpă broscoiul din brațe.

— Hai, să vedem! Lovește-mă! se cocoși Neville, strângând pumnii. Sunt gata!

Harry se întoarse spre Hermione.

— Fă ceva, te rog, o imploră Harry, ajuns și el la capătul răbdărilor. Hermione făcu un pas spre Neville.

— Neville, începu ea, îmi pare foarte rău, dar...

Și ridică bagheta, o îndreptă spre Neville și bolborosi:

— Petrificus Totalus!

Brațele lui Neville coborâră pe lângă trup, picioarele se apropiară și întregul corp îi deveni rigid. Neville căzu ca un bolovan, ai fața la pământ.

Hermione se grăbi să-l întoarcă ușurel cu fața în sus.

Fălcile lui Neville erau încleștate, neputând să scoată nici cel mai mic sunet. Numai ochii i se roteau în orbite, privind-i cu groază.

— Ce i-ai făcut? șopti Harry, speriat.

— I-am aplicat vraja „Legare corporală completă”, zise Hermione, necăjită. Oh, Neville, îmi pare așa de rău!

— A trebuit, Neville, încercă să-l liniștească Harry. N-avem timp să-ți explicăm, rabdă și tu puțin!

— O să înțelegi mai târziu, Neville, îi spuse și Ron, în timp ce se înfășurau toți trei în Pelerina Fermecată.

Dar faptul că îl lăsaseră pe Neville în starea aceea li se păru un semn rău. Cu nervii în pioaneze, orice umbră a vreunei statui li se părea a fi Filch, orice adiere de vânt le aducea aminte de Peeves și îl și vedeau repezindu-se asupra lor.

Când să urce primul rând de trepte, o văzură în capul scărilor pe Doamna Norris, stând la pândă.

— Hai să-i tragem un picior, măcar de data asta! îi șopti Ron lui Harry, dar Harry scutură din cap.

Pășiră cu multă grijă pe lângă ea. Doamna Norris își roti ochii bulbucăți, dar nu se mișcă din loc.

Nu se întâlniră cu nimeni altcineva, până când ajunseră la scările care duceau la etajul trei. Peeves meșterea ceva pe la jumătatea scărilor, slăbind clamele care țineau mocheta, ca să alunece cine trecea pe acolo.

— Cine e acolo? zise el, pe când cei trei urcau spre el. Își strânse ochii negri, mici și răi, și mai zise:

— Știu că sunteți în apropiere, chiar dacă nu vă văd. Ce sunteți, demoni, duhuri, stafii sau afurisiți de studenți?

Se ridică în aer și se uită pieziș.

— Da, ar trebui să-l chem pe Filch, așa trebuie să fac, dacă simt că se strecoară ceva nevăzut.

Lui Harry îi veni brusc o idee.

— Peeves, Baronul Sângeros are motivele lui să rămână invizibil, șuierea Harry, cu o voce răgușită.

Peeves aproape că se prăbuși la pământ, de uimire. Își reveni la timp, se dădu la o parte să facă loc și zise:

— Mii de scuze, Sângerosule, Baroane, domnule, cârâi Peeves, slugarnic. Am greșit... Oh, ce greșală! Nu te-am văzut... Sigur, cum să te văd, dacă ești invizibil? Iartă-l pe nevolnicul de Peeves... Ia-o ca pe o glumă nevinovată...

— Eu am de lucru, Peeves, hârâi iar Harry, nu mă joc, așa că fă bine și nu sta pe-aici în seara asta!

— Da, domnule, sigur, așa o să fac, fiți sigur, zise Peeves, ridicându-se iar în aer. Sper să reușiți să duceți la bun sfârșit tot ce aveți de gând să faceți! N-o să vă mai deranjez.

Și o șterse, cât putu de repede.

— Extraordinar, Harry! îl felicită Ron.

După câteva secunde, se aflau în fața ușii interzise și aceasta era deja întredeschisă.

— Asta e, Plesneală a trecut deja de Fluffy, șopti Harry. În fața ușii deschise, Ron și Hermione părăură să ezite, copleșiți de ce aveau de făcut. Sub pelerină, Harry se întoarse spre ei și le zise:

— Încă mai aveți timp să vă răzgândiți. Puteți să vă întoarceți, nu mă supăr. Vă dau și pelerina, eu tot n-o să mai am nevoie de ea acum.

— Lasă prostiile, îl dojeni Ron.

— Mergem cu tine, zise și Hermione.

Harry împinse ușa. Imediat, se auziră mârâieli groaznice, prin toate cele șase nări ale câinelui. Deși nu îi vedea, monstrul îi simțea.

— Ce e aia de la piciorul lui? întrebă Hermione.

— Pare o harpă, zise Ron. Cred că așa l-a adormit Plesneală.

— Probabil că se trezește când te oprești din cântat, zise Harry, duse la gură flautul, făcut de Hagrid, și suflă.

Nu reuși să încropească o melodie, propriu-zis, dar încă de la primele sunete, animalul începu să moțâie. Harry abia dacă mai respira. Curând, mârâielile încetară, câinele își îndoi genunchii și în curând căzu pe podea, complet adormit.

— Nu te opri din cântat, îl avertiză Ron pe Harry, în timp ce ieșeau de sub pelerină și se îndreptau spre ușa secretă.

Puteau simți mirosul și răsuflarea câinelui, atât de mult se apropiară de cele trei capete uriașe.

— Cred că ușa asta se deschide fără nici o problemă, zise Ron, trăgând cu ochiul la câine. Vrei să intri tu prima, Hermione?

— În nici un caz!

— Bine, intru eu.

Ron strânse tare din dinți și păși peste labele animalului. Se aplecă și trase de inelul ușii, care se dădu imediat în lături.

— Ce vezi? întrebă Hermione, îngrijorată.

— Deocamdată nimic, e întuneric beznă. Nu e nimic pe care să putem coborî, cred că o să trebuiască să ne lăsăm să cădem în gol.

Harry, care continua să cânte din flaut, îi făcu semn lui Ron și arătă spre el însuși.

— Vrei să intri tu primul? întrebă Ron. Nu știu cât de adânc e. Dă-i flautul lui Hermione, să cânte ea, ca să-l țină adormit.

Harry îi întinse flautul Hermionei. În secunda de liniște care urmă, câinele începu să se miște și să mârâie, dar în momentul în care Hermione suflă din nou în flaut adormi la loc. Harry păși peste labele monstrului și privi prin ușa secretă. Nu se vedea nici urmă de dușumea.

Se lăsă în jos, până rămase atârnat doar cu vârful degetelor. Apoi, își ridică privirile spre Ron și zise:

— Dacă mi se întâmplă ceva, nu-ți da drumul și tu! Du-te la culcușul bufnițelor și trimite-o pe Hedwig la Dumbledore, da?

— Bine, zise Ron.

— Ne revedem jos curând. Sper...

Și Harry își dădu drumul. Aerul rece și umed îi trecea pe la urechi și el cobora, cobora, tot mai jos...

POMF! Aterizase pe ceva moale! Se sculă în capul oaselor și pipăi în jur, încercând să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Se părea că stătea pe un covor de plante.

— În regulă! strigă el, din toate puterile, spre peticul de lumină, de mărimea unui timbru poștal, așa se vedea acum ușa secretă! Am aterizat pe ceva moale, puteți sări și voi!

Ron sări imediat. Ateriză în fund, cu picioarele desfăcute, chiar lângă Harry.

— Ce e chestia asta? fură primele lui cuvinte.

— Habar n-am! O plantă, cred... Cred că e special pusă, ca să atenueze căzătura. Hermione, dă-ți drumul și tu!

Flautul se opri și imediat se auziră niște hămăieli înnebunite, dar Hermione sărise deja! Ateriză de partea cealaltă a lui Harry.

— Cred că suntem mult sub școală, zise ea.

— Noroc cu planta asta, remarcă Ron.

— Noroc! Uitați-vă mai bine la voi! țipă Hermione.

Sări în picioare și începu să se frece tare de un perete umed. Se lupta din greu să scape de planta care începuse să se răsucescă în jurul ei, de îndată ce aterizase. Cât despre Harry și Ron, ei nici măcar nu observaseră că picioarele le erau deja legate fedeleș.

Hermione reuși să se elibereze, înainte ca planta să se încolăcească mai tare. Acum, privea cu groază cum se luptau cei doi băieți să scape de plantă, dar cu cât se străduiau mai tare, cu atât planta se încolăcea mai strâns.

— Nu vă mai agitați atât! zise ea, cu glas poruncitor. Știu ce este asta! Lațul Diavolului!

— Oh, ce fericire pe noi că știm cum se numește, o ironiză Ron, încercând să scape de strânsoarea plantei.

— Taci din gură! strigă Hermione. Încerc să-mi amintesc cum putem s-o distrugem!

— Mai repede, strigă Harry, nu mai pot, mă sufocă, mi s-a încolăcit deja în jurul pieptului.

— Lațul Diavolului... Lațul Diavolului... Ce spunea, oare, profesoara Lăstar despre planta asta?! Că îi place umezeala și întunericul, parcă...

— Atunci, aprinde un foc, horcăi Harry.

— Da, asta e! Dar de unde lemne? făcu Hermione, frângându-și mâinile.

— ȚI-AI PIERDUT MINȚILE? urlă Harry. EȘTI VRĂJITOARE SAU CE?

— Oh, da, ai dreptate, se fâstâci Hermione și răsuci bagheta magică.

O flutură de vreo câteva ori, bolborosi câteva cuvinte și din baghetă izbucniră flăcări albastre, la fel ca cele pe care le folosise asupra robei lui Plesneală, la meciul de Vâjthaț. În câteva secunde, planta cedă și se chirci, în fața luminii și căldurii. Veștejindu-se și uscându-se, se desprinse de trupurile băieților.

— Noroc că ai fost tu atentă la orele de „Ierbologie”, o felicită Harry, ștergându-și sudoarea de pe frunte și apropiindu-se de peretele de care se frecase Hermione.

— Da, adăugă Ron. Și noroc că Harry nu și-a pierdut capul în acel moment de criză... Auzi, de unde lemne... Zău așa, și tu, câteodată...

— Pe aici! îl întrerupse Harry, arătând spre un pasaj care dădea într-un tunel.

În afară de zgomotul pașilor lor, se mai auzea apa, picurând de-a lungul pereților. Tunelul cobora în pantă, lucru ce îi aminti lui Harry de Gringotts. Cu o strângere de inimă, își mai aminti că seifurile băncii erau păzite de dragoni. Dacă dădeau nas în nas cu un dragon adult? Și Norbert fusese de ajuns de...

— Voi auziți ceva? întrebă Ron. Harry ascultă cu atenție. Din față, se auzeau zăngăneli și fâlfâieli.

— O fi vreo stafie?

— Nu cred... Parcă ar fi niște aripi...

— Se vede o lumină și parcă disting ceva în zare...

Ajunseră la capătul tunelului, care se deschidea într-o cameră, intens luminată. Tavanul se arcuia deasupra lor, iar încăperea era plină de păsărele, ca niște briliante, care se agitau încoace și încolo.

Pe peretele opus, se vedea o ușă masivă de lemn.

— Credeți că ne atacă, dacă traversăm încăperea? întrebă Ron.

— Presupun că da, răspunse Harry. Nu par cine știe ce, dar dacă sar toate deodată... Ei, asta e! Am fugit!

Respiră adânc, își acoperi fața cu brațele și o zbughi spre peretele opus. Se aștepta să fie înțepat de zeci de cioculețe ascuțite, dar nu se întâmplă nimic. Ajunse la ușă, neatins. Apăsă mânerul, dar ușa era închisă.

Veniră și ceilalți doi. Se aruncară în ușă, o împinseră, dar ea nu se clinti, nici măcar când Hermione o descântă cu vraja Alohomora.

— Acum, ce facem? întrebă Ron.

— Păsărelele astea... nu pot fi aici numai de decor, zise Hermione, gânditoare.

Se uitară la păsărelele care se roteau deasupra lor, strălucind... Strălucind?!

— Nu sunt păsări! exclamă Harry. Sunt cheițe! Cheițe cu aripioare! Să le studiem cu atenție...

Harry privi și în jurul camerei.

— Uitați! Sunt și mături! Asta înseamnă că trebuie să încercăm să luăm cheia potrivită din aer.

— Dar sunt sute de chei!

— Dar nouă ne trebuie o cheie mare, veche, probabil de argint, la fel ca mânerul ușii.

Încălecară câte o mătură și se ridicară în aer, avântându-se în grămada de chei. Înceau să le prindă, dar cheile vrăjite se dădeau la o parte sau plonjau în gol, cu așa o viteză, încât era imposibil să le prinzi.

Dar nu degeaba era Harry cel mai grozav căutător al secolului! Avea darul de a observa lucruri care scăpau privirii celor mai mulți. După câteva minute de zbor printre chei, observă o cheie mare, de argint, cu o aripă îndoită, ca și cum ar mai fi fost prinsă o dată și îndesată brutal în gaura cheii.

— Uite-o! le zise el prietenilor lui. Aia mare, de acolo, cu aripi albăstrii și cu penele smulse dintr-o aripă!

Ron se repezi în direcția arătată de Harry, dar se izbi de tavan și aproape căzu de pe mătură.

— Hai s-o încercuim, propuse Harry, cu ochii țintă la cheia cu aripa îndoită. Ron, tu vino pe deasupra ei. Hermione, tu stai dedesubt, ca s-o împiedici să se lase în jos, iar eu o să încerc s-o prind. ACUM!

Ron zbură pe deasupra, Hermione, pe dedesubt, cheia se lovi de amândoi, iar Harry se luă după ea. Cheia se îndreptă fulgerător spre perete, dar Harry o imobiliză cu palma, de peretele de piatră. Ron și Hermione izbucniră în urale.

Aterizară, în minutul următor, iar Harry se repezi la ușă, cu cheia zbatându-se în palma lui, încercând să scape. O fixă în gaura cheii, o întoarse și ușa se deschise. În momentul în care ușa se întredeschise, cheia o zbughi, infuriată că fusese prinsă a doua oară, în ziua aceea.

— Gata? îi întrebă Harry pe prietenii lui, cu mâna pe clanță.

Ei dădură din cap, iar Harry apăsă pe mâner.

Camera în care intrară de data asta, era deosebit de întunecată. Nu distingeau nimic. Dar, pe măsură ce înaintau, lumina inundă camera, dezvăluind o priveliște uluitoare.

Stăteau la marginea unei imense table de șah, în spatele unor figuri de șah negre, mai înalte ca ei și sculptate din ceea ce părea a fi o piatră neagră, dură. În fața lor, de partea cealaltă a camerei, stăteau aliniată piesele albe. Harry, Ron și Hermione se cutremurară puțin, deoarece piesele albe nu aveau fețe.

— Ce facem acum? întrebă Harry.

— E clar, răspunse Ron, trebuie să jucăm și să câștigăm, fiindcă numai așa ne putem croi drum până în partea opusă.

Într-adevăr, în spatele figurinelor albe se vedea o altă ușă.

— Dar cum? întrebă Hermione, nervoasă.

— Cred că trebuie să fim noi înșine figurine de șah, zise Ron.

Ron se îndreptă spre un cal și îl atinse cu mâna. Brusc, figurina prinse viață.

— Trebuie să jucăm alături de voi, întrebă Ron, ca să traversăm încăperea?

Figurina dădu din cap. Ron se întoarse spre ceilalți doi.

— Să ne gândim un pic, zise el. Să vedem ce piese ne convine să fim.

Harry și Hermione stăteau tăcuți, în timp ce Ron se gândea intens. În cele din urmă, el zise:

— Să nu vă simțiți jigniți, dar nici unul dintre voi nu strălucește la șah...

— Nu ne simțim jigniți deloc, zise Harry, numai spune-ne ce avem de făcut.

— Ei bine, tu, Harry, o să fii nebunul de colo, iar tu, Hermione, du-te lângă el, în locul turei.

— Și tu?

— Eu o să iau locul unui cal! zise Ron.

Se pare că piesele ascultaseră, fiindcă, imediat, un cal, o tură și un nebun întoarseră spatele pieselor albe și părăsiră tabla de joc, lăsând trei pătrate goale, pe care Ron, Hermione și Harry le ocupară pe dată.

— După cum știți, Albul deschide întotdeauna, la jocul de șah... Ah, da... uitați...

Un pion alb înaintă două pătrate.

Ron începu să dea indicații pieselor negre. Genunchii lui Harry tremurau. Dacă pierdeau, oare ce îi aștepta?

— Harry, mută-te patru pătrate, pe diagonală, spre dreapta. Primul șoc îl avură, când regina albă le luă celălalt cal. Îl doborî la pământ și îl scoase de pe tablă, unde îl lăsă cu fața în jos.

— Trebuia să fac sacrificiul ăsta, le spuse Ron, ca să vă las vouă culoare libere. Hermione, du-te și ia nebunul alb.

De fiecare dată, când cădea vreuna dintre piesele negre, piesele albe se purtau fără milă. Curând, se adună o grămadă de piese negre, schilodite. De două ori, Ron observă chiar în ultima clipă că Harry și Hermione se aflau în mare pericol. El alerga înapoi și încolo, luând cam tot atâtea piese albe, câte piese pierduseră ei.

— Aproape am ajuns, murmură Ron. Să mă gândesc... Să văd cum facem...

Regina albă întoarse spre el fața ei fără nici o trăsătură.

— Da, numai așa putem câștiga, trebuie să mă sacrific!

— Nu! strigară Harry și Hermione, într-un glas.

— Așa-i șahul, trebuie să faci și sacrificii. Fac o mutare înainte, regina albă o să mă ia, iar voi dați șah mat... la rege, bineînțeles! accentuă Ron, ca să fie mai sigur că au înțeles.

— Dar...

— Vrei să-l oprești pe Plesneală sau nu?

— Ron...

— Dacă nu te grăbești, o să pună mâna pe Piatră, înaintea ta!

— Nu mai era nimic de făcut.

— Gata? întrebă Ron, livid la față, dar hotărât. Plec... Nu mai pierdeți timpul, o dată ce ați câștigat!

Înaintă și regina albă se repezi, fără să se gândească. Îl lovi tare pe Ron, cu brațul ei de piatră și îl trânti pe tabla de joc, pe podea, de fapt. Hermione scoase un țipăt, dar nu se clinti din pătratul ei. Regina albă îl târî pe Ron la o parte. Bietul Ron părea să-și fi pierdut cunoștința. Tremurând din toate încheieturile, Harry înaintă trei pași spre stânga. Regele alb își scoase coroana și o trânti la picioarele lui Harry. Câștigaseră! Cu o ultimă privire îndurerată spre Ron, Harry și Hermione trecură dincolo de ușă, îndreptându-se spre un alt tunel de trecere.

— Dar dacă a...

— Nu, o să-și revină, sunt sigur, spuse Harry, vrând să se convingă mai mult pe el. Cine crezi că urmează?

— Păi, a fost profesoara Lăstar, cu Lațul Diavolului, Flitwick, cu cheile, probabil, McGonagall cu transfigurarea pieselor de șah... Deci, mai rămâne vraja lui Quirrell și a lui Plesneală...

Ajunseseră la altă ușă.

— Ești gata? întrebă Harry.

— Să intrăm, răspunse Hermione. Harry deschise ușa.

Un miros dezgustător le umplu nărilor, făcându-i să-și astupe nasurile. Cu ochii înlăcrimați, din cauza mirosului înțepător, cei doi văzură un monstru, întins pe jos, și mai mare ca cel care pătrunsese la Hogwarts, mort, cu un cucui mare, însângerat.

— Bine că n-a trebuit să luptăm și împotriva ăstuia, șopti Harry, în timp ce pășeau cu grijă peste picioarele lui enorme. Hai, abia mai respir!

Deschiseră o altă ușă, abia îndrăznind să se uite la ce îi mai aștepta. Dar aici nu se afla nimic înspăimântător. Era doar o masă, pe care erau înșiruite mai multe sticle, de diferite forme.

— Vraja lui Plesneală, zise Harry. Ce-o fi însemnând?! Trecură pragul și imediat izbucni un foc, îndărătul lor.

Dar nu era un foc obișnuit, ci de culoare mov. Instantaneu, izbucniră lungi limbi de foc, negre la culoare, înaintea lor. Erau prinși ca într-o capcană!

— Uite! exclamă Hermione și ridică un sul de pergament, care se afla lângă sticle. Harry citi, peste umărul ei:

În fața ta, pericol, în spate, liniște și pace. Numai două dintre noi te pot ajuta, numai să ne ghicești! Alta dintre noi te va lăsa să mergi mai departe, dar

mai e una, din care dacă bei, te va duce imediat înapoi. Două dintre noi conțin vin bun de băut, dar trei conțin otravă și ele sunt ascunse bine printre celelalte.

Ca să poți alege, dacă nu vrei să rămâi aici, pe veci, îți dăm patru indicii:

În primul rând, cea care ascunde otrava stă întotdeauna în stânga celei cu vin bun de băut. Al doilea indiciu: la capetele șirului, nu stau același fel de sticle, dar dacă le miști înainte, nici una nu-ți este prietenă. În al treilea rând, așa cum vezi prea bine, suntem de diferite forme. Nici cele mari, nici cele mici, nu au otravă în ele. Și al patrulea indiciu: a doua din stânga și a doua din dreapta sunt pereche, deși la prima vedere n-au nimic în comun.

Hermione respiră adânc și, spre marea lui surprindere, Harry o văzu zâmbind. Lui, numai de zâmbit nu-i ardea atunci.

— Extraordinar! Ce inteligent! Asta nu mai e magie, e o adevărată enigmă, un puzzle desăvârșit! O mulțime de vrăjitori, lipsiți complet de logică, ar sta aici, la nesfârșit!

— Și noi, nu? îndrăzni Harry.

— Nu, noi nu! zise Hermione. Totul se află aici, pe pergamentul ăsta! Sunt șapte sticle. Trei sunt cu otravă, două, cu vin bun de băut. Una ne lasă să trecem dincolo de flacăra purpurie, una, dincolo de limbile negre de foc.

— Da, dar cum afăm din care putem bea?!

— Lasă-mă să mă gândesc puțin...

Hermione citi și reciti pergamentul, apoi înaintă spre șirul de sticle, murmurând ceva și arătând spre sticle. În sfârșit, bătu din palme.

— Am găsit! zise ea, fericită. Cea mai mică sticlă ne va duce dincolo de flăcările negre, spre Piatră.

Harry privi sticluța.

— Abia dacă ajunge pentru unul dintre noi, zise el.

— Și care te duce înapoi? întrebă Harry. Hermione arată spre sticluța din capătul din dreapta.

— Tu bei din asta. Nu mai protesta. Te întorci și îl iei și pe Ron cu tine. Luați măturile, alegeți cheia zburătoare, ieșiți din camera secretă, treceți de Fluffy, vă duceți la culcușul bufnițelor și o trimiteți pe Hedwig să-l anunțe pe domnul profesor Dumbledore. Presimt că o să avem mare nevoie de el! O să-l țin în loc un timp pe Plesneală, dar nu mă pot măsura cu el.

— Dar, Harry, ce faci dacă Știm-Noi-Cine este cu el?

— Ei bine, am avut noroc o dată, nu? zise Harry, încercând să braveze și arătând spre cicatricea de pe frunte. Poate am noroc și a doua oară...

Buzele lui Hermione începură să tremure și ea izbucni în lacrimi, aruncându-se de gâtul lui Harry.

— Harry, nu uita că ești un mare vrăjitor! îi zise ea.

— Nu la fel de bun ca tine, zise Harry, jenat.

— Ca mine! făcu ea. Eu citesc mult și sunt isteță, dar mai sunt și alte lucruri, și mai importante: prietenia, curajul și... Oh, Harry, fii prudent, te rog!

— Bea tu întâi! îi zise Harry. Ești sigură că e bine?

— Absolut sigură!

Hermione sorbi din sticla rotundă și se înfiora.

— Ce, e otravă? întrebă Harry, îngrijorat.

— Nu, dar e rece ca gheața!

— Pleacă repede, până nu trece efectul!

— Succes! Ai grijă...

— Du-te!

Hermione se întoarse și trecu prin focul purpuriu. Harry respiră adânc, luă cea mai mică sticlă și se apropie de flăcările negre.

— Vin! Strigă el și sorbi conținutul sticluței.

Simți, într-adevăr, cum îi îngheață tot corpul. Puse sticla pe masă și înaintă. Văzu cum flăcările îl înconjoară, dar nu le simți. Pentru o clipă, nu mai văzu altceva, decât un foc negru, apoi se trezi de partea cealaltă a limbilor de foc, în ultima cameră.

Era cineva acolo, dar nu Plesneală. Nici Cap-de-Mort...

— Capitolul XVII —

OMUL CU DOUĂ FETE.

Era Quirrell.

— Tu! șuieră Harry.

Quirrell zâmbi. Nici un mușchi nu i se clinti de pe chip.

— Da, eu, zise el. Chiar mă întrebam când o să apari, Potter.

— Dar eu credeam că Plesneală...

— Severus? râse Quirrell, rece și disprețuitor. Îi dispăruse și bâlbâiala.

— Da, Severus... El era genul de spion băgăcios, nu-i așa? Cine l-ar fi bănuț pe b-b-bietul pro-profesor Quirrell? se prosti el.

Harry nu putea înghiți așa minciună, pur și simplu, nu putea!

— Dar Plesneală a încercat să mă omoare...

— Nu, eu am încercat asta! Buna ta prietenă, domnișoara Granger, mai-mai să mă dărâme, când s-a repezit să dea foc robei bietului Plesneală, la meciul de Vâjthaț. Dar a reușit să-mi distragă privirile de la tine. Alte câteva secunde și te-aș fi dat jos de pe mătură! Aș fi reușit mai devreme, dacă blegul de Plesneală n-ar fi zis un descântec, să te salveze!

— Plesneală? A vrut să mă salveze?

— Sigur! De ce crezi că a vrut să arbitreze următorul meci? Ca să nu mai încerc o dată să te omor! Fraier! Nu trebuia să-și facă atâtea griji, tot nu puteam face nimic, cu Dumbledore de față. Toți ceilalți profesori au crezut că Plesneală a vrut să arbitreze, ca să-i facă pe Cercetași să piardă. Nu prea era iubit de nimeni. Ce pierdere de timp... Tot o să te omor în noaptea asta...

Quirrell pocni din degete. Funii subțiri apărură din senin și se încolăciră strâns, în jurul lui Harry.

— Prea îți bagi nasul peste tot, Potter, ca să te las să trăiești! Tot tãmbãlãul pe care l-ai făcut de Halloween, când vroiam să văd ce este cu monstrul ăla care păzea Piatra.

— Tu i-ai dat drumul monstrului în școală?

— Bineînțeles! Mă pricep la chestii de-astea! Ai văzut ce i-am făcut ăluia din penultima cameră? Din nefericire, în timp ce toată lumea căuta monstrul, Plesneală, care mă suspecta deja, se dusese glonț la etajul trei, ca să mă alunge de acolo. Toate au mers prost. Nu numai că monstrul nu a reușit să-ți vină de hac, dar prostul ăla de câine nici măcar nu i-a rupt piciorul lui Plesneală. Acum, stai binișor, Potter, trebuie să mă uit puțin în oglinda asta...

Doar în acel moment, Harry își dădu seama ce se afla în spatele lui Quirrell. Era Oglinda lui Erised.

— Oglinda asta e cheia tuturor eforturilor de a găsi Piatra Filozofală, zise Quirrell, apropiindu-se de rama oglinzii. Bănuiam eu că Dumbledore o să-mi vină cu chestii din astea... Dar bine că e la Londra... O să fiu departe, până se întoarce el...

Harry nu avea altă alternativă, decât să-l țină de vorbă pe Quirrell și să amâne cât mai mult momentul în care se va uita la oglindă.

— V-am văzut, pe tine și pe Plesneală, în pădure, începu Harry.

— Da, zise Quirrell, dând ocol oglinzii, ca să se uite în spatele ei. Mă urmărea tot timpul, ca să-și dea seama cât de departe ajunsese... A încercat să mă sperie... Ca și cum ar fi putut... Cu stăpânul meu, Cap-de-Mort, de partea mea...

Quirrell ieși din spatele oglinzii și începu să se holbeze în ea.

— O văd! Mă văd cum îi dau Piatra stăpânului meu... Dar unde e?!

Harry încerca să scape de frânghii, dar ele nu cedau.

Trebuia să-l împiedice pe Quirrell să se concentreze asupra oglinzii.

— Dar Plesneală părea să mă urască de moarte, mai încercă Harry.

— Da, te urăște, zise Quirrell, absent. Numai Dumnezeu știe cât de mult. Doar știi că a învățat la Hogwarts, împreună cu tatăl tău... Nu se înghițeau deloc. Cu toate astea, nu-ți dorea chiar moartea.

— Dar te-am auzit suspinând, acum câteva zile, credeam că te amenințase Plesneală...

Pentru prima oară, pe fața lui Quirrell licări frica.

— Uneori, nu sunt în stare să urmez toate instrucțiunile stăpânului meu. El e atât de puternic, iar eu așa de slab...

— Vrei să spui că stăpânul tău era cu tine, în clasă? se sperie Harry.

— Este cu mine peste tot pe unde merg, zise Quirrell, mândru. L-am întâlnit în timpul unei călătorii în jurul lumii. Pe atunci, eram un tânăr idealist, cu fel de fel de prostii în cap, cu ideea de bine și rău. Stăpânul Cap-de-Mort mi-a arătat cât de mult greșeam. Nu există bine și rău, doar putere și oameni mult prea slabi, ca să o poată obține... De atunci, l-am slujit cu credință, deși s-a întâmplat să-l mai și dezamăgesc de câteva ori. A fost mereu foarte aspru cu mine. Mă cutremur și acum când îmi amintesc, dar trebuia să fie așa, nu poate ierta greșelile prea ușor. Cel mai nemulțumit a fost, când n-am reușit să fur Piatra de la Gringotts. M-a pedepsit aspru și m-a supravegheat cu mult mai multă atenție...

Quirrell se opri. Harry își aminti călătoria cu Hagrid, Aleea Diagon... Cum de putuse să fie atât de nătăflet? Îl văzuse pe Quirrell chiar atunci, dăduse mâna cu el la „Ceahunul crăpat”.

Quirrell blestemă, pe înfundate.

— Nu înțeleg... Piatra e în interiorul oglinzii? Trebuie s-o sparg?

Mintea lui Harry lucra febril. „Ceea ce vreau eu acum, mai mult și mai mult, este să gădesc Piatra, înaintea lui Quirrell” își zise el. „Dacă m-aș uita acum în oglindă, m-aș vedea găvind-o, deci, aș vedea unde este ascunsă. Dar cum să mă uit, fără să se prindă Quirrell ce intenții am?”

Încercă să se tragă mai la stânga, să ajungă în fața oglinzii, fără să-și dea seama Quirrell, dar sforile din jurul gleznelor erau mult prea strâns legate. Se clătină și căzu la pământ. Quirrell nici nu-l băgă în seamă, bolborosea ceva, încercând să-și pună gândurile în ordine:

— Ce face oglinda asta? Cum funcționează? Ajută-mă, stăpâne!

Și, spre groaza lui Harry, o voce care părea să vină din trupul lui Quirrell, îi răspunse:

— Folosește-te de băiat... Ce mai stai? Quirrell se întoarse spre Harry.

— Da... Potter, ia vino încoace!

Bătu din palme și frânghia se desfășură din jurul gleznelor lui Harry. Harry se ridică încetitor în picioare.

— Vino! îi zise Quirrell. Uită-te în oglindă și spune-mi ce vezi!

Harry veni spre el.

„Trebuie să mint!” își zise el, disperat. „N-am altceva de făcut, decât să mint cu nerușinare!”

Quirrell veni mai aproape de el. Harry simți un miros ciudat care venea din turbanul lui Quirrell. Închise ochii, păși în fața oglinzii și îi deschise iar.

Mai întâi, își văzu propriul chip, palid și speriat. Dar, imediat, reflexia din imagine zâmbi la el. Băgă mâna în buzunar și scoase din el o piatră, de un roșu aprins. Făcu cu ochiul și puse piatra la loc, în buzunar. Și în acel moment, Harry simți că-i cade ceva greu în buzunar și asta nu mai era o părere! Incredibil, prin cine știe ce minune, obținuse Piatra Filozofală!

— Ei? Ce-ai văzut? întrebă Quirrell, nerăbdător. Harry își luă inima în dinți și zise:

— Păi... domnul profesor Dumbledore îmi strângea călduros mâna... câștigasem Cupa Caselor, pentru Cercetași. Quirrell începu să afurisească, printre dinți.

— Pleacă din fața oglinzii, lasă-mă pe mine, zise el, furios. În timp ce Harry se retrăgea câțiva pași, simți Piatra în buzunar. Să încerce, oare, să evadeze?!

Dar nu apucă să facă cinci pași, că se auzi o voce ascutită, care venea din Quirrell, deși buzele acestuia rămăseseră închise:

— Minte!... Minte...!

— Potter, vino imediat înapoi! urlă Quirrell. Spune-mi adevărul, ce-ai văzut în oglindă?

Vocea vorbi din nou:

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, față-n față!

— Stăpâne, ești slăbit încă...

— Am destulă forță... pentru asta...

Harry se simți ca și cum ar fi fost iar înlănțuit de Lațul Diavolului. Se uita, împietrit, cum Quirrell își scoate turbanul. Ce era asta? Fără turban, capul lui Quirrell era incredibil de mic. Apoi, Quirrell se întoarse încet cu spatele.

Harry ar fi urlat de groază, dacă ar fi putut, dar din gât nu-i ieși nici un fel de sunet. În spatele capului lui Quirrell era altă față, cea mai fioroasă pe care o văzuse vreodată. Era albă ca varul, cu doi ochi roșii, strălucitori, cu două tăieturi, în loc de nări, ca la șerpi.

— Harry Potter, șuieră vocea.

Harry încercă să facă un pas înapoi, dar picioarele nu-l mai ascultau.

— Vezi cum am ajuns, continuă fața. O biată umbră și vapori... Capăt formă, numai când intru în corpul cuiva... Întotdeauna am găsit inși dornici să mă lase să pătrund în mințile și inimile lor... Sângele de unicorn mi-a dat puteri, în ultimele săptămâni... l-ai văzut în pădure pe credinciosul Quirrellându-l pentru mine... De îndată ce o să obțin Elixirul Vieții, o să-mi pot crea un corp propriu... Dar să revenim... De ce nu-mi dai Piatra din buzunar?

Știa, deci! Brusc, Harry simți cum îi revine sângele în picioare. Se dădu înapoi, împleticindu-se.

— Nu fi prost, mârâi fața. Mai bine te-ai gândi la viața ta și mi te-ai alătura... sau o să sfârșești ca părinții tăi... Au murit, implorându-mi iertarea...

— MINCINOSULE! izbucni Harry.

Quirrell se apropia cu spatele de Harry, pentru ca stăpânul lui, Cap-de-Mort, să-l poată privi din față. Fața diavolească rânjea acum...

— O, ce înduioșător, sâsâi Cap-de-Mort, întotdeauna i-am admirat pe cei curajoși. Da, băiete, părinții tăi au fost foarte curajoși... L-am omorât întâi pe tatăl tău, după ce m-a înfruntat cu multă îndrăzneală. Mama ta n-ar fi trebuit să moară, dar te-a protejat pe tine... Hai, dă-mi Piatra, asta dacă nu vrei ca ea să fi murit degeaba...

— NICIODATĂ!

Harry o zbughi spre ușa în flăcări, dar vocea țipă înfiorător:

— PUNE MANA PE EL!

În clipa următoare, mâna lui Quirrell îi strângea încheietura, iar cicatricea din frunte începu să-l ardă și să-l înțepe dureros. I se părea că, din clipă în clipă, capul urma să i se despice în două. Scoase un urlat și se luptă cu toate puterile sale. Spre surprinderea lui, Quirrell îi dădu drumul. Durerea din cap i se mai domoli și Harry îl putu vedea pe Quirrell, zvârcolindu-se de durere, uitându-se cu groază la degetele sale. Ca din senin, îi apăruseră puzderie de bășici usturătoare.

— Pune mâna pe el! PRINDE-L! urlă iar Cap-de-Mort. Quirrell se repezi asupra lui Harry și îl trânti la pământ.

Se așeză pe pieptul lui și începu să-l strângă de gât, cu ambele mâini. Harry suferea cumplit din cauza cicatricii, dar îl văzu pe Quirrell, urlând de durere.

— Stăpâne, nu mai pot să-l țin! Ah, mâinile mele!

Și Quirrell, deși îl mai țintuia încă la pământ cu genunchii, își desprinsese mâinile de pe gâtul lui Harry, holbându-se îngrozit la palmele lui. Harry putu vedea că erau arse și pline de bășici, care se spărseseră pe alocuri, lăsând la vedere carne vie.

— Atunci, omoară-l, idiotule, să se termine totul odată! strigă Cap-de-Mort.

Quirrell ridică mâna, pentru a iniția un blestem de moarte, dar Harry, mai mult din instinct, se ridică puțin și îi atinse fața...

AAAAAAHH!

Quirrell se rostogoli la pământ, dându-i drumul lui Harry, cu fața plină de arsuri și bășici. Și atunci Harry știu că nu-i putea atinge pielea, fără să sufere cumplit. Singura lui șansă era să-l țină cu mâna pe Quirrell, să-l atingă, pentru a-i provoca suficientă suferință, ca să-l împiedice să rostească blestemul.

Harry sări în picioare și îl apucă de braț, strângându-l cât putea de tare. Quirrell urla înnebunit, încercând să-l dea la o parte pe Harry. Nici lui Harry nu-i era prea bine. Îl durea capul îngrozitor, cicatricia îi ardea ca focul. Orbit de durere, nu auzea decât urletele lui Quirrell și strigătele lui Cap-de-Mort; „OMOARĂ-L! OMOARĂ-L!”

Mai auzea și alte voci în capul lui care îl strigau, îndurerate: „Harry! Harry!”

Simți că brațul lui Quirrell se eliberează din strânsoarea lui și vederea i se întunecă. Totul era pierdut... pierdut... pierdut...

Ceva auriu strălucea deasupra capului său. Hoțoaica aurie! Încercă să o prindă, dar brațele îi erau prea slăbite.

Clipi de mai multe ori. Nu era hoțoaica. Era o pereche de ochelari. Ciudat...

Clipi din nou. Deasupra lui, Dumbledore îi zâmbea blând...

— Bună ziua, Harry, îi zise Albus Dumbledore. Harry se uită fix la el. Apoi, își aduse aminte totul.

— Domnule, Piatra! E la Quirrell! Repede! Domnule...

— Stai liniștit, băiete, răsă Dumbledore. Ești cam în urmă cu evenimentele. Quirrell n-a pus mâna pe Piatra Filozofală!

— Atunci, cine? Domnule profesor, eu am încercat...

— Harry, stai liniștit, te rog! Altfel, Madam Pomfrey o să mă dea afară...!

Harry se mai liniști și privi în jur. Își dădu seama că se afla în spital. Stătea într-un pat cu cearșafuri imaculate, iar pe măsuta de lângă pat erau atâtea dulciuri, încât te puteai crede într-un magazin de dulciuri.

— Ți le-au adus prietenii și admiratorii tăi, zâmbi Dumbledore. Ce s-a întâmplat între tine și profesorul Quirrell este un mare secret, așa că îl știe

toată școala, normal! Cred că prietenii tăi, domnii Fred și George Weasley, au vrut să-ți trimită chiar un scaun de WC! Ca să te distrezi, desigur, dar Madam Pomfrey l-a confiscat imediat, zicând că nu este suficient de igienic!

— De când zac aici?

— De trei zile. Domnul Weasley și domnișoara Granger or să fie fericiți că ți-ai revenit, erau foarte îngrijorați.

— Dar, domnule profesor, Piatra...

— Hm, văd că nu pot să te fac să nu te mai gândești la ce s-a întâmplat... Ei bine, Quirrell n-a reușit să o ia de la tine. Am ajuns la timp, ca să împiedic acest lucru, deși te descurcai foarte bine și singur, trebuie s-o spun...

— Ați primit bufnița de le Hermione?

— Probabil că ne-am încrucișat în aer, la jumătatea drumului, fiindcă nici n-am ajuns bine la Londra, că am avut un presentiment că trebuia să mă aflu în locul de unde tocmai plecasem. În felul acesta, am ajuns la timp, să-ți dau o mână de ajutor...

— Deci, dumneavoastră m-ați ajutat...

— M-am temut că s-ar fi putut să fie mult prea târziu...

— Bine că ați venit, nu mai puteam să-l împiedic multă vreme să ia Piatra...

— Nu m-am temut pentru Piatră, dragul meu, ci pentru tine... Efortul pe care l-ai făcut aproape că te-a ucis. Cât despre Piatră, ea a fost distrusă.

— Distrusă? Dar de ce? Prietenul dumneavoastră, Nicolas Flamel...

— Oh!... Știi și despre Nicolas?! zise Dumbledore, încântat. Ai făcut lucrurile cum trebuie, ai cercetat și ai aflat totul... Ei bine, am stat de vorbă cu Nicolas și amândoi am ajuns la concluzia că așa e mai bine.

— Dar asta înseamnă că el și soția lui vor muri, nu-i așa?

— Mai au încă suficient Elixir, ca să-și pună afacerile în ordine și apoi, ei, da, vor muri...

Dumbledore zâmbi, văzând uimirea de pe fața lui Harry.

— Pentru un tânăr, ca tine, așa ceva poate părea de neacceptat, dar pentru Nicolas și Pernelle e ca și cum s-ar duce la culcare, după mult, mult, timp. Piatra Filozofală n-a fost ceva chiar atât de minunat. Doar avere și o groază de ani de trăit! Din păcate, oamenii aleg mai degrabă aceste două lucruri, oricât de nefericiți i-ar face...

Harry stătea în pat, negăsind ce să spună. Dumbledore fredonă ceva și se uită pe tavan.

— Știți la ce m-am gândit, domnule profesor? Acum, că nu mai e Piatra Filozofală, Cap-de... adică, Știm-Noi-Cine...

— Poți să-i spui Cap-de-Mort, fără frică. Întotdeauna să spui lucrurilor pe nume. Frica de a rosti numele unui lucru te duce până la urmă la frica de acel lucru, în mod special.

— Ei bine, domnule, Cap-de-Mort va căuta acum alte modalități să se reîntrupeze, nu-i așa? N-a dispărut cu totul...

— Nu, Harry, n-a dispărut... Se ascunde pe undeva, în căutarea altui trup, în care să-și facă sălaș... Nefiind viu, cu adevărat, nici nu poate fi ucis. L-a lăsat pe Quirrell să moară, n-are milă de supușii lui credincioși, cum nu are nici de dușmanii lui. Acum l-ai împiedicat, pentru moment, să se reîntrupeze, și să sperăm că data viitoare se va instala într-un corp dornic să-l înfrunte într-o bătălie care pare fără sorți de izbândă sau poate va fi iar împiedicat de cineva și astfel nu va mai ajunge niciodată în puteri...

Harry dădu din cap, dar se opri repede, că începu iar să-l doară fruntea.

— Domnule, zise Harry mai departe, aș vrea să vă întreb mai multe lucruri, dacă puteți să-mi răspundeți... Vreau să știu adevărul despre...

— Adevărul! suspină Dumbledore. Ce lucru frumos, dar teribil, în același timp. Trebuie tratat cu multă grijă. Oricum, o să-ți răspund la întrebările tale, în afară de cazul în care un motiv foarte serios mă va opri să o fac, și în acest caz te rog să mă ierți. Nu vreau să-ți spun minciuni.

— Ei bine, Cap-de-Mort mi-a spus că a ucis-o pe mama, numai fiindcă a vrut să mă protejeze. De ce vroia să mă omoare?

Dumbledore oftă din toți rărunchii.

— Din nefericire, asta e o întrebare la care nu îți pot răspunde. Nu azi și nu acum. Într-una din zile, o să afli. Nu te mai gânde acum la asta, Harry... Știu că nu-ți place deloc ce auzi, dar va veni o zi când vei fi pregătit și atunci o să afli.

Harry știa că degeaba s-ar fi străduit să-l convingă.

— Dar de ce nu putea să mă atingă Quirrell?

— Mama ta a murit ca să te salveze pe tine. Dacă e ceva pe care nu-l înțelege Cap-de-Mort, acel lucru e dragostea. El n-a înțeles că o dragoste atât de puternică, așa cum a fost cea a mamei tale pentru tine, lasă urme adânci. Nu o cicatrice sau vreun semn vizibil... Dacă ai fost iubit atât de mult de cineva, chiar dacă acea persoană s-a stins demult, dragostea ei te protejează pe vecie. La tine, acest semn e în chiar pielea ta. Din această cauză, Quirrell, lacom și ambițios, împărțindu-și sufletul cu Cap-de-Mort, nu te-a putut atinge. Era o nebunie, pur și simplu, să vrea să atingă pe cineva marcat de un sentiment așa puternic.

Dumbledore privea acum cu mare interes o pasăre de pe pervazul ferestrei, pentru a-i da timp lui Harry să-și șteargă ochii cu marginea cearșafului.

— Și Pelerina Fermecată, știți cine mi-a trimis-o? întrebă Harry, când reuși să-și regăsească vocea.

— Ei, tatăl tău mi-a lăsat-o mie în păstrare, iar eu m-am gândit că a venit timpul să ți-o dau. Hm, lucruri folositoare, făcu domnul Dumbledore cu ochiul. Tatăl tău o folosea numai când vroia să mai ia ceva din frigider pe furis!

— Și mai e ceva...

— Hai, zi...

— Quirrell și Plesneală...

— Profesorul Plesneală, Harry.

— Da, mă scuzați. Quirrell zicea că profesorul Plesneală mă ura, numai fiindcă îl urâse și pe tatăl meu. E adevărat?

— Ei, nu se urau, chiar... Se detestau... Ceva în genul relației tale cu Draco. Apoi, tatăl tău a făcut ceva, pe care Severus nu i l-a iertat niciodată...

— Ce anume?

— I-a salvat viața!

— Cum?!

— Da, zise Albus Dumbledore, visător. E ciudat cum funcționează mintea omenească, nu-i așa? Profesorul Plesneală nu s-a împăcat niciodată cu gândul că îi este dator tatălui tău... Cred că de aceea s-a străduit atât să te protejeze tot anul, fiindcă a simțit că așa se va achita față de tatăl tău. Apoi, putea să continue să-l urască liniștit...

Harry se strădui să înțeleagă acest lucru, dar capul începu să îi zvâcnească iar, așa că se opri.

— Și ar mai fi ceva, domnule profesor...

— Doar... ceva?!

— Cum se face că Oglinda lui Erised mi-a dat mie Piatra?

— Ah, mă bucur că ai pus întrebarea asta. Asta a fost una dintre ideile mele strălucite. Și, fiindcă suntem numai noi doi, pot să mă laud puțin: asta spune ceva. Numai cel care dorea să o găsească și nu să o folosească, putea obține Piatra Filozofală! Toți ceilalți se puteau vedea în oglindă, adunând averi după averi sau bând din Elixirul Vieții. Uneori, mă mir și eu cât de profund pot gândi... Gata, ajunge cu întrebările! Îți propun să începi să ronțai din dulciurile astea. Ah, câte bunătăți! Bomboane de la Bertie Boot! Știi, când eram ca tine, am fost suficient de ghinionist să dau peste o bomboană cu gust de vomă, de am crezut că n-o să mai suport în viața mea bomboanele astea... Și, totuși, mă dau în vânt după ele... Pot să iau și eu una?

Domnul Dumbledore zâmbi fericit și luă o bomboană.

— Ahh! Puah! Iar!

Madam Pomfrey era o femeie foarte de treabă, dar și foarte strictă.

— Cinci minute, vă rog, o imploră Harry.

— Nici un minut!

— Dar pe domnul profesor Dumbledore l-ați lăsat...

— Cred și eu, el e directorul școlii! Gata! Acum ai nevoie de odihnă...

— Dar stau doar în pat și mă uit pe pereți. Vă rog...

— Bine, bine... Cinci minute numai!

Și îi lăsa pe Ron și Hermione să intre.

— Harry!

Hermione era gata, gata, să-i sară iar de gât, dar Harry îi fu recunoscător că se abținuse la timp, fiindcă durerea din cap tot nu-i dădea pace.

— Oh, Harry am fost convinși că... Domnul Dumbledore era foarte îngrijorat...

— Toată școala vorbește numai despre asta. Cum a fost, de fapt?

Era unul dintre cazurile în care povestea adevărată era chiar mai stranie și palpitantă decât cea mai gogonată minciună. Harry le povesti totul cu lux de amănunte: Quirrell... Oglinda... Piatra... și Cap-de-Mort. Ron și Hermione erau publicul perfect. Punctau povestea, în momentele ei mai picante, cu „Ah!” și „Vai!”, iar când Harry le povesti ce se afla sub turbanul lui Quirrell, urlară de-a binelea.

— Deci, Piatra a fost distrusă? întrebă Ron. Flamel și soția lui vor muri în curând?

— Și eu m-am mirat de asta, dar domnul profesor Dumbledore a spus... Stai, cum a spus? Da, „pentru o minte sănătoasă și bine organizată, moartea nu este decât pasul spre o nouă aventură!”

— Întotdeauna am spus că-i lipsește o doagă, făcu Ron.

— Dar vouă, ce vi s-a întâmplat?

— Ei bine, începu Hermione, eu am plecat imediat, după cum știi, și mi-a trebuit ceva timp să-l fac pe Ron să-și vină în simțiri, după care ne-am dus la locașul bufnițelor și am trimis-o pe Hedwig să-l anunțe pe domnul Dumbledore. În holul de la intrare, ne-am întâlnit însă cu el. El știa deja, fiindcă imediat ne-a întrebat: „Harry s-a dus după el, nu-i așa?” Și s-a repezit imediat la etajul trei.

— Crezi că știa și de-aia ți-a trimis pelerina tatălui tău și ți-a spus despre oglindă și toate celelalte?! întrebă Ron.

— Ei bine, izbucni Hermione, dacă știa, dați-mi voie să vă spun că s-a purtat îngrozitor! Puteai să fii omorât!

— Nu, e un om extraordinar, zise Harry. Cred că, de fapt, a vrut să-mi dea o șansă. Știa ce facem noi, dar nu ne-a oprit, din contră, ne-a învățat tot ce ne-ar fi putut ajuta la nevoie. Cred că nu a fost o întâmplare că m-a lăsat să văd cum funcționează oglinda. A fost ca și când era convins că am dreptul și trebuie să-l înfrunt pe Cap-de-Mort...

— Da, domnul Dumbledore este un tip pe cinste, fu de acord Ron. Uite ce-i, trebuie neapărat să te faci bine până la petrecerea de sfârșit de an, adică până mâine! Am pierdut, desigur, iar fiindcă tu ai lipsit de la ultimul meci de Vâjthaș, am fost întrecuți și de Ochi-de-Șoim, dar nu contează, mâncarea trebuie să fie excelentă!

În acel moment, năvăli Madam Pomfrey.

— Ați stat cincisprezece minute, nu cinci! AFARĂ!

După o noapte de somn reconfortant, Harry se simți aproape ca nou.

— Vreau să merg și eu la petrecerea de sfârșit de an, îi zise el lui Madam Pomfrey, care îi aranja cutiile cu bomboane. Pot? Îmi dați voie? Vă roog...

— Hm, profesorul Dumbledore spune că poți, zise ea pe un ton care lăsa să se înțeleagă că acesta habar n-avea ce pericole se puteau ivi la o petrecere. A venit cineva să te vadă...

— Ce bine! făcu Harry. Cine e?

Hagrid se strecurase pe ușă, în timpul în care Harry stătuse de vorbă cu Madam Pomfrey. Ca de obicei, când se afla în spații închise, Hagrid părea enorm. Se așeză lângă Harry, îi aruncă o scurtă privire și izbucni în lacrimi.

— Off, suspină el, este numai... din cauza mea... nesocotit, ce sunt... I-am spus diavolului ăluia cum să-l adoarmă pe Fluffy... Eu, cu gura mea, i-am spus! Era singurul lucru pe care nu-l știa și i l-am spus! Te-ar fi putut ucide! Și toate, pentru un ou de dragon! N-o să mai pun gura pe băutură, în viața mea! Ar trebui să fiu alungat dintre voi și să trăiesc printre Încuiați!

— Hagrid! exclamă Harry, impresionat că îl vede plângând pe uriaș, cuprins de regrete și remușcări. Tot ar fi găsit el un mod de a fura Piatra Filozofală, chiar dacă nu i-ai fi spus tu, nu-ți mai face atâta sânge rău! Doar avem de-a face cu Cap-de-Mort!

— Da, dar puteai să mori... Și, te rog, nu-i mai pronunța numele...

— CAP-DE-MORT! strigă Harry, spre groaza și uimirea lui Hagrid. L-am înfruntat și l-am învins, pentru moment! Pot să-i rostesc numele, fără frică! N-a reușit să ia Piatra, iar acum ea a fost distrusă, nu o mai poate folosi! Hai, ia și tu o broscuță de ciocolată, am tone...

Hagrid își șterse nasul cu mâneca și zise:

— Asta îmi aduce aminte că am și eu un cadou pentru tine...!

— Sper că nu sandvici cu carne de jder, glumi Harry. Hagrid chicoti.

— Nu. Domnul Dumbledore mi l-a dat ieri să-l aranjez un pic... Trebuia să mă dea afară de la Hogwarts, nu să-mi dea ăsta... Și eu ți l-am adus ție...

Părea să fie o carte arătoasă, legată în piele. Harry o deschise, curios. Era un album, de fapt, cu fotografiile de vrăjitori și magicieni. Zâmbind și făcându-i cu mâna, îl priveau de pe fiecare pagină tatăl și mama lui.

— Am trimis mesaje cu bufnița pe la toți colegii și prietenii părinților tăi, ca să-mi trimită cât mai multe fotografii, știam că nu ai nici o amintire de la ei... Ți place?

Dar Harry nu putea vorbi, iar Hagrid îl înțelese prea bine.

În acea seară, Harry își făcu apariția singur la petrecerea de sfârșit de an, Madam Pomfrey îl făcuse să întârzie, cu toate pregătirile și precauțiile ei. Marea Sală gema de lume. Era împodobită în culorile Viperinilor, verde și argintiu, pentru că ei erau sărbătoriți în mod deosebit, fiindcă reușiseră să câștige al șaptelea an la rând, Cupa Caselor. Un afiș mare, cu simbolul Viperinilor, Șarpele, acoperea peretele din spatele mesei profesorilor.

Când intră Harry, se făcu brusc liniște, după care toți începură să vorbească deodată. Se strecură la masa Cercetașilor și se așeză pe scaunul dintre Ron și Hermione, încercând să ignore faptul că toată lumea se ridicase în picioare, să-l poată vedea mai bine.

Din fericire, apăru și Dumbledore, așa că agitația încetă.

— A mai trecut un an, începu Dumbledore, vesel. Îmi pare rău că trebuie să suportați puțin discursul meu, înainte de a vă înfige dinții în toate aceste bunătați, dar nu va dura mult! Și ce mai an! Sper că acum capetele voastre sunt ceva mai... pline, ca la început. Aveți tot timpul, vacanța de vară ține

mult, să le goliți la loc, înainte de a începe anul următor! Acum, să vedem rezultatele în Cupa Caselor... Pe locul patru, Cercetașii, cu trei sute douăsprezece puncte; pe locul trei, Astropufii, cu trei sute cincizeci și două de puncte; Ochi-de-Șoim au patru sute douăzeci și șase, iar Viperinii, patru sute șaptezeci și două!

O furtună de aplauze și de ovații izbucniră de la masa Viperinilor. Harry îl putu vedea pe Draco ridicând paharul. Era o priveliște care îl îmbolnăvea.

— Da, foarte frumos din partea voastră, continuă domnul Dumbledore, totuși, trebuie să luăm în considerație și evenimentele recente care au avut loc la Hogwarts.

Se făcu liniște deplină. Viperinilor le mai pieriseră zâmbetele de pe fețe.

— Da... Trebuie să ofer câteva puncte... Stați puțin... Mai întâi, domnului Ronald Weasley...

Ron se făcu roșu ca sfecla.

— pentru cel mai bun jucător de șah, pe care l-a avut școala, în ultimii ani. Deci, cincizeci de puncte pentru Cercetași.

Uralele Cercetașilor se urcară până la tavanul vrăjit. Steluțele de pe el începură să sclipească. Percy se lăuda la toți:

— E fratele meu, știți, nu? Fratele meu mai mic. A reușit să treacă de șahul gigantic, alcătuit și pus acolo de doamna profesoară McGonagall, asta e ceva!

În cele din urmă, se făcu iar tăcere.

— În al doilea rând, domnișoarei Hermione Granger, pentru logica de care a dat dovadă la rezolvarea enigmei create de profesorul Plesneală, îi ofer și ei cincizeci de puncte...

Hermione își ascunse fața în palme. Harry bănuia că izbucnise în lacrimi. Cercetașii nu-și mai găseau locul, câștigaseră o sută de puncte!

— Îl al treilea rând, domnul Harry Potter, zise domnul Dumbledore și în Marea Sală nu se mai auzi nici păs, pentru îndrăzneală, prezență de spirit și un curaj ieșit din comun, îi dau șaizeci de puncte!

Zgomotul devenise infernal. Cei care mai erau în stare să adune, după toate surprizele din acea seară, știau că Cercetașii aveau acum patru sute șaptezeci și două de puncte, erau, deci, la egalitate cu Viperinii! Ah, ce bine ar fi fost dacă domnul Dumbledore i-ar mai fi dat un punct în plus lui Harry!

Domnul Dumbledore ridică mâna. În sală, se așternu treptat tăcerea.

— Există mai multe feluri de curaj, zise domnul Dumbledore, zâmbind. E nevoie de multă îndrăzneală, ca să ne înfruntăm dușmanii, dar și prietenii! De aceea, Neville Poponeață primește zece puncte!

Dacă s-ar fi aflat cineva în apropierea școlii, ar fi crezut, cu siguranță, că acolo se produsese o explozie, atât de tare izbucniră uralele în Marea Sală, la masa Cercetașilor!

Harry, Ron și Hermione se ridicaseră în picioare, urlând cât puteau, în timp ce Neville, livid de emoție, era asaltat de zeci de Cercetași, care îl îmbrățișau și-l ovaționau. Până atunci, bietul Neville câștigase doar un punct

pentru casa lui. Harry îi dădu un ghiont lui Ron și îi făcu semn spre Draco Reacredință care nu putea arăta mai indignat și mai cătrănit, nici chiar dacă i s-ar fi aplicat blestemul „Legării Corporale Totale”!

— Ceea ce înseamnă, zise domnul Dumbledore, încercând să se facă auzit în vacarmul general, că trebuie să schimbăm puțin afișele și decorațiile!

După care aplaudă, încântat.

Cât ai clipi, ghirlandele verzi, deveniră purpurii, iar cele argintii fură înlocuite cu ghirlande aurii. Șarpele Viperinilor fu înlocuit rapid de Leul Cercetașilor. Plesneală îi strângea mâna lui McGonagall, cu o grimasă ce se vroia zâmbet. Harry întâlni privirile lui Plesneală și băiatul fu convins că sentimentele profesorului nu se schimbaseră, nici cât negrul sub unghie, dar asta nu-l mai îngrijora pe Harry. Se părea că viața va reveni la normal, în anul următor, ei bine, cât putea fi ea de normală, la Hogwarts...

Fusese seara cea mai frumoasă din viața lui Harry, mai frumoasă chiar și decât o victorie în meciurile de Vâjthaț, Crăciunul sau anihilarea vreunui monstru... Era sigur că nu va uita niciodată acea seară.

Harry aproape că uitase că rezultatele examenelor nu fuseseră anunțate. Spre marea lor surprindere, și Ron și Harry trecuseră examenele cu note mari. Hermione era prima din an, desigur. Chiar și Neville absolvise anul, nota bună de la „Ierbologie” compensând nota dezastruoasă de la „Poțiuni”. Sperau ca măcar Goyle, care era tot atât de prost, pe cât era de meschin, să fie eliminat. Dar trecuse și el. Era mare păcat, dar, așa cum îi plăcea lui Ron să spună, nu poți avea totul în viață.

Și, deodată, dulapurile se goliră, iar valizele se umplură în viteză. Neville își pierduse broscoiul, ca de obicei. Îl găsiră ascuns într-una dintre toalete. Studenții primiră carnetele de note și fură serios avertizați să nu cumva să facă uz de vrăji, în timpul vacanței.

— Speram să uitate de note, zise unul dintre gemenii Weasley, necăjit.

Hagrid îi aștepta să-i imbarce pe toți și să-i traverseze lacul.

După care luară Expresul de Hogwarts și să îndreptară spre casele lor. Vorbeau, râdeau și se însuflețeau tot mai mult, pe măsură ce câmpurile deveneau tot mai verzi și mai cultivate. Se apropiau de lumea Încuiaților. Își scoaseră pelerinele de vrăjitori și își puseră hainele obișnuite. Ajunseră, în sfârșit, la peronul 9 și 3/4, din gara King's Cross.

Le luă ceva timp să ajungă la peronul principal. Un vrăjitor bătrân îi grupa doi câte doi și doar așa puteau trece în lumea Încuiaților, pentru a nu năvăli buluc printr-un perete de cărămidă, sperându-i astfel pe Încuiații cu minți optuze.

— Trebuie să veniți în vara asta la noi! Amândoi! O să vă trimit o bufniță!

— Mulțumesc, zise Harry, o s-o aștept cu nerăbdare.

Se loveau de tot mai mulți Încuiați, pe măsură ce înaintau spre peronul principal. Auzi mai multe strigăte:

— La revedere, Harry!

— Pe curând, Potter!

— Hm, nu ți-ai pierdut faima, îl tachină Ron.
— Lasă că n-o să mă mai bage nimeni în seamă acolo unde mă duc eu, te asigur!

Harry, Ron și Hermione trecură prin perete împreună.
— Mamă, mamă! Uite-l!
Era Ginny Weasley, sora mai mică a lui Ron, dar nu arăta spre Ron.
— Harry Potter, mamă! Îi văd și cică...
— Ginny, stai cuminte! Nu e frumos să arăți cu degetul! Doamna Weasley zâmbi la ei.
— A fost un an greu? îi întrebă ea.
— Foarte greu, zise Harry. Mulțumesc pentru fondante și pentru pulover, doamnă Weasley!
— Oh, mi-a făcut plăcere!
— Ai terminat?

Era Unchiul Vernon, cu aceeași față purpurie, cu nelipsita lui mustață stufoasă și aruncându-i aceleași priviri furioase lui Harry, că îndrăznise să vină cu bufnița acasă. Să-l vadă mulțimea adunată pe peron, cu colivia în mână! În spatele lui, se aflau Mătușa Petunia și Dudley, speriați numai la vederea lui.
— Cred că dumneavoastră sunteți familia lui Harry, zise amabil doamna Weasley.
— Da... Cam așa... catadicsi să răspundă Unchiul Vernon. Hai, băiete, doar știi că nu avem la dispoziție toată ziua!
Și îi întoarse spatele doamnei Weasley. Harry se întoarse spre Ron și Hermione:
— La revedere, o să-mi fie dor de voi!
— Sper că... o să ai o vacanță frumoasă, băigui Hermione, privind nu prea convinsă după Unchiul Vernon, șocată că cineva putea fi atât de neplăcut.
— Da... și eu sper, spuse Harry, fără să fie convins deloc. Hermione și Ron văzură, totuși, un zâmbet pișicher pe fața lui Harry.
— Ei nu știu că nu avem voie să facem vrăji acasă... O să mă distrez copios pe seama lui Dudley!

SFÂRȘIT